KADERİ DEĞİŞTİREN

Ölümü Yenmek

V

5. KİTAP

ÖLÜMÜ YENMEK

İstiridye Medya

www.istiridyemedya.com

©2013

ISBN: 978-605-89307

Kaderi Değiştiren 5

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridye Medya'ya aittir.

Baskı & Cilt: Anadolu Ofset
Davutpaşa Cd. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı - İSTANBUL
Tel: (0212) 567 8993 www.anadoluofset.net

Basım Tarihi: Şubat 2014

Kutsal Kitap [KK] alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şirketi) & The Translation Trust / Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008
Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes [KM], Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.

Kutsal İncil [Kİ] alıntılarının kaynağı
Kutsal İncil, Lütuf Yayıncılık, İstanbul.

İstiridye Medya
Erzene Mahallesi 51 Sokak No: 14/A
Bornova – İZMİR
www.istiridyemedya.com
istiridyemedya@gmail.com

Bu Kitaplar Nasıl Kullanılmalı?

Bu kitap tek başına çalışma, aile çalışması ve küçük çalışma grupları için tasarlanmıştır.

Tek başınıza çalışıyorsanız, günde bir bölüm okuyun, ana konusunu derin düşünün ve her bölümün sonundaki soruları cevaplayın.

Ailecek çalışıyorsanız, en az haftada bir gün belli bir bölümü okumak, hakkında konuşmak ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplamak için uygun bir zaman ayırın. Akşam yemeğinden sonrası mükemmel bir zaman olacaktır.

Küçük bir grupla çalışıyorsanız, haftada en az bir kez bir buçuk saat süreyle toplanıp, sırayla birer sayfa olmak üzere iki bölüm okuyun, anlama soruları sorun ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplayın.

Her bölümü işlemeye duayla başlamanızı önemle tavsiye ederiz. Kalbinizi açın ve Allah'la bir arkadaş gibi konuşun, O'ndan sizinle birlikte olmasını, kavrayış için zihninizi açmasını ve düşünce tarzınızı değiştirmesini isteyin. Tartışma sorularını cevapladıktan sonra tekrar dua ederek Allah'a şükretmeniz ve her bölümde öğrendiğiniz ilkeleri kendi hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmasını istemeniz de iyi olacaktır.

Bu kitapçık serisi psikolojik, fiziksel ve ahlâki gelişime yönelik önemli bir ilk adımdır. Serinin mutlak faydayı eksiksiz olarak sağlaması için düzenli okuma ve bunları tamamlamaya yönelik bir kararlılık gereklidir. Bu nedenle yukarıdaki yönergeleri yerine getirmenizi şiddetle tavsiye ederiz.

Bu kitap serisi kaderinizin, hayatınızın ve geleceğinizin sırlarını açacak olan anahtardır. Uzun bir yolculuk olacak, zorluklarla karşılaşacak ve pek çok yeni şey öğreneceksiniz. Sonsuza dek sürecek olan bir hayatta, hayatınızın macerasına hoş geldiniz!

İÇİNDEKİLER

1. Bağışlandığınıza Emin Olmak 7
2. Hepimizin İyi Bir Çobana İhtiyacımız Var! 19
3. Komşunu Sev 28
4. Baba'yla Barışmak 38
5. Ölüm Yenildi! 51
6. Dünyanın Sonuna Hazırlanmak 62
7. Alçakgönüllülüğün Önemi 77
8. Başka Yol Yok! 89
9. Acı İçindeyken Huzur Bulmak 99
10. Kader Mi Özgür İrade Mi? 113
11. Kaderi Değiştiren Sizin İçin Acı Çekti! 127
12. O Ölümü Yendi! 142
13. Gözlerinizin Açılsın Diye 161
14. Kaderinizin Değiştirilecek Mi? 178

1 BAĞIŞLANDIĞINIZA EMİN OLMAK

Bir insan utançtan nasıl kurtulabilir?

Bir insan ahlaksızlığın ve zinanın neden olduğu utanç lekesini nasıl temizleyebilir? Türkiye'de yılda 4000'den fazla "namus" cinayeti işleniyor. Aile meclisi toplanıyor ve ailenin utancını kaldırmanın tek yolunun bu kişiyi öldürerek ortadan kaldırmak olduğuna karar veriyor. İşlediği varsayılan günahtan ötürü ablasını göğsünden 40 kez bıçaklayan erkek kardeş, ablanın ahlaksızlık yoluyla aile üzerine sürdüğü düşünülen lekeyi temizliyor mu?[1] Eli kanlı olan çocuk dürüstçe:

"Şimdi kendimi özgür hissediyorum" diyebilir mi?

Aile aralarında bir katil yaşadığı için daha da çok utanç duymayacak mıydı? Zinanın ve evlenmeden önce cinsellik yaşamanın kişinin ve ailenin üzerine utanç getirdiğinden şüphe yok. Öyleyse bir kişi ya da bir aile böyle bir utançtan, cinayet haricinde, nasıl kurtulabilir? Bu derste, İsa'nın utanç ve suçluluk duygusuyla ilgili zor sorulara verdiği yanıtları dinlediğinizde şaşırabilirsiniz.

2010 yılında ülke çapındaki gazeteler ailesinin yüz karası olduğu için öldürülmüş olan bir kızın başından geçen korkunç olayları bildirdiler. Haber şöyleydi:

1 Şubat 2011 tarihinde Mersin'de işlenen suç böyleydi.

Polis erkek çocuklarla konuştuğu için "namus" cinayetine kurban giderek akrabaları tarafından canlı canlı gömülen 16 yaşındaki bir kızın cesedine ulaştı.

Yalnızca adının başharfleri MM ile tanımlanan kız, Adıyaman'ın Kâhta ilçesindeki evlerinin dışında bulunan tavuk kümesinin altına kazılmış iki metrelik çukurda, elleri bağlı olarak oturur konumda bulundu.

Polis bu keşfi Aralık ayında, gelen bir ihbardan sonra yaptı.

Kız daha önce kayıp olarak bildirilmişti.

İhbarı yapan kişi polise kızın aile "meclisi" toplantısından sonra öldürüldüğünü bildirdi.

Kızın babası ile dedesinin tutuklandığı ve mahkeme için gözaltında tutuldukları belirtiliyor. Suçlanıp suçlanmadıkları net değil. Kızın annesi tutuklandı ancak daha sonra serbest bırakıldı.

Babanın, dokuz çocuğundan biri olan kızının erkek arkadaşları olduğu için rahatsız olduğunu söylediği basında yer alıyor. Dedenin de kızı aynı suçtan ötürü dövdüğü söyleniyor.

Yapılan otopside kızın ciğerlerinde ve midesinde büyük miktarda toprak bulundu, bu gömülürken halen canlı ve ayık durumda olduğunu gösteriyor.

Günah, ne kadar büyük ya da küçük görünürse görünsün, utanç getirir. Aile kızından utanç duyuyordu. Şimdi de Türkiye halkı o ailenin vahşetinden ve uluslararası basında tüm Türk halkını gösterdikleri şekilden utanç duyuyor. Ailenin eylemleri gerçekten utançlarını kaldırdı mı?

Hırsızlık olsun, yalan söylemek, anne–babaya itaatsizlik, cinayet, haset ya da zina olsun, günah toplumları ve bireyleri yıkıma uğratır. Tecavüz, ensest ve zina gibi cinsellikle ilgili günahlar toplumların güvenini parçalar ve hem kurbanların hem de suçluların itibarını yerle bir eder. İnsanlar çoğunlukla ahlaksızlığın sonuçlarından

kaçabileceklerini sanırlar. Bunun yalnızca tadını alabileceklerini ve zehrinden kaçınabileceklerini sanırlar. Fakat kişi utancını yalanlarla, kürtajla, boşanmayla ya da intiharla örtmeye çabalayarak çoğunlukla sorunlarını arttırır. Ahlaksız kişi sonunda tüm kişiliğinin ve karakterinin bozulduğunu görür. Bazıları günaha karşı katılaşır, bu da alkolizme ve diğer kötü alışkanlıklara yol açar. Başkaları duygusal olarak kırılgan hale gelir ve olgunlaşamazlar.

Bu ders aramızdan suçluluk duygusunun ve utancın yükünü gizliden gizliye taşıyanlar için önemlidir. Pek çok kişi günah işledikleri bilgisiyle başa çıkmayı öğrenmiştir, ancak kendilerinin ya da başkalarının yaptığı yanlıştan hiçbir zaman özgür kalamamışlardır. İsa bize günahın utancıyla baş etmenin bir yolu olduğunu söyledi. Bu yolu Yuhanna 8. bölüm, 1–4 ayetlerinde kayıtlı olan İsa'nın hayatındaki bir olaya bakarak bulalım:

> *1 İsa ise Zeytin Dağı'na gitti. 2 Ertesi sabah erkenden yine tapınağa döndü. Bütün halk O'nun yanına geliyordu. O da oturup onlara öğretmeye başladı. 3–4 Din bilginleri ve Ferisiler, zina ederken yakalanmış bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çıkararak İsa'ya, "Öğretmen, bu kadın tam zina ederken yakalandı" dediler.*

Allah On Emir'inde şöyle demişti:

> "Zina etmeyin."

Bunu neden söylediği merak edilebilir mi? Zina herhalde başka her günahtan daha çok yaşamı mahvetmiştir. Bu, boşanmaya, cinayete ve intihara giden ayartıcı bir yoldur. Ancak zina işleyen kişi bu karanlık varış yerlerine gelmeden önce suçluluk duygusu, utanç ve hayal kırıklığı kasabalarından geçmek zorundadır. İsa'ya getirilen kadının, zinada yakalandıktan sonra kendini suçlu hissettiğinden, utandığından ve hayal kırıklığına uğradığından emin olabiliriz. Bu kadın zinanın acılığının tutsağıydı.

5. ayette ve 6. ayetin ilk kısmında, Ferisilerin söylediklerini görelim:

> *5 "Musa, Yasa'da bize böyle kadınların taşlanmasını buyurdu, sen ne dersin?" 6 Bunları İsa'yı denemek amacıyla söylüyorlardı; O'nu suçlayabilmek için bir neden arıyorlardı…*

Sahneyi hayal edin şimdi. Tapınakta İsa'nın çevresinde bir kalabalık toplanmış, O'nun öğretişini dinlemekte. Kalabalığın dış kenarlarından gelen heyecan ve kargaşa sesleri, İsa'nın dudaklarından gül yapraklarından damlayan çiy gibi dökülen kutsal sözleri yarıda keser. Karanlık niyetli adamlardan oluşan bir grup, kalabalığı ite–kaka yol açarak, Allah'ın yasasını çiğneyen ve topluma leke süren bir kadının derhal cezalandırılmasını talep eder. Genellikle sakin ve huşu içinde olan tapınak birdenbire karışır. Muhtemelen yarı çıplak olan bir kadın bir grup kızgın ve kibirli din önderi tarafından sürüklenmektedir; İsa onların kadını kendisini mahvetmek üzere bir piyon olarak kullandıklarını biliyor. Kadının suçlu olduğunu ve Musa'nın yasasına göre taşlanacağını bildiğinden şüphe yok. Peki adam neredeydi? O da suçlu değil miydi? Zina işlemek için iki kişi gerekmiyor mu? Adamdan hiç söz edilmemesine rağmen, onun da cezalandırılması gerekiyordu. Fakat çoğunlukla olduğu gibi, suç kadına atılmıştı. Günümüzde dahi erkekler kadınları ayartmakta, fakat sonra kabahati onların üzerine atmaktadırlar. **Bu ikiyüzlülüktür.**

Anlaşılan kadın iki yönden kullanılmıştı. Muhtemelen Ferisiler kadının bulunabileceği yatağı önceden biliyorlardı. Belki de onlardan biri o gece kadını ziyaret etmiştir. Amaçları onu daha büyük bir entrikada kullanmaktı. İsa'nın nasıl tepki vereceğini görmek istiyorlardı. O'nun merhametiyle yanlışlıkla bir yasayı çiğnemesini ve kendi kendisini mahkûm etmesini umuyorlardı.

İsa'ya zina işleyen bir kadın getirerek O'nu nasıl tuzağa düşürebilirlerdi ki? Sorularını "O'nu suçlayabilmek için bir neden [arayarak]" sordukları dikkatinizi çekti mi?

Ferisiler İsa için kaçması imkânsız bir tuzak kurduklarını düşünmüşlerdi. Zira zinanın cezası taşlanmaktı. Böylece İsa, "Onu taşlamayın" deseydi, Ferisiler İsa'yı kendisini Musa'nın ve Yahudilerin yasalarından daha üstün bir konuma yerleştirmekten suçlu çıkaracaklardı. Öte yandan, İsa kadını taşlama emri verseydi, Yahudilerin tabi olduğu Roma yasalarını çiğnemiş olacaktı. İsa her iki durumda da kaybeden olacaktı; bu da tam Ferisilerin İsa'yı düşürmek istedikleri durumdu.

Ancak İsa kurdukları tuzağı çok iyi anladı ve sinsi umutlarını çok şaşırtıcı bir biçimde kırdı. Öyküye Yuhanna 8. bölüm, 6–9 ayetlerinden devam edelim:

> *6 ... İsa eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. 7 Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve, "İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsın!" dedi. 8 Sonra yine eğildi, toprağa yazmaya başladı. 9 Bunu işittikleri zaman, başta yaşlılar olmak üzere, birer birer dışarı çıkıp İsa'yı yalnız bıraktılar. Kadın ise orta yerde duruyordu.*

İsa kuma bu kadar güce sahip olan ne yazıyordu? O hiçbir şey demedi, ancak yine de adamlar kaçtılar! Kumda ne gördüler? Belli ki İsa bu adamları son derece endişelendiren bir şeyler yazıyordu. Büyük ihtimalle bu adamların günah işlemiş oldukları tarihleri, kişilerin ve yerlerin adlarını yazıyordu. Onların özel hayatta gerçekte kim olduklarını, tıpkı bu kadın kadar suçlu bir grup ikiyüzlü olduklarını bildiğini gösteriyordu!

İsa'nın sözlerinde gizli bir gerçek vardı:

> "İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsın!"

Gerçek şu ki, orada günahsız olan, dolayısıyla kadını yargılayabilecek olan bir tek kişi vardı. İsa! Kadını haklı olarak mahkûm edebilecek tek kişi O'ydu, zira yalnızca O günahsızdı. Diğer adamlar ise günahla doluydular ve kadını yargılamaya hiç hakları yoktu.

Din önderleri kadını yedinci emri çiğnediği için getirmişlerdi ve onu mahkûm etmeye hazır ve istekliydiler, ancak şimdi kendi günahları açığa çıkarıldığı için korkuyla kıvranıyorlardı! Kent meydanında durarak başkasını mahkûm etmeye istekliydiler, fakat kendi karanlık işleri günışığına çıkarıldığında kaçtılar. **O ışık İsa'ydı.**

İnsanlar başkalarının günahlarına dikkat çekerek kendi günahlarını saklamayı severler. Bunu toplum içinde ya da kendi arkadaşlarınız arasında gördünüz mü? İki kişi başka birinin kötü işleri hakkında dedikodu yapmaya bayılır. Fakat konu kendi suçlarına geldiğinde yüzleri nasıl da kızarır!

Kalabalık dağıldıktan sonra sahneyi hayal etmeye devam edelim. Kısa bir süre önce hem kendine, hem de toplumuna utanç getiren kadın ağlamakta. Hıçkırık sesleri dışında sessiz ve titriyor, belki yalnızca bir çarşafa sarılı. Yere atıldığı için kirli ve başı utançla eğilmiş. İlk taşın kendisine vurmasını bekliyor. Kızgın adamların sesleri zihninde sürekli yankılanmakta. Suçlu. Utancı hissetmekte. Bütün bunların kötü bir rüya olmasını umuyor; öyle ki, uyanacak ve tüm bunlar bitecek. Adamlar gitmiş, geride yalnızca İsa, kadın ve bundan sonra ne olacağını merak eden küçük bir kalabalık kalmıştır. İsa'nın bundan sonra yaptığını Yuhanna 8. bölüm, 10–12 ayetlerinde görelim:

> *10 İsa doğrulup ona, "Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?" diye sordu. 11 Kadın, "Hiçbiri, Efendim" dedi. İsa, "Ben de seni yargılamıyorum" dedi. "Git, artık bundan sonra günah işleme!" 12 İsa yine halka seslenip şöyle dedi:* ***"Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur."***

İsa kadının utancını ne yapmıştı? O, kelimenin tam anlamıyla kadını bağışlamıştı. Ona ikinci bir hayat ve çok net bir emir vermişti.

> *"Git, artık bundan sonra günah işleme!"*

Bu ifadede İsa'nın kadının yapmış olduğu şeyi açıkça "günah" olarak nitelediğine dikkat edin. Şüphe yok. İsa kadını işte bu günahın

cezasından kurtardı ve yeni bir hayatta yürümek üzere utançtan çıkararak fidyeyle satın aldı.

Dahası, kadını suçlayanları hak ettikleri yere yerleştirmişti. O, kendi mükemmelliğiyle, onların işlerini ifşa etmişti. Mükemmelliğin huzurunda, kendi vicdanları tarafından yargılanmışlardı. Günahlarının karanlığı İsa Mesih'in görkemiyle aydınlatılmıştı. Böylece İsa şu güçlü sözlerle bitirir: *"Ben dünyanın Işığıyım."*

Bu öykü iki soruyu akla getiriyor. Birincisi, İsa neden "Ben de seni yargılamıyorum" dedi? İkinci olarak, İsa gerçekten günahları bağışlayabilir mi? Her ikisini de ele alalım.

İsa son günlerde nasıl yargılanacağımıza dair hayret verici iddialarda bulunuyor. İlk olarak İsa'nın bu konuda yorum yaptığını Yuhanna 5. bölüm, 22 ve 26–30 ayetlerinde görelim:

> *22 Baba kimseyi yargılamaz, bütün yargılama işini Oğul'a vermiştir. 26 Çünkü Baba, kendisinde yaşam olduğu gibi, Oğul'a da kendisinde yaşam olma özelliğini verdi. 27 O'na yargılama yetkisini de verdi. Çünkü O İnsanoğlu'dur. 28 Buna şaşmayın. Mezarda olanların hepsinin O'nun sesini işitecekleri saat geliyor. 29 Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler. 30 Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İşittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır.*

Böylece son günlerde İsa Yargıç'tır, zira Allah O'na yargılama yetkisi vermiştir.[2] Bu bilgi ışığında, kadın "Ben de seni yargılamıyorum" sözlerini duyduğunda sanki Allah tarafından bağışlanmış gibi oldu. Gerçekten olağanüstü değere sahip bir şey almıştı!

Sorduğumuz ikinci soru şuydu: "İsa günahları bağışlayabilir mi?" Bu soruyu yanıtlamak için İsa'nın kendi sözlerini okumanız yeter.

2 Kaderi Değiştiren 4, 10. ve 11. derslere bakın.

Bu sözler, Markos 2. bölüm, 1–5 ayetlerinde bulunan çok ilginç bir öykünün ünlem işareti olarak geliyor:

> *1 Birkaç gün sonra İsa tekrar Kefarnahum'a geldiğinde, evde olduğu duyuldu. 2 O kadar çok insan toplandı ki, artık kapının önünde bile duracak yer kalmamıştı. İsa onlara Tanrı sözünü anlatıyordu. 3 Bu arada O'na dört kişinin taşıdığı felçli bir adamı getirdiler. 4 Kalabalıktan O'na yaklaşamadıkları için, bulunduğu yerin üzerindeki damı delip açarak felçliyi üstünde yattığı şilteyle birlikte aşağı indirdiler. 5 İsa onların imanını görünce felçliye, "Oğlum, günahların bağışlandı" dedi.*

İsa önceden de insanları iyileştirmişti. Hatta adamı zaten bu nedenle O'na getirdiler. Ancak İsa onu iyileştirmek yerine şöyle dedi, "Günahların bağışlandı."

Tuhaf, değil mi? İsa neden onu iyileştirmekle yetinmedi? Neden adamın günah sorununa değindi? İsa'nın yanıtı pek çok kişiyi adamın felcine neyin neden olduğunu düşünmeye sevk etmiştir. Bazıları adamın felcinin günahlı bir yaşam sürmesinin sonucu olduğunu düşünüyor. Adamın ne yaptığını bilmiyoruz, ancak frengi adlı omuriliği etkileyen ve felç edebilen utanç verici bir cinsel yolla bulaşan hastalığa tutulmuş olabilir. Adamın felç olmasına neden olan şey ne olursa olsun, İsa ilk önce onun en büyük ihtiyacını giderdi. Adamın günah işlemiş olmanın verdiği korkunç suçluluk duygusundan kurtulması gerekiyordu.

Ancak O'nu sürekli olarak eleştirel bir gözle izleyen din önderleri konuşmaya başladılar. Konuşmalarını Markos 2. bölüm, 6–12 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *6–7 Orada oturan bazı din bilginleri ise içlerinden şöyle düşündüler: "Bu adam neden böyle konuşuyor? Tanrı'ya küfrediyor! Tanrı'dan başka kim günahları bağışlayabilir?" 8 Akıllarından geçeni hemen ruhunda sezen İsa onlara, "Aklınızdan neden böyle şeyler geçiriyorsunuz?" dedi. 9 "Hangisi daha kolay, felçliye, 'Günahların bağışlandı' demek mi, yoksa, 'Kalk,*

şilteni topla, yürü' demek mi? 10–11 Ne var ki, ***İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu*** *bilesiniz diye…" Sonra felçliye, "Sana söylüyorum, kalk, şilteni topla, evine git!" dedi. 12 Adam kalktı, hemen şiltesini topladı, hepsinin gözü önünde çıkıp gitti. Herkes şaşakalmıştı. Tanrı'yı övüyorlar, "Böylesini hiç görmemiştik" diyorlardı.*

İsa günahları bağışlama yetkisini yalnızca sözlerle değil, güçle de kanıtladı! Herhangi bir nedenden ötürü bağışlanmaya ihtiyacımız var mı? Utancımızın giderilmesini ister misiniz? Bağışlanma, gerçek olduğu zaman ve hakiki bir kaynaktan geldiğinde, iyileştirme gücüne sahiptir. Aslında, İsa'nın bağışlayıcılığının felçli adama ve zina eden kadına yaptığı gibi sizin de kaderinizi değiştirme gücü vardır.

7 yaşındaki Mahir, annesiyle babası işteyken okuldan geldikten sonra büyükannesinin yanında kalıyordu. Büyükanne Hatay'da bir apartmanın altıncı katında oturuyordu. Oturma odasında eşinin askerî üniforma içinde genç ve şık göründüğü büyük bir fotoğrafı vardı. Ne yazık ki yirmi yıl kadar önce bir trafik kazasında ölmüştü.

Çocuk birkaç nedenden dolayı büyükannesinin yanında olmaktan hoşlanıyordu. Bunların en önemlisi ondan gördüğü büyük sevgiydi. Tabii ki büyükannesi harika bir aşçıydı, bu sayede hiç aç kalmıyordu; evi de ter temiz, düzenli ve sakindi. Her çocuğun olmak isteyeceği bir yerdi ve Mahir büyükannesinin evinde olmaya bayılıyordu.

Kimi zaman balkonda otururlar, büyükannesi yufka açar, fıstık soyar ya da başka işlerle ilgilenirdi. Mahir'e köydeki genç kızlığına dair ilginç öyküler anlatırdı.

Bir gün büyükannesi yatak odasında giysileri ütülerken Mahir'i çağırarak şöyle dedi:

"Mahir, sana bir sır vermek istiyorum. Buraya, dolaba bak."

Dolaptan saklı büyük bir çanta çıkardı. Çantanın fermuarını açtı. Mahir'in gözleri merakla parıldıyordu. Büyükanne şöyle dedi:

"Bu dedenin asker üniforması."

Mahir üniformanın üzerindeki rozetleri görünce çok etkilendi. Ona nazikçe dokundu. Takımın arkasında sıradan bir gömlek vardı. Mahir sordu:

"Bu gömlek ne büyükanne?"

Büyükanne gülümsedi ve şöyle dedi:

"Seninle paylaşmak istediğim sır bu."

Sonra gömleği yüzüne yaklaştırarak kokladı. Yüzünden yaşlar süzülmeye başladı.

"Bu dedenin ölmeden önce giydiği bir gömlek. Şimdi yaklaş, ve dedeni kokla."

Mahir öne eğildi ve gömleği kokladı.

Büyükanne gülümsedi ve kahkaha attı:

"O kadar fazla değil oğlum, başka güne de biraz koku bırak."

Sonra gömleği kaldırarak şöyle dedi:

"Yalnızlık duyduğumda ya da korktuğum zamanlarda bazen buraya gelip gizlice bu gömleği koklarım."

Büyükanne ütüsüne devam etti, Mahir de oyuncaklarla oynamak için çıktı. Büyükannenin torununa söylemediği, sırrın devamıydı. Ütüye devam ederken derin düşünceler içindeydi. Onun için o gömleğin kokusu yalnızca kocasının kokusu değil, aynı zamanda bağışlayıcılığın kokusuydu.

Büyükanne 18 yaşındayken epey asiydi. Her şeyi bildiğini sanıyordu ve anne–babasının arkadaşlarını akıllıca seçmesi tavsiyesine karşı geliyordu. Tehlikeli bir flörtleşme yolu izlemiş, bu da onun ilgilen-diği bir çocukla yatmasına yol açmıştı. Ne yazık ki hamile kalmıştı ve çocuk bebeği sahiplenmek istememişti. Anne–babası hayatını cehenneme

çevirdiler. Ne var ki lisedeki sınıf arkadaşlarından biri olaya farklı bakıyordu. Bu, onu "asi günlerinden" önce beğenen bir delikanlıydı.

Bir gün kıza gelerek hiçbir zaman unutmayacağı sözler söylemişti.

"Bir aile kuralım."

Büyükanne utançla yanıtlamıştı:

"Ben fahişenin tekiyim, beni istemezsin."

Fakat delikanlı şöyle demişti:

"Seni bağışlıyorum. Seni seviyorum ve her zaman seveceğim. Benim ol, ben de sonsuza dek senin olayım."

Büyükanne, şimdi gömlekleri ütüleyen yaşlı bir kadın olarak, bu sözleri kendi kendine tekrarladı. Evet, dolaptaki gömlek dedesinin kokusundan daha fazlasıydı; bu bağışlayıcılığın ve yeni bir hayatın hoş kokusuydu.

Bağışlama nadir bulunan ve harika bir armağandır. Günahlar "geri alınamaz." Ne var ki, affedilebilirler. Af, bunu alan için ikinci bir hayata sahip olmak demektir. **Utancı ortadan kaldırmanın tek şerefli yolu bağışlamak, bağışlanmayı kabul etmek ve bağışlayıcılığın gücüne inanmaktır.** İsa şöyle dedi:

"Bana günahları bağışlama yetkisi verildi."

Belki de O bu nedenle kendisini "dünyanın ışığı" olarak adlandırmıştır. Utanç karanlıkta büyüyüp gelişir, fakat ışığın olduğu yerde sevinç vardır.

TARTIŞMA SORULARI

1. "Haklı bir dava" için birini öldürebileceğinizi düşünecek kadar öfkelendiğiniz oldu mu? Bu duygularla nasıl başa çıktınız? O kişiyi affettiniz mi, yoksa öfke halen içinizde yanmaya devam mı ediyor?

2. Günah, Allah'ın On Emri'ni çiğnemek olarak tanımlanır. Hiç Allah'ın on emrini çiğneyen bir şey yaptınız mı? (On Emir'in listesi için Mısır'dan Çıkış 20. bölüme bakın.)

3. İnsanlar neden kendi kötü işlerini mazur gösterirken, başkalarını bu işlerden ötürü mahkûm eder?

4. İsa "Bana günahları yargılama ve bağışlama yetkisi verildi" dedi. Hangi günahları özel olarak itiraf etmeniz gerekiyor? Bunları kime itiraf etmeniz gerekiyor? Günahlarınızı itiraf edecek ve bağışlanacak mısınız?

2 HEPİMİZİN İYİ BİR ÇOBANA İHTİYACIMIZ VAR!

Kimi takip ediyorsun? Bu önemlidir.

Koyunlar ve çobanlar ne sıklıkla aklınıza gelir? Kurban Bayramı haricinde, pek sık değil herhalde. Fakat onlardan öğrenebileceğiniz çok şey var. Hiç koyunlarını ya da keçilerini güden bir çobanı izlediniz mi? Hayvanlar çayırlarda otlarken saatlerce başlarında nöbet beklemenin nasıl bir his olduğunu hiç düşündünüz mü? Pek çoğumuz için bu epey sıkıcı olurdu. Fakat çobanlar çoğumuzun sahip olmadığı bir şeye sahipler: düşünecek bol bol zaman. Ayrıca pek çok sorumlulukları vardır. Hayvanlarını başıboş bırakırlarsa koyunlara kurt ya da köpek saldırabilir, onları öldürebilir. Dikkat etmezlerse, bazıları kaybolabilir, çalınabilir, ya da yememeleri gereken bitkilerden zehirlenebilirler. Ayrıca hayvanların çok fazla yememelerine de dikkat etmeleri gerekir, zira fazla yemek sorunlara yol açabilir. Çoban bu hususların herhangi birinde gevşeklik ederse, hayvanlardan daha fazlasını kaybeder; gelirini kaybeder.

Çobanlar aynı zamanda güvenilirdir. Koyunların yeryüzündeki en savunmasız hayvanlardan biri olduğunu biliyor muydunuz? Kendilerini hiçbir şekilde koruyamazlar ve kolaylıkla korkarlar. Dolayısıyla kendilerini gözetmesi için bir çobana bağımlıdırlar. Doğdukları andan itibaren çobanla bir bağ kurarlar ve yalnızca ona sadık kalırlar. En iyisi bunu bir örnekle inceleyelim.

Atıl babasıyla dağlarda yürüyüşe çıkmayı çok seviyor. Her pazar günü öğleden sonra yemeklerini alıp arabaya biniyor ve kent dışına çıkıyorlar. Gidebilecekleri birkaç köy olmasına rağmen, Atıl her zaman aynı köye gitmek istiyor. Burayı seviyor, çünkü köyün ardındaki dağın eteğinde büyük bir mağara var.

Çoğu çocuk gibi Atıl da geniş mağaranın içine bakmayı ve tuhaf şekilli taşlarına dokunmayı seviyor. Fakat onun için daha da ilgi çekici olan, köydeki koyunlar. Yıllardan beri bir köylü bu mağarayı koyunları için sığınak olarak kullanmakta. Köye her gidişlerinde koyunların ağıllarında olmasını umut ediyor, çünkü onlara dokunmak istiyor. Fakat bugün koyunlar yine dağ yamacında otluyorlar.

Atıl ile babası arabayı park ettikten sonra köyün ardındaki vadiden yukarı yürümeye başladılar. Güzel bir bahar günüydü. Havayı kır çiçeklerinin kokusu ve akan suyun sesi dolduruyordu. Kelebekler, kuşlar ve sincaplar ortaya çıkmışlardı. Patikada bir dönemece geldiklerinde Atıl koyunları gördü.

Babası, "E, ne düşünüyorsun Atıl? Bugün kendini şanslı hissediyor musun?" diye sordu.

Atıl, "Umarım" diye yanıtladı.

Atıl yavaşça babasının önünden yürüdü ve koyunlara yaklaştı. Onları ürkütmemek için çabuk hareket etmemeye çalıştı. Ancak koyunlar bir süredir gelmekte olduğunun farkındaydılar. Yabancı ayak seslerini duymuş ve yeni yıkanmış giysilerinin kokusunu almışlardı. Daha fazla yaklaşamadan öte gitmeye başladılar. Atıl onlara doğru aceleyle giderse kaçacaklarını biliyordu. Bu yüzden onlara yumuşak konuşmaya karar verdi:

"Sakin olun. Canınızı yakmayacağım. Ben sizin dostunuzum" diye fısıldadı.

Fakat ondan uzaklaşmaya devam ettiler. Atıl bir koyun yakalamak için son bir çabayla onlara doğru koşmaya başladı. Fakat çabaları sonuçsuz kaldı. Koyunlar bir anda kaçtılar.

"Ah, neden her zaman kaçıyorlar? Neden hiç birini sevemiyorum?" diye şikâyet etti. "Bana bir şans bile vermiyorlar!"

Atıl'ın babası ise gülüyordu:

"Çünkü seni tanımıyorlar, oğlum. Koyunlar böyledir. Sahiplerinden başka herşeyden korkarlar."

"Ama ben yavaş yürüyorum, sessizce konuşuyorum, onlar da beni buraya her gelişimde görüyor."

"Haklısın. Fakat sesini tanımıyorlar. Sen onlar için bir şey yapmıyorsun. Onları beslemiyor ya da korumuyorsun. Herhalde onlara zarar vereceğini sanıyorlardır" diye yanıtladı babası. "Vazgeçme. Her zaman bir sonraki sefer vardır. Bakalım öğle yemeği vaktinden önce dağın tepesine ulaşabilecek miyiz" diye güldü.

Bu öyküden hem koyunlar hem de çobanlar hakkında bazı önemli dersler öğrenebiliriz. Tıpkı günümüz Türkiye'sinde olduğu gibi, koyunlar ve çobanlar kadim İsrail'de de yaygın görüntülerdi. İnsanların davranışları ve Allah'la ilişkileri hakkında mükemmel mecaz meydana getirirlerdi. Hatta Kutsal Kitap'ın en büyük adamlarından bazıları çobandı: İbrahim, Yakup, Musa ve Kral Davut bunlardan birkaçıydı.

Tüm zamanların en iyi öykü anlatıcısı olan İsa, koyunların savunmasızlığı ile insanın durumu arasında canlı bir benzerlik görmüştü. İsa'nın sözlerini okurken çok dikkat edin. Yuhanna 10. bölüm, 1–6 ayetlerini okuyarak başlayabiliriz:

1 "Size doğrusunu söyleyeyim, koyun ağılına kapıdan girmeyip başka yoldan giren kişi hırsız ve hayduttur. 2 Kapıdan giren ise koyunların çobanıdır. 3 Kapıyı bekleyen ona kapıyı açar. Koyunlar çobanın sesini işitirler, o da kendi koyunlarını adlarıyla çağırır ve onları dışarı götürür. 4 Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider, koyunlar da onu izlerler. Çünkü onun sesini tanırlar. 5 Bir yabancının peşinden gitmezler, ondan

kaçarlar. Çünkü yabancıların sesini tanımazlar. 6 İsa onlara bu örneği anlattıysa da, ne demek istediğini anlamadılar.

İsa, öyküsüne başlarken dört farklı karakterden söz ediyor: koyunlar, hırsız, çoban ve kapıcı. O'nun sözcük anlamıyla neyden bahsettiğini anlamak kolay, fakat asıl demek istediği örtülü. Bu örneğe sözcük anlamıyla bakarsak, az önce okuduğumuz öyküyü özetlediğini görürüz. Kısacası, koyunlar çobanı onu tanıdıkları için izlerler. Fakat İsa, her zaman olduğu gibi, daha derin bir konudan söz ediyor. Bunu kendi düşüncelerimizle anlamaya çalışmaktansa, İsa'nın onun anlamını nasıl açtığını görelim. Yuhanna 10. bölüm, 7–12 ayetlerinden okumaya devam edebiliriz:

*7 Bunun için İsa yine, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "**Ben koyunların kapısıyım**. 8 Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu, ama koyunlar onları dinlemedi. 9 **Kapı Benim**. Bir kimse benim aracılığımla içeri girerse kurtulur. Girer, çıkar ve otlak bulur. 10 Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim. 11 **Ben iyi çobanım**. İyi çoban koyunları uğruna canını verir."*

İşte şimdi açıkça konuşuyor! İsa şöyle dedi:

"Kapı Ben'im."

Peki hırsızlar ve soyguncular kim? Koyunlar kim? İsa'nın burada söylediğini gerçekten anlayabilmek için, Yuhanna'nın bir önceki bölümünde neler olduğuna bakmamız gerekiyor. Dokuzuncu bölümde İsa'nın kör bir adamı iyileştirmesiyle ilgili öyküyü okuyabiliriz. Adam iyi tanınıyordu, zira dilenciydi ve doğduğundan beri kördü. Başka zamanlarda olduğu gibi, İsa bu mucizeyi bir Sebt gününde gerçekleştirdi.

Diğer derslerde gördüğümüz gibi, Sebt Günü Yahudi halkı için çok önemliydi. Onlara Allah'ın yaratıcı olduğunu, her hafta kendilerine bir dinlenme günü verdiğini, günü aileleriyle birlikte geçirme, en önemlisi de ruhsal şeyleri düşünme fırsatı verdiğini hatırlatıyordu.

Fakat İsa'nın zamanında Ferisiler Sebt Gününden sevinci çekip çıkarmış, bunun yerine insan ürünü yüzlerce kural yerleştirmişlerdi. İnsanların uzun yollar yürümelerine, üzerine oturacak bir hasır taşımalarına, veya toprağa tükürmelerine izin verilmiyordu, çünkü bu şeyler çalışma sayılıyordu. Tabii ki tarlalarınızı sürmek ve sulamak çalışmadır. Ama toprağa tükürmek? Buna çalışma demek için çok zorlamamız gerekir!

Ferisiler her ne kadar Sebt Gününün kutsallığını koruduklarını düşünseler de, eylemleri daha ziyade halkı kontrol altında tutmayı amaçladıklarını gösteriyordu. Böylece İsa'nın Sebt günü kör bir adamı iyileştirdiğini duyduklarında çileden çıktılar. O çalışmakla kalmıyor, bir de kurallarını hiçe sayıyordu.

İsa'nın zamanındaki din önderlerinin İsa Sebt günü kör bir adamı iyileştirdi diye öfkelendiklerini düşünmek çok anlamsız. O dünya tarihinde hiçbir zaman yapılmamış bir mucize gerçekleştirmişti. O, bir insanın "kaderini" gerçek anlamda geri çevirmişti. Fakat onların gözleri kıskançlıkla kör olduğundan bu mucizenin ihtişamını göremiyorlardı. İnsanların kendilerinden çok İsa'yı dinleyecek olmalarından endişe ediyorlardı. Kısacası, İsa'nın kendi güçlerini ve konumlarını baltaladığından endişe ediyorlardı. İsa'nın söylediklerini işte bu bağlamda daha iyi anlayabiliriz.

7–12 ayetlerinde İsa kendisinin hem koyun ağılının kapısı, hem de iyi çoban olduğunu söyledi. Hırsızlar, kapıdan (yani İsa'dan) geçmeden koyunları etkilemek, almak ya da gütmek isteyenlerdir. O'nun zamanında hırsızlar İsa'nın mucizelerini, mesajını ve kimliğini tanımayı reddeden Ferisiler ve Sadukilerdi. Başka bir yerde, İsa hırsızın Şeytan'ın kendisi olduğunu söyledi. Koyunlar kimdir? Koyunlar Allah'ın halkıdır.

Çobanın/kapının üç işlevine dikkat ettiniz mi? Birincisi, kapı **kurtuluşa giden bir yol sağlamaktadır**. İkincisi, çoban koyunları gözetir ve **onlara bol yaşam verir**. Üçüncü işlev bize O'nun bunu nasıl yaptığını gösterir, **O koyunlar için canını verir**! Daha önceki derslerimizden anlaşıldığı üzere, İsa söylediklerini insanların

anlamalarını gerçekten istiyor. Aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyerek, bunlardaki gerçeklerin önemini ve geçerliliğini vurguluyor. İsa iyi çobandır ve kapıdır. **Güvende olmak ve kurtulmak istiyorsak O'ndan geçmeliyiz.** 12. ve 13. ayetleri okuyalım:

> *12 Koyunların çobanı ve sahibi olmayan ücretli adam, kurdun geldiğini görünce koyunları bırakıp kaçar. Kurt da onları kapar ve dağıtır. 13 Adam kaçar. Çünkü ücretlidir ve koyunlar için kaygı duymaz.*

İsa'nın başkalarına ders vermek için hayattaki en basit şeyleri dahi kullanabilmesi ne kadar hayret verici. On ikinci ayette, ücretli işçiyi öyküdeki beşinci karakter olarak tanıtmaktadır. Ücretli işçi, çobanın aksine koyunun hayatlarından çok kendi hayatı için endişelenir. Sorun çıkarsa kaçmakta gecikmez. İsa şöyle diyor:

> "Ben ücretli işçi değilim, sıkıntıdan kaçmayacağım. Koyunlarımı koruyacağım. Onlar bol hayata sahip olabilsinler diye onlar için kendi hayatımı vereceğim."

İnsanların kendisini duymamış olma ihtimaline karşı, İsa iddiasını yineliyor ve koyunların kim olduğunu açıklıyor. Yuhanna 10. bölüm, 14–16 ayetlerinden devam edelim:

> *14–15* ***Ben iyi çobanım****. Benimkileri tanırım. Baba beni tanıdığı, ben de Baba'yı tanıdığım gibi, benimkiler de beni tanır. Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm. 16 Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak.*

İsa iyi çobandır! İsa'nın şöyle demediğine dikkat edin:

> "Ben pek çok iyi çobandan biriyim."

O, kendisinin "**İyi Çoban**" olduğunu söyledi.[3] Fakat O bizim için çok önemli olan bir şey daha söyledi. İsa kendisinin "bu ağıldan

3 Allah Eski Ahit'te birçok kez çoban olarak tanımlanmaktadır. Birkaç örnek için bakınız Mezmur 23, 95:7, 100:3.

olmayan koyunları" olduğunu söyledi. Başka bir deyişle, O Yahudi olmayanların da çobanıdır.

Kimi zaman dinlerin ve kültürlerin iç içe geçtiklerine inanmaya sevk ediliriz. Çevrenizdekilerin dinini izlemiyorsanız, artık Çinli, Hint, Mısırlı, Iraklı ya da Türk sayılmazsınız. Onların gözünde dışlanmış biri ya da hainsinizdir. Fakat İsa yalnızca bir sürü ve bu sürünün bir çobanı olduğunu söylüyor. Bu çoban kimdir? İsa'nın kendi sözleriyle, O'dur! O'nun kendi sözleriyle, insanları O'nsuz olarak ruhsal açıdan yönlendirmeye çalışan olursa, bunların hırsız ve yalancı olduklarını söylüyor. Sizce Ferisiler nasıl karşılık verdiler? Memnun olmadıklarından emin olabilirsiniz! İsa sözlerine devam etti, 17. ve 18. ayetler:

> *17 Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever. 18* ***Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm****. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var. Bu buyruğu Babam'dan aldım.*

İsa kısa vaazını güçlü bir ifadeyle bitirdi. İsa'nın 7–16 ayetlerinde kayıtlı olan sözleri mecazi olsa da, 17. ayette kayıtlı olan sözünde mecazı bir yana bırakarak doğrudan konuşuyor. Önceki derslerde, İsa'nın acı çekeceğini ve öldürüleceğini söylediğini görmüştük. Ancak 17. ayette, istemeyerek öldürülmeyeceğini açıkça ifade ediyor. Daha önce hiç kendi cinayetine izin veren birini duydunuz mu? İşte, İsa'nın burada esasen söylediği bu. Unutmayın, O ücretli işçi değil. O iyi çoban. Tıpkı çobanın koyunları korumak için canını vereceği gibi, O da bizim yaşayabilmemiz için kendi hayatını vermeye hazırdır.

Bazı kişiler peygamberlere haksızlık edilemeyeceğini, zarar verilemeyeceğini veya öldürülemeyeceklerini söylüyorlar. Onlara göre, Allah kendi peygamberlerinden birinin başına kötü şeyler gelmesine izin vermezdi. Ancak Eski Antlaşma'da tam aksini görüyoruz. Aslında bir peygamberin güvenli ve rahat bir hayat yaşamış olması çok nadirdi. Daniel bir aslan çukuruna atılmıştı. Yusuf bir kuyuya atılmıştı. Ayrıca Vaftizci Yahya hapse atılmış,

başı kesilmişti. İlan ettikleri bildiriler pek çok önderin ve halkın büyük kısmının duymak istediği sözler değildi. Bu anlamda, İsa'nın deneyimi diğer peygamberlere benziyordu. Fakat O aynı zamanda kendisinin diğer peygamberlerden nasıl farklı olduğunu da gösterdi. O'nun iddiaları cesur ve sarsıcıydı.

Başka hiçbir peygamber Allah'ın Oğlu, Yaşam Ekmeği, Allah'ın Sözü ya da İyi Çoban olduğunu ileri sürmemişti; ki bu iddiaların tümü, Allah İsa'nın mucizelerinin gerçekleşmesine izin verdiği zaman, O'nun tarafından onaylanmış oldu. Ferisilerin, Sadukilerin ve dindar Yahudilerin kafalarını karıştıran ve kızdıran da bu tür ifadelerdi. Peygamberlik sözlerini okumuşlardı ve yüzlerce yıldır Mesih'in gelmesini bekliyorlardı. Ancak bu bekledikleri türden bir Mesih değildi. Yuhanna 10. bölüm, 19–21 ayetlerini okuyarak bitirelim:

> *19 Bu sözlerden dolayı Yahudiler arasında yine ayrılık doğdu. 20 Birçoğu, "O'nu cin çarpmış, delidir. Niçin O'nu dinliyorsunuz?" diyordu. 21 Başkaları ise, "Bunlar, cin çarpmış bir adamın sözleri değil" dediler. "Cin, körlerin gözlerini açabilir mi?"*

Bir baba oğlunun son zamanlardaki faaliyetlerinden ötürü çok endişeleniyordu. Yeni bir arkadaş grubuyla takılmaya başlamıştı, gece geç saatlerde dışarı çıkıyor, bazen ertesi güne kadar eve gelmiyordu. Okuldan çok "eğlenmeye" meraklı gibiydi, notları da düşmeye başlamıştı. Bir gün oğluyla konuştu:

> "Oğlum, ne oluyor? Eski arkadaşlarınla takılmıyorsun, notların düşüyor ve sürekli yorgun görünüyorsun. İyi misin? Doktora gidelim mi?"
>
> "Her şey yolunda baba. Doktora gitmeme gerek yok" diye yanıtladı oğlu.
>
> "Endişeleniyorum, oğlum. Yeni "arkadaşlarının" gerçekten arkadaş olduklarını sanmıyorum. Hiçbir zaman ziyarete gelmiyorlar, onları tanımıyorum bile. Dışarı çıktığınız zaman ne yapıyorsunuz?"

"Sadece geziyoruz, film izliyoruz ve bilgisayarda vakit öldürüyoruz."

"Oğlum, hayatta göründükleri gibi olmayan insanlarla karşılaşırsın. Nazik, sadık ve dürüst gibi görünebilirler. Ancak gerçekte öyle değildirler. Yalnızca kendilerini düşünürler. Bir sorun olduğunda bir anda sana sırtlarını döner ve yalnız başına bırakırlar. Onlara güvenemezsin. Sanırım bu yeni arkadaşların böyle. Seni iyi yönde etkiliyor gibi görünmüyorlar. Sanırım onlar koyun postu giyinmiş kurtlar. Dikkatli ol!"

İsa çoban kisvesi giyinmiş bir hırsız değildi. O, koyun postu giyinmiş bir kurt değildi. O'nun hayatı, işleri ve sözleri kendisinin olduğunu belirttiği Kişi olduğuna tanıklık etmektedir. O, bizim daha bol hayata sahip olabilmemiz için kendi hayatını vermeye gönüllü olan İyi Çoban'dır. Şimdiye dek dinlediğiniz ses O'nun sesiydi. Onu duyuyorsunuz, tanıyorsunuz ve izlemektesiniz. Başkalarının ne düşüneceklerini ya da ne diyeceklerini dert etmeyin. İyi Çoban'ı izlemeye devam edin!

Tartışma Soruları

1. İsa kendisinin İyi Çoban olduğunu söylediğinde, bu sizin için ne anlam ifade ediyor?

2. Sizce İsa neden sürekli olarak ölümüne atıfta bulunuyor?

3. İsa'yı izleyenlere Mesih'in öğrencileri deniliyor. Size göre bir Türk'ün İsa'nın izleyicisi olması uygun mudur? Neden ya da neden değil? Muhakkak Kutsal Kitap'a göre yanıtlamaya dikkat edin.

4. Bazı eski Türk oymaklarının İsa'nın izleyicisi olduklarını, bazılarının ise halen Şamanist olduklarını biliyor muydunuz? Bu bizim için ne anlama geliyor?

3 KOMŞUNU SEV!

Üç Yalancılar: gurur, bencillik ve önyargı hayatınızdaki sevgi akışını bir şekilde engelliyor mu?

Bir zamanlar biri şöyle demişti: "İnsanlar sevilmek için yaratılmıştır. Eşyalar kullanılmak üzere yapılmıştır. Dünyanın kargaşa içinde olmasının nedeni, eşyaların seviliyor ve insanların kullanılıyor oluşlarıdır."

Başkaları için sevgi temel ilkesi olsaydı, dünyanın ne kadar farklı bir yer olacağını düşünün! Bencil insan kalbi ev, araba, moda ve servet peşindeyken hayatın gerçek anlamını gözden kaçırmaktadır. Aslında hayatı tam doluluğuyla yaşayan özverili kalptir – eş, çocuk, aile, vatan, ve arkadaş sevgisiyle dolu bir hayat. Ancak, hayal etmesi ne kadar zor olsa da, aile sevgisini bile aşan özel bir sevgi türü vardır. Bu, bir yabancıya duyulan özgecil sevgi, önyargıyı yenen ve eğitim, ırk, din ve kültür sınırlarının ötesine geçen bir sevgidir.

Önyargının olmadığı bir gün hayal edebiliyor musunuz? Ulusların sorunları çözmek için füzeler yerine sevgiyi kullandıkları bir günü hayal edebiliyor musunuz? Hayal etmesi zor! Bölen, önyargı meydana getiren ve savaşa yol açan tüm etiketleri bir düşünün. Arap, Yahudi, Çingene, Kürt ve Amerikalı, bazılarının başkalarını sevmemeye mazeret olarak kullanabileceği etiketlerden yalnızca birkaçı. İsa'nın belki de en olağanüstü ifadelerinden biri, Matta 5. bölüm 43–45 ayetlerinde bulunuyor:

> *43 "'Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin' dendiğini duydunuz. 44 Ama ben size diyorum ki,* ***düşmanlarınızı***

***sevin, size zulmedenler için dua edin**. 45 Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır."*

Her kültürde, her ülkede ve her kıtada binlerce savaş öyküsü olsa da, en harika öyküler barışa ve iyi niyete yönelik olağanüstü adımlar atmış olan uluslara aittir. Böyle bir an 1845 yılında yaşandı.

İrlanda korkunç bir kıtlıktan geçiyordu. Hem insanlar hem de çiftlik hayvanları için temel bir besin maddesi olan patates mahsulü küf yüzünden mahvolmuştu. Zengin toprak sahipleri köylülere o kadar küçük araziler vermişlerdi ki, dönüm başına en çok ürün getiren patatesi ekmeye mecbur kalmışlardı. Ne yazık ki tek bir mahsulün büyük çapta üretimi çok az hata payı bırakmıştı. Küf vurduğunda hasadın yarısı mahvoldu ve bir milyondan fazla insan açlıktan öldü.

Sultan Abdülmecit kıtlıktan haberdar oldu. Kırım savaşı sırasında Avrupa ülkeleriyle iyi ilişkiler kurabilmek için muazzam çabalar sarf etmişti.[4] İlerici bir önder olarak, İrlandalı çiftçilere 10.000 sterlin gönderme niyetini açıkladı.[5] Ancak İngiltere Kraliçesi Victoria, Sultan'ın yalnızca 1.000 sterlin göndermesini talep etti. Neden? Çünkü o yalnızca 2.000 sterlin göndermişti! Türkiye'den kendi armağanını gölgede bırakan bir armağan gelirse cimri görüneceğini düşündü. Sultan diplomatik ilişkilere zarar vermek istemediğinden yalnızca 1.000 sterlin göndermeye karar verdi. Fakat kalbi İrlandalıların durumuna samimi bir acımayla doldu, bu yüzden gizlice yiyecek de gönderdi. Üç gemi Türk topraklarının sunduğu en güzel yiyeceklerle doldurudu. Tarihî kayıtlara göre İngiliz mahkemeleri gemileri engellemeye çalıştı. Fakat Osmanlı denizcileri yiyecekleri İrlanda'nın Drogheda limanına ulaştırmayı başardı. Drogheda halkı bugün dahi bu kahramanlığı hatırlamakta ve Türklere büyük sevgi beslemektedir.

4 Bu arada, kağıt parayı kullanıma ilk çıkaran Sultan Abdülmecid'di.

5 Günümüzde yaklaşık 2.4 milyon TL.

Sultan'ın İrlanda halkına gösterdiği sevgi dolu eylem, bize merhametimizi kendi ailelerimizin ve dostlarımızın sınırları ötesine, normalde umurumuzda olmayacak olan kişilere uzatmamız gerektiğini hatırlatmaktadır.

İsa, başka birine yardımcı olmak için beklenenlerin ötesine geçen bir adamın öyküsünü anlattı. Bu adam "İyi Samiriyeli" adıyla tanındı. Öykü o kadar ünlü oldu ki, dünya çapında pek çok kurum ve kuruluş "İyi Samiriyeli"nin adını ve işlerini ödünç alarak, mağdurlara ve fakirlere yönelik çalışmalarda kullandılar. Ancak İsa'nın öyküsüne geçmeden önce, konunun bağlamını anlamaya çalışalım. Bunu Luka 10. bölüm, 25–29 ayetlerini okuyarak sağlayabiliriz:

> *25 Bir Kutsal Yasa uzmanı İsa'yı denemek amacıyla gelip şöyle dedi: "Öğretmenim, sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmalıyım?" 26 İsa ona, "Kutsal Yasa'da ne yazılmıştır?" diye sordu. "Orada ne okuyorsun?" 27 Adam şöyle karşılık verdi: "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin." 28 İsa ona, "Doğru yanıt verdin" dedi. "Bunu yap ve yaşayacaksın." 29 Oysa adam kendini haklı çıkarmak isteyerek İsa'ya, "Peki, komşum kim?" dedi.*

Bu yasa uzmanı karmaşık yasalarda uzmandı. İsa'nın kısa ve özlü yanıtı, ağdalı yasa konusunu utanç verici ölçüde basite indirgemişti! Pek çok kişi dinin temel odağına ve pratik uygulamasına katılmak, yani sevmek yerine, onun ince noktaları hakkında tartışmayı tercih eder! Gerçekten sevgi göstermek yerine, bir odaya sağ ayakla girmenin, suyu üç yudumda içmenin ya da doğru dua biçiminin erdemleri hakkında tartışmayı tercih ederler. Bu yasa uzmanı dinin "felsefesinden" keyif alıyordu. Fakat İsa şu sözleri söyleyerek çok basit bir şekilde açıkladığında, bilmecesinin bu kadar hızlı bir şekilde çözüleceğini beklemiyordu:

"Allah'ı sev ve komşunu sev."

Akıllı bir adam olarak bilinen itibarını korumaya çalışarak, şu ifadeyle yanıt verilemez bir soru meydana getirmeye çalıştı:

"Komşum kimdir?"

Fakat İsa'nın bunun için de bir yanıtı vardı! İsa'nın nazik yanıtını Luka 10. bölüm, 30–33 ayetlerinde okuyalım:

30 İsa şöyle yanıt verdi: "Adamın biri Yeruşalim'den Eriha'ya inerken haydutların eline düştü. Onu soyup dövdüler, yarı ölü bırakıp gittiler. 31 Bir rastlantı olarak o yoldan bir kâhin geçiyordu. Adamı görünce yolun öbür yanından geçip gitti. 32 Bir Levili de oraya varıp adamı görünce aynı şekilde geçip gitti. 33 O yoldan geçen bir Samiriyeli ise adamın bulunduğu yere gelip onu görünce, yüreği sızladı.

İsa'nın sözlerinin etkisini tam olarak hissedebilmek için, Yeruşalim'den Eriha'ya giden yolun Kapadokya vadilerine çok benzediğini hatırlamamız gerek. Haydutların saklanması için harika bir yerdi, çünkü her yerde mağaralar vardı. Adamlar kayaların içine saklanarak muhtemel kurbanlarını bekler, geçerken üzerlerine saldırarak paralarını çalar ve hemen kayalarla deliklere geri kaçarlardı. İsa'nın öyküsündeki yolcu kendini böyle bir durumda buldu, bir vadide kısılı kaldı ve kaçacak bir yeri yoktu. Haydutlar çetesi yalnızca parasını çalmakla kalmadı, giysilerini de alıp adamı dövdüler ve kanlar içinde, yarı ölü bir halde bıraktılar.

Vadiden geçen patika dar olduğundan tüm yolcuların bu adamın yanından geçmeleri gerekiyordu. Suç mahalline ilk gelen kişi bir rahipti. Rahibin işi insanların kurban sunmalarına yardımcı olmaktı. Bu nedenle kana alışkındı. Ancak Allah'ın kanlı yaratıklarından birinin, bir insanın yolda yattığını gördüğünde yardım etmeye istekli değildi. Bu adamın sevgisi var mıydı? Hayır. İnsan kardeşine yardımcı olmaktansa kendini dinî törenler için temiz tutmakla daha çok ilgileniyordu. Yasanın törensel tatilleri, bayramları, oruçları ve kurbanı düzenleyen ince ayrıntılarına odaklanmıştı, fakat onun

gerçek anlamını gözden kaçırıyordu! Sizce Allah ölmekte olan bir adamı görmezlikten gelen bu rahip için ne düşünmüştür?

Yoldan inen ve dövülmüş, kanlar içindeki yolcuya rastlayan ikinci kişi bir Leviliydi. Her rahip bir Leviliydi, fakat tüm Levililer rahip değildi. Bu adam Musa'ya ve Harun'a dek uzanan kutsal bir soydan geliyor olmasıyla övünebilirdi. Kendi kendine şöyle düşünmüş olabilir:

> "Ben özel biriyim."

Fakat yol kenarında kanlar içinde yatan ve inleyen yardıma muhtaç durumdaki adamı gördüğünde, herhalde şöyle düşündü:

> "Daha sıradan biri bu adama yardım edebilir. Ayrıca bu adamın kirliliğiyle temizliğimin bozulmasını istemiyorum."

Bundan sonra İsa öykünün üçüncü karakterini sundu, bir Samiriyeli. İsa'nın konuştuğu yasa uzmanı Yahudi'ydi. Yahudi halkına göre Samiriyeliler aşağıların en aşağısıydı. Saf Yahudi olmadıkları için köpeklere benzetiliyorlardı.[6] Hatta bir keresinde rahipler İsa'ya o kadar kızmışlardı ki, onu "cin çarpmış bir Samiriyeli" olmakla suçlamışlardı.[7] Başka bir deyişle, düşünebilecekleri en kötü hakaret buydu!

Böylece İsa bir Samiriyelinin yoldan geçtiğini, eşeğinden indiğini ve adama merhamet ettiğini söylediğinde, herkesin dikkatini çekti. İsa'nın bundan sonra söylediklerini Luka 10. bölüm, 33–35 ayetlerinde görelim:

---

6 Samiriyeliler karışık ırktandılar. M.Ö. 745'te Asurlular kuzey İsrail krallığını işgal ettiklerinde hâlâ Filistin'de oturmakta olanların soylarını karıştırdılar ve birçok Yahudiyi diğer ülkelere sürdüler. Güney Yahuda krallığının Babil'deki tutsaklığı sona erince tapınağı ve Yeruşalim'i tekrar inşa etmek istediler; işlerine engel olan da işte bu karışık Samiriyeliler grubuydu. Bu hikâye beraberinde karışık ırk, insanlar arasında önyargılara yol açtı.

7 Bkz. Yuhanna 8:48.

33 O yoldan geçen bir Samiriyeli ise adamın bulunduğu yere gelip onu görünce, yüreği sızladı. 34 Adamın yanına gitti, yaralarının üzerine yağla şarap dökerek sardı. Sonra adamı kendi hayvanına bindirip hana götürdü, onunla ilgilendi. 35 Ertesi gün iki dinar çıkararak hancıya verdi. 'Ona iyi bak' dedi, 'Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana öderim.'

İsa'nın öyküsü böyle sona erdi. Sonra İsa yasa uzmanının gözünün içine bakarak ona bir soru sordu. Bunu 36. ayette okuyabiliriz:

36 "Sence bu üç kişiden hangisi haydutlar arasına düşen adama komşu gibi davrandı?"

Yasa uzmanı tartışmalarda kurnaz bir konuşmacıydı; yasanın ayrıntıları üzerindeki münakaşalarda muhtemelen birçok kez insanları zor durumda bırakmıştı. Şimdiyse İsa'nın durumu tersine çevirdiğini görünce, alnına alışılmadık bir sıcaklık duygusunun geldiğini hissetti. Nasıl yanıt verebilirdi? Kesinlikle kötü görünmek istemiyordu. Söylediklerini 37. ayette görelim:

37 Yasa uzmanı, "Ona acıyıp yardım eden" dedi. İsa, "Git, sen de öyle yap" dedi.

Git sen de öyle yap. Git ve bir Samiriyeli gibi sev! İsa esasen şunları söyleyerek demek istediğini özetlemişti:

"Senin köpekten bile aşağı saydığın kişi insanları sevdiği zaman Allah'ın gözünde İbrahim'in neslinin tüm törensel ibadetlerini ve dindarlığını yerine getiren kişiden daha hoşnut edicidir."

Allah'ın ekonomi sisteminde para birimi sevgidir. Yeryüzünde hırs, ün ve para bir adamı veya kadını yüksek yerlere getirebilir. Bunlar size bağlantılar ve daha iyi işler sağlayabilir. Fakat İsa, Allah katında başarıya ulaşmanın biletinin sevgi olduğunu söyledi. Kimlik kartınızdaki din hanesinde ne yazdığının önemi yok. **Gerçekten önemli olan, insanları tatbikî olarak, hasta olduklarında, yalnızken ya da ihtiyaç içindeyken sevmektir.**

Hayatınıza geri dönüp bakarken, gerçekten yaşadığınız anların her şeyi bir sevgi ruhuyla yaptığınız zamanlar olduğunu göreceksiniz. Sevgi, takdir edilerek olduğu varsayılan her şeydir. Gerçekten uğruna çabalamaya, cesaret göstermeye ve her şeyi göze almaya değer. İsa, sevgi için her şeyi riske atmazsanız, daha da fazlasını, hatta kurtuluşunuzu riske attığınızı öğretti.

İyi Samiriyeli öyküsünden sevginin kolay olmadığını ve çoğunlukla çok masraflı olduğunu öğreniyoruz. İyi Samiriyeli için bu zamana mal oldu, zira durmak, adamı temizlemek ve hana götürmek zorunda kaldı. Samiriyeliye paraya mal oldu, zira hancıya iki gümüş dinar ödedi. Ayrıca rahatına da mal oldu, zira yaralı adamı eşeğinde taşırken kendisi yürümek zorunda kaldı. Sevginin ilkesi şudur: gerçek sevgi ise her zaman bedeli olacaktır. Sevgi, fedakârlıkta bulunmamızı ve önceliklerimizi yeniden belirlememizi sağlar.

Rahibin ve Levilinin fedakârlıkta bulunmak istemedikleri şey neydi? Zamanlarını vermek istemediler. Şöyle diyen bir tavra sahiptiler:

> "Benim randevum bu adamdan daha önemli. Uymam gereken bir programım var ve insanlar bana güveniyor."

Ayrıca paralarını da kaybetmek istemediler. Büyük ihtimalle şöyle düşünerek endişelenmişlerdir:

> "Bu adama yardımcı olmak için duraklarsam o haydutlar kesinlikle beni soyarlar!"

Rahatlarından da ödün vermek istemediler! Düşünceleri şöyle olmuş olabilir:

> "O kirli ve çıplak adama dokunamam. Yoksa sonraki dua saatinden önce tekrar yıkanmam gerekecek!"

Sevmeyi engelleyen üç büyük engel vardır: gurur, affetmezlik ve bencillik. Bunlara "Üç Yalancılar" denir ve birlikte şu şekilde çalışırlar. Gurur önyargının kökeninde yatar, önyargı da affetmezliğe bahane meydana getirir. Bağışlamadığımızda kendi haklı çıkma

ihtiyacımızı (yani benliği tatmin) bir insanın bağışlanma ve sevilme ihtiyacından daha üstün tutuyoruz. Bu kişisel ve ruhsal gelişimi engelleyen bir kısır döngü. Öyleyse bu döngüyü nasıl kırarız? "Üç Yalancılar"ın kalıplarını engellemek ve kırmak için bilinçli bir tercihte bulunarak, gurur yerine sevgiyi seçmeliyiz.

Allah'ın sevgi olduğunu[8] ve tüm sevginin kaynağı olduğunu biliyoruz. Peki bu sevginin "bir şeylere mal olması" ilkesi evrensel olarak geçerli midir?

Bu bizi çok ilginç bir soruya yönlendiriyor. Eğer sevginin temel ilkesi (yani varlığının hayati önemdeki unsuru) onun daima fedakârlıkta bulunması ya da vermesiyse, Allah sevgisini kanıtlayan neyi feda etmiş ya da vermiştir? Başka bir deyişle, Allah'ın bize olan büyük sevgisi O'na neye mal olur? O en büyük "seven" ise, bunun kanıtı olarak ödediği büyük bir bedel olması gerekmez mi? Sevgi Samiriyelinin zamanına, enerjisine ve rahatına mal oldu. Eşimize, çocuklarımıza, komşularımıza ve dostlarımıza sevgi gösterdiğimizde bunun bedelleri vardır. Sevgi Allah'a neye mal olur? Benzer bir şekilde, aynı şeyi İsa için de sorabiliriz. İsa sevginin öğretmeniydi. O kendi sevgisini göstermek için neyi feda etti?

Bu derslerde epey ilerlediniz. Şimdi birlikte doruk noktasına doğru giderken, Allah'ın sevgisinin hayret verici bir şekilde hayata geçişine tanık olun. Sıradaki on dersimiz Allah'ın dünyaya olan sevgisini nasıl muazzam bir şekilde verdiğini giderek artan bir heyecanla bildirecek.

Aynı zamanda doktor olan bir gazete köşe yazarı, bir yazısında kocasına karşı nefretle dolu olarak muayenehanesine gelen bir kadından söz ediyordu.

> "Ondan yalnızca kurtulmayı değil, onunla ödeşmeyi de istiyorum. Ondan boşanmadan önce onu beni ne kadar incittiyse o kadar incitmek istiyorum."

8 Bkz. 1. Yuhanna 4.

Doktor dâhice bir plan önerdi. Fısıltıyla konuşarak, adamın karısına şöyle dedi:

> "İşte onu mahvedecek bir plan. Eve git ve kocanı gerçekten seviyormuşsun gibi davran. Ona senin için ne büyük bir anlam ifade ettiğini söyle. Her iyi özelliği için onu öv. Olabildiğince nazik, düşünceli ve cömert olmak için zahmete gir. Onu memnun etmek için elinden geleni yap. Onunla her anın tadını çıkar. Onu sevdiğine inanmasını sağla. Onu ölmeyen sevgine ve onsuz yaşayamayacağına ikna ettikten sonra bombayı patlat. Boşanmak istediğini söyle. Bu onu gerçekten mahvedecektir."

Kadın, gözlerinde intikam parıltısıyla gülümsedi ve haykırdı:

> "Çok güzel, çok güzel. Başına ne geldiğini anlayamayacak bile!"

Ve kadın bunu hevesle yerine getirdi. Her gün sanki onu seviyormuş gibi davrandı. İki ay boyunca sevgi gösterdi. Nazik, dinleyici, verici, destekleyici ve paylaşımcıydı.

Ancak iki aydan sonra kadın gazetecinin bürosuna dönmeyince, adam meraklandı ve kadını aramaya karar verdi.

> "Şimdi boşanma işlemlerini tamamlamaya hazır mısın?"
>
> Kadın, "Boşanma mı?" diye haykırdı. "Asla! Onu gerçekten de sevdiğimi fark ettim."

Kadının eylemleri düşüncelerini değiştirmişti. Eylem, duyguya yol açmıştı. Sevgi yetisi gayretli vaatten çok, sevgi eylemlerine tekrar tekrar girmeye karalılıktan kaynaklanır.

Komşunuzu sevip sevmediğinizi merak etmekle vaktinizi kaybetmeyin. Seviyormuşsunuz gibi davranın. İsa, "düşmanlarınızı sevin" dedi. Bunu kendi gücümüzle samimi olarak yapamayız, fakat yinede düşmanımıza sevgiyle davranabiliriz. Bunu yaptığımız zaman, en büyük sırlardan birini keşfederiz. Bir kimseyi severmiş gibi davranmaya başladığınızda, onu sevmeye başlarsınız.

Aksine, sevmediğiniz birine kötülük ederseniz, ondan daha da hoşlanmadığınızı fark edersiniz. Ancak ona iyi davranırsanız, ondan hoşlanmama derecenizin düştüğünü fark edersiniz. Kelimenin tam anlamıyla, başkalarına sevgi bizi Allah'la birlikteliğe götürür. Burası çok güvenli ve iyileştirici bir yerdir.

Tartışma Soruları

1. İnsanlar neden dinin pratik uygulaması yerine dinî konuların ince noktalarını tartışmayı sever?

2. Sizin "komşunuz" kimdir? "Komşunuza" sevginizi tatbikî olarak nasıl gösterebilirsiniz?

3. Üç Yalancılar (gurur, bencillik ve önyargı) sevginizin hayatınızda akmasını herhangi bir şekilde engelliyor mu?

4. Sevgi size neye "mal oldu?" Sizce sevgi bu "maliyete" değer mi?

4 BABA'YLA BARIŞMAK

Allah gerçekten bilinmez midir? Bu, O'nun fikri midir yoksa insanların mı?

Kesinlikle sorulmayan bazı sorular vardır. Bazı kültürlerde farklı olabilir, ancak otuz ile seksen yaşları arasında olduğu anlaşılan bir kadına yaşını sormazsınız. Kadınlar her nedense hayatlarının bu döneminde o sorunun sorulmasından hoşlanmazlar. İlginç bir şekilde, bir kadın seksen yaşına geldiğinde sanki yaşlı olmaktan gurur duyar ve size yaşını söylemekten hoşlanır. İşte başka bir hassas konu: 11 yaşını geçmiş bir kıza kilosunu sormazsınız. Evet, ergen kızlar bile bu konuda cidden hassas olabilirler. Sormamak ve bilmemek en iyisidir.

Kültürümüzde sorulamadığı anlaşılan başka bir soru vardır. Bu öncekilerden çok daha ciddi bir sorudur. Soru şu:

"Allah nasıldır?"

Hiç Allah'ın nasıl olduğunu merak ettiğiniz, ancak sormaya korktuğunuz oldu mu? Ya da belki sormuşsunuzdur da biri size şöyle demiştir:

"Öyle sorular sorulmaz!"

Ya da belki de birisi size doğrudan şöyle demiştir:

"Allah bilinemez."

Bu dersimizde Allah'ın karakterine, kişiliğine ve isteklerine göz atacağız. Bazı kimselerin dediğinin aksine, Allah'ın nasıl olduğuna dair bir şeyler bilebiliriz.

Pek çok kişi için Allah'ın karakteri hakkında sorular sormak en basitinden aptallık ya da saygısızlık, en kötüsünden ise düpedüz isyankârlık ve günahtır. Bu sorular sormak dahi yanlış mı?

Konuyla uğraşmamıza yardımcı olması için, Allah'ın bilinip bilinemeyeceğini veya anlaşılıp anlaşılamayacağını tartışan iki kişi arasında geçen bir konuşma düşünelim.

Emre bilgisayar ekranına bakarken sakalını başparmağı ile diğer parmakları arasında tutarak sıvazladı. İnternetteki kız arkadaşıyla yaptığı bir sohbetin yazışmasını okuyordu. Şükran'la hiç bizzat buluşmamıştı çünkü o Erzurum'daydı, kendisi ise İstanbul'da oturuyordu. Fakat son birkaç aydır Facebook'taki sohbetleri sırasında ona daha fazla ilgi duymaya başladı. Her ne kadar "evlilik" sözcüğünden bahsetmemişseler de, ilişkilerinde Emre'nin Erzurum'a giderek Şükran'la bizzat görüşmesi için plan yaptıkları bir aşamadaydılar. Bu akşam Emre Şükran'la "sohbet"ini sürdürürken aynı anda arkadaşı Hikmet ve dayısı Kerem'le de konuşuyordu.

Hikmet, Emre'nin ailesinin evinden iki sokak ötede oturuyordu. İşten sonra çoğunlukla gece geç saate kadar birlikte vakit geçirirlerdi, çünkü Emre'nin evinde dizüstü bilgisayar ve kablosuz internet vardı. Üçü birlikte otururlardı: Emre, Hikmet ve Şükran. Bir akşam takılırlarken Emre'nin kör dayısı Kerem uğradı. 47 yaşındaydı ve eğitimi epey sınırlıydı, fakat iyi konuşuyor ve duyuyordu. Ziyaret ettiğinde her zaman Emre'nin yanında oluyordu. Kerem, Emre ile Hikmet arasındaki konuşmayı sessizce dinliyor, çoğunlukla Emre Şükran'ın gönderdiği son sohbet satırlarını okumak için dikkatini böldüğünde uzun süren sessizliklerde sabırla bekliyordu. Birden Emre bilgisayarından başını kaldırarak dikkatle Hikmet'e baktı.

"Hikmet, neden Allah'ı öğrenmeye bu kadar meraklısın? Allah bilinebilir değildir. O bizden o kadar uzak ve o kadar

yukarımızdadır ki bunu anlayamayız. Onun bir benzeri yoktur, bu yüzden O'nu hiçbir şeyle kıyaslayamazsın. Allah'ı araştıramazsın, bu nedenle ilahiyat diye bir şey yoktur. Gerçekte araştırdığın Allah'ın kendisi bildirdiği kadarıyla iradesidir.

Hikmet yanıt verdi: "Fakat biliyorsun, Allah'ın isimleri O'nun karakterini açıklar. Bu Allah hakkında bir şeyler bildirmiyor mu?"

Emre, "Evet, Allah'ın isimlerini biliyoruz, ancak bu sıfatlar yalnızca O'nun iradesinin bazı yönlerini tanımlar, Allah'ın tabiatı hakkında herhangi bir şey bildirmezler" diye karşılık verdi.

"Yani sence Allah hakkında hiçbir şey bilemezsin ve O'nun isimleri O'nun kişiliği ya da karakteri hakkında değil, yalnızca iradesi hakkında bir şeyler bildiriyor, öyle mi?"

"Doğru" dedi Emre. "Bak, burada dayım Kerem var. O benim gözbebeğim. Bu adamı çok seviyorum. Benim öz babam gibidir. Doğuştan kör olduğu için hiçbir şey görmedi. Örneğin, mavi rengin ne olduğunu bilmiyor. Bunu ona açıklamanın yolu da yok, çünkü bir dayanak noktası yok. Ona siyahtan daha açık, beyazdan daha koyu olduğunu söyleyemezsin, çünkü o bunların da ne olduğunu bilmiyor. Bilemez, çünkü bunu anlayacak duruma sahip değil. Biz de Allah'ı anlayacak duruma sahip değiliz, çünkü bunun için bir dayanak noktamız yok. Allah bizden çok farklıdır, O'na benzeyen hiçbir şey yoktur, bu nedenle O'nu anlayabilmek için hiçbir kapasiteye sahip değiliz. Biz yalnızca O'nun emirlerinde verilmiş olan iradesini anlayabiliriz. Fakat bu emirler Allah'ın kendisini bildirmezler, yalnızca O'nun iradesini bildirirler."

Hikmet karşılık verdi: "Peki ya Allah'ın eylemleri, bunlar O'nun karakteri ve tabiatı hakkında bir şeyler bildirmiyor mu?"

"Hayır. Allah'ın eylemleri Allah'ın tabiatını yansıtmaz. Yalnızca O'nun iradesini açıklar. Allah'ın tüm işlerinin bütünlüğünü sağlayan, tüm bunları Allah'ın dilemesidir. Allah 'İrade Buyuran Kişi' olarak zaman zaman verilen tanımlar aracılığıyla tanınabilir.

Ancak Allah esasen bu tanımların hiçbirine uymaz" dedi Emre.

"Yani diyorsun ki Allah belli bir koşullar dizisinde bir şekilde, aynı koşullar dizisinde başka bir sefer başka şekilde davranabilir. Senin dediğine göre, Allah kaprisli olabilir çünkü O'nu tanımıyorsun, yalnızca bilinen parametreler içeren belirli bir durumda O'nun verdiği emrini biliyorsun.

Emre, "Allah kaprisli değildir" dedi.

"Senin dediğine göre bunu bilemezsin. Allah'ı tanıyamayacağını söyledin, dolayısıyla O'nun kaprisli olup olmadığını bilemezsin. Sana göre, ancak belirli durumlarda belirli emirler içinde bildirilmiş olan Allah'ın iradesini bilebilirsin. Fakat emrin muhakemesini veya mantığını ya da Yasa Koyucu'nun karakterini bilmediğin için, parametreler birazcık değişirse bile ne yapacağını bilemezsin."

Emre, "Bana söylediklerine dair bir örnek ver" dedi.

"Peki, bize şarap içmememiz emredilmiş, fakat sigara hakkında bir şey denmiyor, çünkü sigara o zaman yoktu. Öyleyse sana göre, sigara içmeye karşı kesin bir emir olmadığına göre, sigara içebiliriz. Sana göre, bu yeni durumda Allah'ın isteğinin ne olacağını anlayabilmek için O'nun karakteri hakkında hiçbir şey bilemeyiz. Allah ile ilişkimiz bir yasalar dizisinin körü körüne yerine getirilmesinden ibarettir."

Emre, "Hayır, bize Allah'ı sevmemiz emredilmiştir" diye yanıtladı.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin birini nasıl sevebilirsin? Şükran'ı seviyor musun?"

"Evet."

"Fakat onu hiç görmedin. Onu seviyorsun, çünkü onunla konuşarak ve onu tanıyarak zaman geçirdin. Göremediğimiz Allah'ı ancak O'nun karakteri hakkında bilgimiz olursa

sevebiliriz. Şükran'la sohbetini kesme, fakat yeni bir İnternet sayfası açarak tekrar Facebook'a gir."

Emre, Hikmet'in kendisinden bunu istemesinin nedenini anlamasa da öyle yaptı.

"Tamam, şimdi 'Simay' adını arayalım."

Emre, "Simay" yazarak arama yaptı. Pek çok kişinin Facebook sayfaları geldi.

"Tamam, şimdi birini seç."

Emre birini seçti ve bilgileri ekranda göründü. Simay 20–21 yaşlarında görünüyordu ve Adana'da üniversite öğrencisiydi.

Hikmet şöyle dedi: "Onu seviyor musun?"

"Ne diyorsun sen? Tabii ki onu sevmiyorum, kadını tanımıyorum bile!"

"Demek istediğim de bu. Hakkında hiçbir şey bilmediğin birini nasıl sevebilirsin? Şimdi bilgisayarının 'Başlat' menüsünü aç ve 'Çalıştır'ı seç. Arama kutusuna 'cmd' yaz."

Emre, Hikmet'in dediğini yaptı ve siyah fonlu bir pencere belirdi. Hiçbir resim, renk ya da şekil yoktu. Yalnızca İngilizce bazı yazılar olan siyah bir fondu.

Hikmet şöyle dedi:

"Bu bilgisayarının DOS bölümü. Buraya komutlar yazarsın ve dosya dizinini listelemek gibi bazı işlemler yapar. Ama diyelim ki senin ona bir komut yazman yerine, o sana yerine getirmen için bir komut yazdı. Diyelim ki DOS sana bir koyun kurban etmeni söyledi. Dahası, diyelim ki bu komut Arapça. Söylesene Emre, sana böyle anlamadığın bir dilde talimatları veren bir bilgisayarı sever miydin? Bilgisayarın nasıl çalıştığını bilmiyorsun; hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Neden koyun

kurban etme komutunu verdiğini bilmiyorsun, sadece sana yapmanı söylüyor. Her komut için birilerine komutun ne olduğunu sormak zorundasın, çünkü Arapça bilmiyorsun. Bu bilgisayarı sevebilir misin?"

"Tabii ki bilgisayarı sevmezdim, o bir insan değil, bir makine."

"Fakat senin tarif ettiğin Allah da yalnızca bir makine. Duygu yok, O'nun nasıl biri olduğuna dair hiçbir bilgi yok, yabancı bir dilde verilmiş emirlerden başka hiçbir şey yok. Böyle bir Allah'ı nasıl sevebilirsin? Bak burada dayın Kerem var. O seni seviyor mu?"

Emre yanıtladı: "Tabii ki beni seviyor."

"Seni sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Beni kucaklıyor, benimle vakit geçiriyor, hatta beni sevdiğini söylüyor."

Hikmet, "Ama seni hiç görmedi" diye vurguladı.

"Beni hiç görmedi ama işitebilir, konuşabilir ve hissedebilir."

"Doğru" dedi Hikmet. "İşitemeseydi ve konuşamasaydı ve hissedemeseydi bizimle ilişki kurabilecek kapasiteye sahip olamazdı. Biz Allah'ı göremeyiz, fakat Allah bizi O'nu anlayabilecek bir kapasiteden yoksun olarak yaratmadı. Allah'ın yaptığı her şey harikadır, öyle değil mi?"

"Evet" dedi Emre.

"Sence hangisi daha iyi: O'nun bizi yabancı dilde verilmiş emirlere körü körüne uymamız için yaratmış olması mı, yoksa bizi kendi karakterini bilme, takdir etme ve sevme yetisine sahip olarak yaratmış olması mı?"

Emre, "Ama…" diyecek oldu.

Ancak dayısı Kerem sözünü keserek şöyle dedi: "Bir tanrının emrine itaat etmek kulluktur, fakat sevgi bunun çok üstündedir. Sevgi yücedir."

Sevgi yücedir ve Allah kendisini yaratıklarına eylemlerle, sözel ifadelerle ve öykülerle açıklamayı seçmiştir. İsa'nın anlattığı, ilahî karakteri bilebilmemiz, takdir edebilmemiz ve sonunda sevebilmemiz için tanımlamaya yardımcı olan bir öyküye bakalım. Öykümüze Luka 15. bölüm, 11–19 ayetlerini okuyarak başlayalım:

11 İsa, "Bir adamın iki oğlu vardı" dedi. 12 "Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. 13 Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. 14 Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. 15 Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. 16 Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi. 17 Aklı başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. 18 Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. 19 Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.'

Öyküdeki Baba, Allah'ı temsil etmektedir. Hepimiz Allah'tan yetenekler ve beceriler aldık. Bir kimse dıştan ne kadar zengin veya mutlu görünürse görünsün, benliğe odaklanmış olan her hayat boşa harcanmaktadır. Allah'tan ayrı yaşamaya çalışan herkes kendisine Allah tarafından verilmiş olan mirası çarçur etmektedir. Benzetmedeki oğul gibi, günah işlemek isteyenler Allah'ı unutarak O'ndan uzaklaşmaya çalışmaktadır.

Öyküde, oğul ihtiyacı olduğunu ya da hayatını daha iyi hale getireceğini sandığı bir şeyi aramak üzere, babasının güvenliğini ve

sevgisini terk etti. Onun bilmediği, bunların her zaman kendisini beklediğiydi. Her şeyi denedi: eğlenceler, dostlar, kadınlar. Fakat yalnızca kalbinde doldurulamayacak bir boşlukla kalakaldı. Bu onun yıkımına neden oldu ve dibe vurduğu zaman ne kadar ileri gittiğinin farkına vardı. Babasını ve geride bıraktığı hayatı düşündü.

Oğul kendine gelince eve gitmek istediğine karar verdi. Eve gidebileceğini neden düşündü? Gençken babasının kurallarını kısıtlayıcı ve sıkıcı olarak görmemiş miydi? Babasının evine geri kabul edileceğini nereden çıkarmıştı?

Belli ki babasının evinde sevgi olduğuna dair bir düşüncesi vardı. Onu babasının evine geri çeken şey bu sevginin hatırasıydı. Kendi tövbemiz ve bencillikten dönüşümüz için cazip gelen şey de Allah'ın sevgisi ve O'nun merhametine ilişkin bilgi değil midir?

Benzetmeyi Luka 15. bölüm, 20–24 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *20 "Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. 21 Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.' 22 Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! 23 Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim. 24 Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' Böylece eğlenmeye başladılar.*

İsa, Allah'ın günahkârlar için isteğinin eve dönmeleri olduğunu bildirmekle kalmıyor. Aynı zamanda babanın kalbini, yani Allah'ın kalbini gösteriyor. Baba her gün dışarıda durdu ve oğlunun eve gelebileceğini umarak uzaklara baktı. Oğlunun uzaktan yaklaştığını gördüğünde heyecanlandı ve kalbi sevinçle doldu. Aynı şekilde, **Allah'ın kalbinde de hayatını Allah'tan ayrı geçirerek mahveden kişi için özlem vardır. Allah günahkârın kendisine dönmesini özlemle beklemektedir**. Öyküde baba oğluna şefkat

gösterir, boynuna sarılır ve onu öper. Oğlunun hizmetçi olarak çalışma isteğini duymazdan gelen baba, oğlunun paçavra gibi giysilerini güzel giysilerle örter ve yetkisini gösteren mühür yüzüğünü genç adamın parmağına takar. Sonra kayıp oğlunun dönüşünü kutlamak için bir ziyafet düzenlenmesini ister.

Değerli okuyucu, belki siz de hayatınızı bencilce zevklere harcamışsınızdır. Tıpkı yolun sonunda durup oğlunu bekleyen sevgi dolu baba gibi, Allah'ın isteğinin de O'nun kucaklayışına geri dönmeniz olduğundan emin olabilirsiniz. Allah'ın bir "doğruluk" evi vardır ve O sizi burada istemektedir. Fakat Allah'ın iradesinden daha fazlası, çok daha fazlası söz konusudur. **Allah sizi seviyor ve O'nun sevgisi sizi eve çekiyor.** Allah'ın kalbinin eve dönmeniz için özlem duyduğunu gördüğünüzde, Allah'ın sevgisini ve tüm günahlarınızı örtme arzusunu hissedebildiğinizde, O'nun sizi oğul olarak adlandırmaktan ve kaybolmuş olan ebedî hayat mirasınızı size geri kazandırmaktan ne kadar mutlu olduğunu anlayacaksınız; bu eve dönüşü kolaylaştırır.

Hiç şerefinize bir şölen düzenlendi mi? Belki tüm arkadaşlarınız ve aileniz doğum gününüzde, sünnetinizde ya da düğününüzde size sürpriz yapmışlardır. Allah, eve dönüp O'nun ailesine katılırsanız gökte büyük sevinç olacağını söylüyor. Melekler arasında bir şölen! Allah'ın kalbini coşturmuş olacaksınız. Tıpkı bir annenin ya da babanın ilk çocuğunun ilk adımlarında heyecanlandığı gibi, doğruluğa doğru attığınız adımlar Allah'ı heyecanlandırır.

İsa'nın benzetmesine Luka 15. bölüm, 25–32 ayetlerinden devam edelim:

> *25 "Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. 26 Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu. 27 O da, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi. 28–29 Büyük oğul öfkelendi, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım.*

Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. 30 Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestin.' 31 Babası ona, 'Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir' dedi. 32 'Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!'"

Büyük kardeş ziyafetin küçük kardeşi için verildiğini anladığında hoşnutsuz oldu. Babasıyla kendi ilişkisini bir hizmetçi–efendi ilişkisi olarak gördü.

"Bunca yıldır sana hizmet ediyorum, sen benim için bir ziyafet bile vermedin!"

Değerli okuyucu, İsa bize Allah'a ilişkin kul–efendi fikrinin yanlış olduğunu gösteriyor. Allah tehditler savurarak kölelerinden itaat isteyen bir efendi değil. **O, kayıp çocuklarının eve döneceğini uman sevgi dolu bir baba gibidir**. Benzetmede Allah kendisi hakkında, karakteri hakkında bir şeyler bildiriyor. Eve dönmemiz yalnızca Allah'ın iradesi değildir, **O bizim dönüşümüzü özlemle bekler**.

"Allah'ın günahkârları sevmediğini" ya da "Allah'ın nankörleri veya kötüleri sevmediğini" hiç duydunuz mu?

Belki de "Allah yanlış yapanları sevmez" anlayışına inanarak yetiştirilmişsinizdir. Fakat İsa bize Allah'ın kendisinden dönerek günahlı hayatı tercih eden kişiyi yine de sevdiğini ve geri dönmesini istemekle kalmayıp özlemle beklediğini gösteriyor. Allah bize kendisinin kim olduğunu bildiriyor.

Aslında Allah kutsal yazılarda yalnızca iradesini değil, kalbini, kişiliğini ve karakterini de bildirmiştir. İşte birkaç örnek:

"RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte. İnsanı yarattığına pişman oldu. ***Yüreği sızladı****."*[9]

9 Bkz. Yaratılış 6:5, 6.

*"Ona uzaktan görünüp şöyle dedim [Rab]: **seni sonsuz bir sevgiyle sevdim**, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim."*[10]

*"RAB şöyle diyor: 'Bilge kişi bilgeliğiyle, güçlü kişi gücüyle, zengin kişi zenginliğiyle övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü **ben bunlardan hoşlanırım**' diyor RAB."*[11]

*"Nasıl vazgeçerim senden, ey Efrayim? Nasıl teslim ederim seni, ey İsrail? Adma'ya yaptığımı nasıl sana yaparım? Seni nasıl Sevoyim'e çeviririm? **Yüreğim değişti içimde, alevlendi acıma duygularım**. Kızgın öfkemi başınıza yağdırmayacağım, Efrayim'i yeniden yok etmeyeceğim. Çünkü ben insan değil, Tanrı'yım, Kutsal Olan'ım aranızda, artık öfkeyle üzerinize varmayacağım."*[12]

Eyüp, *"Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin?"* dedi.[13]

Allah'ı mükemmel bir şekilde tanıyamayız, çünkü O sınırsızdır, bizse sınırlıyız. Ancak Kutsal Kitap şunu da söylüyor:

*"Gizlilik Tanrımız RAB'be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için **açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir**."*[14]

Yasasını tutmamız Allah'ın isteğidir. Fakat yasayı yerine getirmekle kalmayıp, bunu sevgiden ve O'nun sevgi ve fedakârlık Tanrısı kimliğini takdir ederek yapabilmemiz için, Allah insana kendi kalbinin sevgi olduğunu açıklamıştır. O'nu anlamadıkça ve tanımadıkça sevemeyiz.

10 Bkz. Yeremya 31:3.
11 Bkz. Yeremya 9:23, 24.
12 Bkz. Hoşea 11:8, 9.
13 Bkz. Eyüp 11:7.
14 Bkz. Yasanın Tekrarı 29:29.

Altı yaşındaki küçük Oktay, Antalya'da ailesiyle birlikte tatil yaptıkları sırada amcası Faruk'la birlikte denizde yüzüyordu. Suda oynamaktan yoruldular ve sonunda dalgaların ayaklarını yaladığı yerde kumlara oturdular.

Faruk suyun üzerinden uzaklara bakarak, küçük yeğeni Oktay'a şöyle dedi:

"Deniz gerçekten hayret verici. Kimi zaman dalgalı, kimi zaman durgun. Kimi zaman sakin, kimi zaman gürültülü. Çok güçlü, ama yine de dinlendirici ve yatıştırıcı. Şifa veriyor. Gerçekten çok derin. Sence okyanus ne kadar derindir?"

Oktay, "Bilmiyorum. Benim gidebileceğimden daha derinlere ulaşıyor. Fakat bir şeyi biliyorum" diye yanıtladı.

"Nedir o?"

"Derinlerdeki su da ıslak ve tuzlu."

Allah hakkında her şeyi bilemeyiz. Fakat tıpkı Oktay'ın deniz suyunun ta dibe kadar ıslak ve tuzlu olduğunu bildiği gibi, biz de Allah hakkında bir şeyler bilebiliriz. Kutsal Kitap'ta, Allah'ın eylemlerine dair kendi bildirileri, nasıl olduğuna dair ifadeler ve kendisi hakkında yaptığı benzetmeler yoluyla verilen, Allah'ın kimliğine ilişkin değişmez ve tutarlı kanıtlar bulunmaktadır. Kutsal Kitap Allah'ın duygularına, karakterine ve bilgisine ilişkin bölümler içermeseydi, kitapta pek fazla bir şey kalmazdı!

Başkalarının yalanlarına, kişisel görüşlerine ve cehaletine inanmaktan vazgeçin. Allah'tan kendisini size daha geniş bir şekilde göstermesini isteyin. Allah'ı daha iyi tanıyabilmeniz için O'ndan karakterini size açıklamasını isteyin.

"Tadın da görün, RAB ne iyidir" (Mezmur 34:8).

TARTIŞMA SORULARI

1. Küçük oğul neden henüz evdeyken çılgın bir hayat yaşamaya çalışmadı?

2. Allah'ı unutan herkes fakirliğe düşer mi? Zengin bir adamın Allah'a dönmek istemesini ne sağlayabilir?

3. Küçük oğlun gerçekten tövbe ettiğini anlamamızı sağlayan nedir?

4. Allah'ın tamamen bilinemez olduğuna inanıyor musunuz? Neden ya da neden değil? Yanıtınız "hayır" ise, Allah hakkında ne biliyorsunuz?

5 ÖLÜM YENİLDİ!

Ölümü nasıl yenersiniz? Bunun bir cevabı var, ve o cevap tek.

İnsanlar binlerce yıldır ölüme hayretle karışık bir ilgi göstermişlerdir. Tabii ki meraklarının en büyük nedeni bunu tecrübe etmek istememeleridir. Tanıdığımız herkese soracak olsak, herhalde ölümün tahmin edilemez olduğu için en büyük korkuları olduğunu söylerlerdi. Her sabah uyandığımızda neler olup biteceğine dair iyi bir fikrimiz olur. İşe veya okula gider, ya da çeşitli nedenlerle evde otururuz. Faturaları öder, dostlarla konuşur ve yemek yeriz. Kısacası, bir önceki gün yaptığımız şeylerin aynını yaparız. Hayatta iyi zamanlar ve kötü zamanlar vardır, fakat hayattayız ve işlerin iyiye gideceğine dair her zaman umut var.

Fakat ölüme dair pek çok belirsizlik var. Öldüğümüzde nasıl bir şey olacak? Yeniden yaşayacak mıyız? Öyle ise, nasıl, ne zaman ve nerede? Doğru bir hayat yaşamadıysak sonsuza dek yanacak mıyız? Cennete gidersek, orası gerçekten nasıl bir yer olacak? Zamanımız olsaydı herhalde ölüme ilişkin sorularla koca bir kitap doldurabilirdik. Tüm sorulara yanıt veremesek de, en temel sorulardan bazılarına yalnızca Allah'ın Kutsal Sözü'nü açarak yanıt verebiliriz.

Fakat pek çok kişi Kutsal Kitap'a bakmak istemez. Sonsuza dek yaşamanın ya da kaçınılmaz olandan kaçmanın yollarını boş yere aramaya devam eder. En yeni moda, en azından süper zenginler arasında, kriyojenik olarak dondurulma. Temel olarak, vücut

donmuş bir durumda, bilim adamları onları hayata geri getirip yaşlanma sürecini tersine çevirecek teknolojiyi geliştirinceye kadar korunuyor. Pek çoğumuz için bu yalnızca imkânsız değil, aynı zamanda gülünç de. Ancak bazı insanların korkudan yapabilecekleri şeyler hayret verici.

Öyleyse imanlı ölümle ilgili olarak ne yapar? Doğrusu, biz Allah'ın vaat ettiğini gerçekleştireceğinin kutlu umuduna sarılırız! Ne yazık ki pek çok kişi için hiçbir umut yok. Bunu düşünmemenin ve hakkında konuşmamanın daha iyi olduğunu sanıyorlar. Ölüm neyse odur, kontrolümüz dışında ve kaçınılmaz. Ya da belki değildir!

Doğudaki Adıyaman kentinde, bir koca, dört çocuk, bir kız kardeş ve iki erkek kardeş kapının yanında bir araya toplanmışlar, yüzlerinden yaşlar akıyordu. Birbirlerine sarılıyorlardı, fakat kimse tek sözcük etmiyordu. Tabut cenaze arabasına konurken inanmayan gözlerle bakıyorlardı. Bu kederli günde, aile çok sevdikleri kadına saygı göstermek ve anmak için bir araya gelmişti. Kadının adı Banu'ydu.

Özel dualar, paylaşılan hatıralar ve yiyecek–içecekler bu korkunç olayın acısını bir nebze azaltmıştı. Ancak üzüntüyü giderebilecek veya gözyaşlarını silebilecek hiçbir şey yoktu. Hepsi çok yakın bir arkadaşı, anneyi, kız kardeşi ve eşi kaybetmişti. Tabii ki hepsi onun iyiliğinden söz etti ve birbirlerini yeniden göreceklerine dair küçücük bir umuda sahiptiler. Fakat derinlerde, hepsinin şüpheleri vardı. Banu'nun karakteri yüzünden değil, fakat hayatta veya ölümde hiçbir şeyin kesin olmamasından.

Banu'ya kanser teşhisi konduğunda, herkes sarsılmıştı. Bekledikleri bir şey değildi. Birkaç doktora gittiler, tedavi hakkında farklı görüşler aldılar ve hastanede ona destek olarak sayısız saat geçirdiler. Zayıfladıkça onun için dua ettiler, hatta Allah'ın onun hayatını bağışlaması için çeşitli türbeleri ziyaret ettiler. Fakat O bunu yapmadı. Bu, tümünün kabullenmek zorunda kaldıkları üzücü bir gerçekti. Onsuz hayat zor olacaktı, fakat yapacakları hiçbir şey kalmamıştı. Yaslılardan birinin dediği gibi:

"Bu neyse o. Kader! Bu Allah'ın iradesiyse, kabul etmemiz gerek!"

Fakat belki de Banu'nun ölümü Allah'ın iradesi değildi. Belki de sevdiklerimiz öldüğünde üzülmek ya da şüphe etmek için gerçekten bir neden yoktur. Belki, yalnızca, bir gün birbirimizi göreceğimiz güvencesine sahip olabiliriz. Bir düşünün. Allah her şeyi hiçlikten yarattıysa ve cansız olan şeyi hayata getirdiyse, bir zamanlar yaşamış olan bir şeyi neden hayata döndüremesin? Gerçekten Allah'ın kendisine hizmet edenleri umursamadığını mı düşünüyorsunuz? İsa'nın bir keresinde şöyle dediğini hatırlayın:

"Tanrı için her şey mümkündür."[15]

Her şeyin içine muhakkak bağışlayıcılık, yeniden yaratma, iyileştirme, hatta diriliş de girmelidir! Yuhanna 11. bölümde, İsa'nın ölüm ve diriliş hakkında ne söylediğini görelim. Bölümün başından, 1–4 ayetleri ile başlayacağız.

1 Meryem ile kızkardeşi Marta'nın köyü olan Beytanya'dan Lazar adında bir adam hastalanmıştı. 2 Meryem, Rab'be güzel kokulu yağ sürüp saçlarıyla O'nun ayaklarını silen kadındı. Hasta Lazar ise Meryem'in kardeşiydi. 3 İki kızkardeş İsa'ya, "Rab, sevdiğin kişi hasta" diye haber gönderdiler. 4 İsa bunu işitince, "Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak; Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek" dedi.

Lazar, Meryem ve Marta, İsa'nın yakın arkadaşları ve öğrencileriydi. İsa bu bölgede bulunduğunda çoğunlukla onların evinde kalır, birlikte yemek yer ve yolculuklarından dinlenirdi. Bu nedenle Lazar hastalandığında Meryem ile Marta'nın İsa'ya gelmesi için haber göndermeleri gayet doğaldı. Fakat O'nu yalnızca dostları olduğu için çağırmadılar. O'nun kim olduğunu biliyor ve O'nun hastalık üzerindeki gücüne inanıyorlardı. 5. ve 6. ayetlerde İsa'nın nasıl yanıt verdiğine görelim:

15 Bkz. Matta 19:26.

5 İsa Marta'yı, onun kızkardeşini ve Lazar'ı severdi. 6 Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kal[dı].

İsa'nın tepkisi çoğumuza biraz tuhaf gelebilir. Neden hemen Lazar'ın yanına gitmedi? Ne de olsa İsa'ya son üç yıldır sayısız defalar evini açmış, yemek sağlamış ve oda vermişti. İsa nasıl böyle kayıtsız davranabilirdi? Lazar'ın iyi olacağını nasıl bilebilirdi? Lazar'ın hastalığı "Tanrı'nın yüceliğine hizmet edecek" sözleriyle ne demek istemişti? Hastalık Allah'ı nasıl yüceltebilirdi? 7–10 ayetlerini okuyarak devam edelim:

7 ... sonra öğrencilere, "Yahudiye'ye dönelim" dedi. 8 Öğrenciler, "Rabbî" dediler, "Yahudi yetkililer demin seni taşlamaya kalkıştılar. Yine oraya mı gidiyorsun?" 9 İsa şu karşılığı verdi: "Günün on iki saati yok mu? Gündüz yürüyen sendelemez. Çünkü bu dünyanın ışığını görür. 10 Oysa gece yürüyen sendeler. Çünkü kendisinde ışık yoktur."

İsa, Lazar'ın durumunu duyduktan sonra iki gün bekledi. O iki günde neler yaptıklarını bilmiyoruz, fakat öğrencilerin Yahudiye'ye dönmek istemediklerini biliyoruz. İsa'yı tehdit edenlerin ciddi olduklarını biliyorlardı. Din önderleri ve onların izleyicileri öfke ve kıskançlıktan kör olmuşlardı, üstelik kafaları İsa'nın kim olduğuna ve söylediklerine dair son derece karışıktı. Öğrenciler İsa'nın Yahudiye'ye dönmesi halinde bunun muhtemelen hepsinin ölümüne neden olacağından emindiler. Fakat İsa korkmuyordu! Hatta, O'nun sözleri hem bir hatırlatma, hem de azardı.

Esasen İsa, henüz gün aydınlıkken çalışmamız gerektiğini söylüyordu. Çalışmak için bir fırsat ya da yapılması gereken işler varsa, Allah'ın kılavuzluğu altında ilerlemeliyiz. Ne olabileceğine dair endişe edemeyiz. İsa Allah'a güveniyordu ve öğrencilere Allah'ın kendisine bir görev ve bunu yerine getirmesi için bir süre verdiğini hatırlatıyordu. Şimdi 11–15 ayetlerini okuyalım:

11 Bu sözleri söyledikten sonra, "Dostumuz Lazar uyudu" diye ekledi, "Onu uyandırmaya gidiyorum." 12 Öğrenciler, "Ya Rab" dediler, "Uyuduysa iyileşecektir." 13 İsa Lazar'ın ölümünden söz ediyordu, ama onlar olağan uykudan söz ettiğini sanmışlardı. 14 Bunun üzerine İsa açıkça, "Lazar öldü" dedi. 15 "İman edesiniz diye, orada bulunmadığıma sizin için seviniyorum. Şimdi onun yanına gidelim."

İsa'nın sevgili dostu Lazar ölmüştü. Kız kardeşleri hastalığının ilahî müdahale olmazsa ölümle sonuçlanacağını biliyorlardı. İşte bu nedenle hemen İsa'ya haber göndermişlerdi. O'nun fırtınayı dindirdiğini, cinleri kovduğunu ve körlerle kötürümleri iyileştirdiğini biliyorlardı. Lazar'ı da iyileştireceğinden emindiler. Fakat öyle olmadı. Meryem ile Marta kardeşlerini kaybettiler.

Ne var ki, İsa Lazar'ın ölümünü kayıp olarak görmüyordu. O, bunu Allah'ın yüceltilmesi ve insanların kendisinin aylardır onlara anlattıklarına inanmaları ve kendi kimliğinin tam olarak anlaşılması için bir fırsat olarak gördü. O zamana kadar birçok kişi Nasıralı bu marangoz hakkında ne düşüneceklerini hâlâ bilmiyorlardı. O'nun iyi bir öğretmen, hahamlar kadar bilgili bir kişi ve büyük ihtimalle bir peygamber olduğunu biliyorlardı. Fakat İsa'nın kendisinin kim olduğuna ilişkin iddialarına inanmak biraz zordu. Bu nedenle İsa onların tüm şüphelerini ortadan kaldıracak bir şey yapmak üzereydi. O, ölü bir adamın kaderini değiştirerek insanın varlığını temelinden sarsmak üzereydi.

İsa'nın ölümü uyku olarak tanımladığı ve Lazar'ı uyandıracak olduğu dikkatinizi çekti mi? Yuhanna 11. bölüm, 17–27 ayetlerinde bununla ne demek istediğini görelim:

17 İsa Beytanya'ya yaklaşınca Lazar'ın dört gündür mezarda olduğunu öğrendi. 18 Beytanya, Yeruşalim'e [yaklaşık üç kilometre] uzaklıktaydı. 19 Birçok Yahudi, kardeşlerini yitiren Marta'yla Meryem'i avutmaya gelmişti. 20 Marta İsa'nın geldiğini duyunca O'nu karşılamaya çıktı, Meryem ise evde kaldı. 21 Marta İsa'ya, "Ya Rab" dedi, "Burada olsaydın, kardeşim

ölmezdi. 22 Şimdi bile, Tanrı'dan ne dilersen Tanrı'nın onu sana vereceğini biliyorum."

İsa nihayet Beytanya'ya vardığında Lazar dört gündür ölüydü. Lazar'ın ölüm döşeğinde, hatta komada olmasına dahi imkân yoktu. Ölmüş ve Yahudi geleneğine göre gömülmüştü. Ölümünden hemen sonra yıkanmış, kefenlenmiş ve taşa oyulmuş bir mezara konulmuştu.

Fakat onun ölümüne rağmen, Marta'nın imanına ilişkin etkileyici bir işaret alıyoruz. O İsa'ya kızgın değildi ve şikâyet etmedi. Yalnızca gerçeği dile getirdi. İsa orada olmuş olsaydı, kardeşi ölmeyecekti. Fakat ifadesinde daha da büyük bir şey var. İsa'nın Allah'la bağlantısının, Allah'ın O'na istediği her şeyi verecek kadar yakın olduğuna inanıyordu. Keşke hepimiz Marta'nın imanına sahip olsak! İsa'nın verdiği karşılığı Yuhanna 11. bölüm, 23. ve 24. ayetlerde görelim:

23 İsa, "Kardeşin dirilecektir" dedi. 24 Marta, "Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum" dedi.

İsa'nın sözleri sevdiği birini kaybeden herkesi teselli etmelidir. O, Lazar'ın muhtemelen yeniden dirileceğini, hatta belki dirileceğini söylemedi. O, Lazar'ın yeniden dirileceğine söz verdi. Başka bir deyişle, **Lazar'ın kurtuluşu, diğer tüm imanlıların olduğu gibi, güvencede ve değiştirilemezdi**. O, bu dünyanın sonunda ölümden diriltilecekler arasında yer alacaktı. Marta'nın ifadesinden, buna inandığı açıkça anlaşılıyor. Fakat İsa, 25–27 ayetlerinde kayıtlı olan şu ifadelerde, onun imanını daha da denedi:

*25 İsa ona, "**Diriliş ve yaşam Ben'im**" dedi. "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. 26 Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?" 27 Marta, "Evet, ya Rab" dedi. Senin, dünyaya gelecek olan Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman ettim."*

İsa'nın ifadesi sizi sarstı mı? İsa dirilişin ne zaman, nasıl ya da neden meydana geleceğini ayrıntılı bir şekilde anlatmadı. Hatta diriliş

öncesinde meydana gelecek olayları bile açıklamadı. Ancak göz ardı edilemeyecek ve hafife alınamayacak başka bir derin açıklama yaptı.

İsa esasen ne şimdi, ne gelecekte kendisi olmadan hayat olmayacağını söyledi. Diriliş O'dur! Tüm insanlığın en büyük kaderi olan ölümü geri çevirebilecek olan kişi O'dur. Ölmekten korkuyorsanız, yeniden yaşamak istiyorsanız, İsa şöyle diyor:

"Bana inan, ben de seni ölümden dirilteceğim."

İlginç bir şekilde Marta, İsa'nın ifadesinden ötürü şaşkınlığa uğramış gibi görünmüyordu. O zamana kadar sayısız mucizeye tanıklık etmişti, gelecek olan Mesih'e ilişkin peygamberlik sözlerini biliyordu, O'nun öğretişini duymuştu ve ailesine gösterdiği gerçek sevgiyi tecrübe etmişti. Marta, İsa'nın söylediğinin gerçek olduğundan şüphe etmiyordu. Hemen eve koşarak kız kardeşine İsa'nın geldiğini söyledi. Meryem, İsa'nın geldiğini duyduğunda evden çıkarak O'nunla görüşmeye gitti.

Bundan sonra neler olduğunu görmek için Yuhanna 11. bölüm, 32. ve 33. ayetlere bakalım:

32 Meryem İsa'nın bulunduğu yere vardı. O'nu görünce ayaklarına kapanarak, "Ya Rab" dedi, "Burada olsaydın, kardeşim ölmezdi." 33 Meryem'in ve onunla gelen Yahudiler'in ağladığını gören İsa'nın ruhunu hüzün kapladı, yüreği sızladı.

Anlaşılan Meryem, İsa'ya kız kardeşi Marta'nın beslediği saygının aynını besliyordu. İsa'nın hastalık üzerindeki gücüne de aynı şekilde inandığını ifade etti. İsa'nın hastalıklardan ötürü Allah'ı hiçbir zaman suçlamadığı dikkatinizi çekti mi? Hatta sürekli olarak bunun tam tersini görüyoruz. İsa her zaman hastaları iyileştiriyor ve hastalığın etkilerini tersine çeviriyor. Bu, **hastalığın ve hatta ölümün Allah'ın isteği olmadığına dair başka bir kanıttır.** Belki İsa bazı insanların Lazar'ın ölümünün Allah'ın isteği olduğuna inandıklarını gördü ve bu yüzden "ruhunu hüzün kapladı, yüreği sızladı."

Ancak sıkıntılı olmasının başka bir nedeni de olabilir. Hatırlarsanız, İsa öğrencilerine birçok kez sonunda öldürüleceğini söylemişti. O toplulukta O'nu gerçekten öldürmek isteyenler bulunmuş olabilir mi? Onların kalplerindeki ikiyüzlülüğü mü gördü? Yüzlerinden okuyabiliyor muydu?

İsa daha fazla vakit kaybetmeden Meryem'e Lazar'ın nerede gömüldüğünü sordu. 34–37 ayetleriyle devam edelim:

> *34 "Onu nereye koydunuz?" diye sordu. O'na, "Ya Rab, gel gör" dediler. 35 İsa ağladı. 36 Yahudiler, "Bakın, onu ne kadar seviyormuş!" dediler. 37 Ama içlerinden bazıları, "Körün gözlerini açan bu kişi, Lazar'ın ölümünü de önleyemez miydi?" dediler.*

İsa ağladı! Uzun zamandan beridir beklenen Mesih, gözyaşı döktü. Bu ayetlerde hayret verici bir şekilde İsa'nın insan yanını görüyoruz. Tıpkı bizim gibi O da mutluluk, üzüntü, acı ve keder duydu.

Fakat kalabalık içinde O'nun kederinin içtenliğini alaya alan kişiler vardı.

> "En yakın arkadaşlarından birini neden iyileştiremedi? Yalnızca yabancıları mı iyileştiriyor?"

Yüzlerindeki ifadeleri hayal etmek için fazla zorlanmamız gerekmez. Muhtemelen kısık gözlerle ve çatık kaşlarla surat asıyorlardı. Sesleri alaycılık ve sahte suçlamalarla doluydu. Fakat iddiaları, sevilen birinin ölümünün Allah'ın isteği olduğunu söyleyen bir kimsenin iddiası kadar geçersizdi. İsa Lazar'ı seviyordu ve onun için ikinci büyük sevgi eylemini gerçekleştirmek üzereydi. Bu öykünün doruk noktası için hazır mısınız? 38–40 ayetlerini okuyalım:

> *38 İsa yine derinden hüzünlenerek mezara vardı. Mezar bir mağaraydı, girişinde de bir taş duruyordu. 39 İsa, "Taşı çekin!" dedi. Ölenin kızkardeşi Marta, "Rab, o artık kokmuştur, öleli dört gün oldu" dedi. 40 İsa ona, "Ben sana, 'İman edersen Tanrı'nın yüceliğini göreceksin' demedim mi?" dedi.*

Marta'nın endişesini anlamak zor değil. Oradaki herkes Lazar'ın ölü olduğunu biliyordu. Dört günden beri mezardaydı. Mezarın girişinden taşı çekselerdi çok kötü kokacaktı. Ayrıca, cesedin yanına giden herkes törensel olarak kirli sayılacaktı. İsa onlarla tartıştı mı? Kendisine neden itaat etmeleri gerektiğine dair nedenleri sıraladı mı? Hayır! Basit bir soru sordu.

> *"Ben sana, 'İman edersen Tanrı'nın yüceliğini göreceksin' demedim mi?"*

Siz Allah'ın yüceliğini görmek istiyor musunuz? Kaderinizi değiştirebilecek olan kişiyle buluşmaya hazır mısınız? 41–44 ayetleriyle devam edelim:

> *41 Bunun üzerine taşı çektiler. İsa gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle dedi: "Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum. 42 Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler diye söyledim." 43 Bunları söyledikten sonra yüksek sesle, "Lazar, dışarı çık!" diye bağırdı. 44 Ölü, elleri ayakları sargılarla bağlı, yüzü peşkirle sarılmış olarak dışarı çıktı. İsa oradakilere, "Onu çözün, bırakın gitsin" dedi.*

İsa Lazar'ı adıyla çağırmış olmasaydı, **tüm ölülerin hayata geri dönecekleri** söylenmiştir. O'nun sesinde kudret vardı, bu kudret Allah'ın her şeyi sözüyle var ettiği, İbrahim'i Ur kentinden çıkması için çağırdığı ve Sina Dağı'nda yanan bir çalıdan Musa'yla konuştuğu zaman mevcut olan kudretti. Kaderi değiştiren, beden almış olan Allah'ın kendi Sözü'dür. Anlaşılamaz mı? Evet! İmkânsız mı? Hayır!

> "Tanrı için her şey mümkündür."[16]

Sizce halk nasıl tepki verdi? Sizce tümü hayrete düşüp mutlu mu oldu? Sizce korku içinde kaçtılar mı? Yuhanna 11. bölüm, 45–53 ayetlerini okuyarak dersimizi bitirelim:

16 Bkz. Matta 19:26.

45 O zaman, Meryem'e gelen ve İsa'nın yaptıklarını gören Yahudiler'in birçoğu İsa'ya iman etti. 46 Ama içlerinden bazıları Ferisiler'e giderek İsa'nın yaptıklarını onlara bildirdiler. 47 Bunun üzerine başkâhinler ve Ferisiler, Yüksek Kurul'u toplayıp dediler ki, "Ne yapacağız? Bu adam birçok doğaüstü belirti gerçekleştiriyor. 48 Böyle devam etmesine izin verirsek, herkes O'na iman edecek. Romalılar da gelip kutsal yerimizi ve ulusumuzu ortadan kaldıracaklar." 49 İçlerinden biri, o yıl başkâhin olan Kayafa, "Hiçbir şey bilmiyorsunuz" dedi. 50 "Bütün ulus yok olacağına, halk uğruna bir tek adamın ölmesi sizin için daha uygun. Bunu anlamıyor musunuz?" 51–52 Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa'nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı'nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu. 53 Böylece o günden itibaren İsa'yı öldürmek için düzen kurmaya başladılar.

Soğuk bir kış günü, genç bir anne yeni doğmuş bebeğiyle yatakta yatıyordu. Saçı taralı değildi ve makyajı yoktu. Fakat bebek için bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onun sıcak dokunuşunu ve müşfik okşamasını hissedebiliyordu. Onun yumuşak sesini duyabiliyordu. Küçük gözleri annesi konuşurken dikkatle ona bakıyordu:

> "Seni çok seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Seni her zaman koruyacağım. Ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağım. Eskiden kendim için yaşıyordum, fakat şimdi yalnızca senin için yaşıyorum. Gerekirse, senin için ölürüm bile."

Bebek onun sesini tanıyordu, zira doğmadan önce dokuz ay boyunca bu sesi dinlemişti. Annesinin söylediği her şeyi anlamıyordu. Fakat önemi yoktu. Önemli olan annesinin kucağında kendini emniyette hissetmesiydi. Geleceğin nasıl olacağını bilmiyordu, fakat annesine güvenebileceğini biliyordu.

Bebek gibi, biz de gelecekte ne olacağını bilmiyoruz. Ancak tıpkı bu genç annenin sesi gibi, bizi çağıran bir ses var. Şöyle diyor:

"Gelecekten endişe etme. Ölümü sıkıntı yapma. Senin kaderinin anahtarlarını elimde tutuyorum. Ben ölümün zincirlerini kırarak seni hayata döndürebilirim. Bana inan, böylece ölsen bile yeniden yaşayacaksın. Diriliş ve yaşam benim!"

Bu ses insan bedeninde tezahür eden Allah'ın Sözü, kaderi değiştirendir; ve onun bir adı var: İsa Mesih. Öldüğünüzde O'nun sizi ölümden diriltebileceğine inanıyor musunuz? Öyle ise, kaderinizi O'nun ellerine teslim ederek ve O'nu izlemeyi seçerek kaderinizin kontrolünü elinize alın.

Tartışma Soruları

1. Ölüm hakkındaki kişisel fikirleriniz nedir? Ondan korkuyor musunuz?
2. Allah'ın her şeyi denetim altında tuttuğunu biliyoruz. Bir kimse ölürse, bu O'nun isteği midir? Değilse, insanlar neden ölür?
3. İsa'nın "diriliş ve yaşam" olma iddiası sizin için sarsıcı mı?
4. Bu dersimizde İsa'nın "kaderi değiştiren" olduğunu öğrendik. Bu gerçek ışığında, kendi kaderinizi ve bunun nasıl değiştirilebileceğini anlamaya başladınız mı?

6 DÜNYANIN SONUNA HAZIRLANMAK

Dünyanın sonu ben hayattayken mi gelecek?

İşe gitmek için evden çıktığınızda kapıyı kilitliyor musunuz? Tabii ki. Bu, evinize hırsız girmesini önlemek için çok basit bir önlem. İnsanlar büyük ihtimalle gerçekleşeceğine inandıkları olaya hazırlanmak için pek çok çaba ve para harcıyor. Ne gördüğümüz, ne de karşılaştığımız hırsız için hazırlık yapıyoruz. Ancak günün birinde evimizi büyük ihtimalle ziyaret edeceğine içtenlikle inanıyoruz. Pencerelerimize demir, kapılarımıza takviyeli kilit taktırmak için para harcıyor, eşyalarımız için özel bir saklama yeri hazırlıyoruz. Bazı durumlarda güvenlik görevlilerine ve elektronik güvenlik sistemlerine dahi para ödüyoruz. Bu kadar zahmete girmek neden? Çünkü komşularımızdan dinlediğimiz öyküler, haberler ve kendi hayatımızdaki deneyimler bize evlerimize girmek isteyen hırsızların olduğunu ve geldiklerinde hazır bulunmamız gerektiğini söylüyor.

Bu dersimizde hırsızdan daha yıkıcı ve korkunç bir olaya, dünyanın sonuna yakından bakacağız. Ne yazık ki bazı kişiler buna hazır değil ve işten evine döndüğünde kapısını ardına kadar açık ve evini soyulmuş bir halde bulan adam gibi hazırlıksız yakalanacaklar. Tek fark, karışıklığı temizlemek için vakit bulamayacaklar! Dünyanın sonuna hazırlanmak için ruhsal olarak ne yapabilirsiniz? Haydi öğrenelim!

Yaklaşık 30.000 Türk için kıyamet günü 17 Ağustos 1999, saat 03:02'de geldi. Gecenin karanlığında yer inip kalktı, duvarlar çatladı ve milyonlarca kişiyi panik sardı. İzmit'te oturanlardan bazıları balkonlarından ölüme atladılar. Birkaç saniye sonra binlerce kişi panik içinde koşuşturarak, diri diri gömülen çocuklarını ve sevdiklerini arıyordu.

1999 yılında sonraki on yılın dünya üzerine dev felaketleri birbiri ardınca gelen dalgalar gibi getireceğini hiç bilmiyorduk. Yeni binyılın arifesiydi ve dünyanın sonunun başlangıcıydı.

Hindistan'ın Gujarat kenti, Ocak 2001'de 7.9 şiddetinde bir depremde 30.000 kişi öldüğünde, İzmit'in acıda kardeşi oldu. Fakat her iki trajedi de 2004 yılının Aralık ayında gezegenimizi vuran felaketin yanında sönük kalır: 9.0 büyüklüğünde muazzam bir deprem okyanusu dev bir ölüm makinesine çevirerek, ardında yaklaşık 300.000 ölü bıraktı. Depremden kaynaklanan tsunami Tayland'ın ve Endonezya'nın sahil kentlerini yerle bir etti, hatta Afrika kıyılarını vurdu. Keder kapıları açık kalmıştı ve muazzam bir yıkıcı güce sahip canavarlar çağımıza girdiler. Birkaç ay sonra büyük bir deprem Şili'yi sallayarak 84.000 kişiyi öldürdü. Yakın büyüklükte bir deprem Çin'de bir kenti tamamen haritadan sildi. Bundan sonra 2010 yılının Ocak ayında dünyamızın en fakir ülkelerinden biri büyük kayıplara uğradığında tüm dünya sarsıldı. 35 saniye içinde 212.000 Haitili beton ve çelik yığınının altında ezilerek, hem ülkelerinin hem de hayatlarının dağılmış parçalarını toplamayı dostlarına ve sevdiklerine bıraktı. Bu dünyanın sonu mu?

2008 yılında Bengal Körfezi'ndeki kasırgada ölen 140.000 kişiye ya da 2011'de Somali'de açlıktan ölen 750.000 kişiye bu soruyu sormak için çok geç. Dünya 1999'dan beri ne kadar da dehşet verici şeyler gördü.

İkiz Kuleler yıkılırken dehşet içinde izledik, sonra da küresel siyasi entrikalar, yerel komplolar ve derin devlet teorileriyle şaşkınlığa uğradık. Irak ve Afganistan savaşları, Mısır'da, Libya'da ve Tunus'ta devrilen hükümetler, hepsinin üzerine Avrupa Birliği'nde

çökme söylentileri, dünyanın dağılmaya başladığı gerçeğini doğrulamaktadır. Gelecek ne getiriyor? Amerika Savaş Sanayi Bloğu bir savaş daha çıkaracak mı? Çin dünyayı ele geçirecek mi?

Bazıları sorabilir, "Bu gerçekten dünyanın sonu mu? Dünyada zaten her zaman sıkıntılar olmadı mı?"

Evet, oldu, fakat böylesi küresel çapta ve felaket boyutlarında değil! Dünya politikacıları dünyanın ekonomik krizini çözme konusunda tartışırlarken ve piyasalar fırtınaya tutulmuş bir kayık gibi inip kalkar ve sallanırken, dünyamız varlığının yeni bir aşamasına giriyor. Bunun adı ölüm. Evet, gezegenimiz ölüyor.

Aşırı nüfus ve modern sanayi dünyamızı doğal ekosistemlerin çözemediği sorunlarla karşı karşıya bıraktı. Bilim adamları okyanuslara kirletici maddelerin aynı hızla akmaya devam etmeleri halinde okyanuslarımızın ve içindeki her şeyin 2050 yılına kadar öleceğini söylüyor. Büyük miktarlarda plastik ve diğer sanayi atıkları dünyamızın doğal sistemlerini kirletiyor. Ormansızlaştırma, çöllerin yılda 50.000 kilometrekare artmasına neden oluyor. Hatta Türkiye bir yılda erozyona besleyiciler bakımından zengin olan 500 milyon ton toprak feda ediyor.[17] Haşere ilaçlarının kullanımının artması tüm dünyada kuş popülasyonlarını azalttı ve bizi gökte süzülen göçmen kuş sürülerinin güzelliğinden mahrum bıraktı. Besin kaynaklarına katılan diğer kimyasal maddeler şimdiye kadar görülen en yüksek kanser ve doğum kusuru oranlarına neden oldu. Geçtiğimiz yirmi yıl içinde bitkilerin besin ve mineral değerleri %50 oranında düştü. Hava sıcaklıkları değişiyor. Yağış miktarları tahmin edilemiyor, bu nedenle hem sele, hem de kuraklığa neden oluyor. Tüm bunların ötesinde, nükleer felaket tehdidi Soğuk Savaş zamanında olduğu gibi bugün de geçerliliğini koruyor.

Peki bu gerçekten de dünyanın sonu mu? Son günlerde yaşıyor olabilir miyiz? İsa'nın bu konuda söyleyecek hangi sözleri vardı? O

17 Şeker Pancarı Hasadının Neden Olduğu Toprak Kaybının Maliyeti: Türkiye İçin Bir Durum Çalışması. Mehmet Parlak, Siyami Karaca ve Nilüfer Türkmen.

bize sonun ne zaman yaklaştığını anlamamız için belirtiler gösterdi mi? Öğrenelim.

Bir gün İsa Yeruşalim'deki tapınak binalarından ayrılırken, öğrencileri tapınağın yüksek mermer duvarlarına ve muhteşem mimarisine bakıyorlardı. Yaklaşık 40 yılda inşa edilen binalara o kadar hayran olmuşlardı ki, İsa'ya sordular:

"Bu tapınak muhteşem değil mi?"

Ancak İsa onlarla hemfikir olmak yerine onlara beklenmedik ve ürkütücü bir yanıt verdi. İsa'nın yanıtını Matta 24. bölüm, 2. ayette okuyalım:

2 İsa onlara, "Bütün bunları görüyor musunuz?" dedi. "Size doğrusunu söyleyeyim, burada taş üstünde taş kalmayacak, hepsi yıkılacak!"

İsa'nın sözlerinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlayabilmek için, yeni 150 cm düz ekran, 3 boyutlu, yerleşik blu–ray oynatıcılı bir plazma TV alan bir adamı düşünün. Serçe parmağınız kadar ince olan bu cihaz adama bir servete mal olmuş. Duvarda bir resim gibi asılı duruyor. Komşusuyla birlikte hayranlıkla bu teknolojiyi seyrederken, emekli jeoloji profesörü olan başka bir komşusu ziyarete geliyor. Her iki adam profesörün dikkatini duvarda asılı duran yeni eşyaya çekiyor.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorlar.

Profesör buna gözünün ucuyla bakarak şöyle diyor:

"Onu çok fazla düşünmeyin, bir sonraki depremde bu da parçalanacak."

Tahmin edebileceğiniz gibi iki adam muhtemelen şöyle karşılık vereceklerdir:

"Gelmekte olan bir depreme dair bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsunuz?"

Öğrencilerin böylesine huşu uyandırdığını düşündükleri şeye İsa'nın hayret etmek istememesi öğrencilerin kafalarını karıştırdı ve İsa'nın niye böyle düşündüğünü öğrenmek istediler. Matta 24. bölüm, 3–8. ayetlerinde öğrencilerin sorusunu ve İsa'nın verdiği karşılığı okuyalım:

> *3 İsa, Zeytin Dağı'nda otururken öğrencileri yalnız olarak yanına geldiler. "Söyle bize" dediler, "Bu dediklerin ne zaman olacak, senin gelişini ve çağın bitimini gösteren belirti ne olacak?" 4 İsa onlara şu karşılığı verdi: "Sakın kimse sizi saptırmasın! 5 Birçokları, 'Mesih benim' diyerek benim adımla gelip birçok kişiyi aldatacaklar. 6 Savaş gürültüleri, savaş haberleri duyacaksınız. Sakın korkmayın! Bunların olması gerek, ama bu daha son demek değildir. 7* ***Ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak; yer yer kıtlıklar, depremler olacak.*** *8 Bütün bunlar, doğum sancılarının başlangıcıdır.*

İsa yüzyılların ötesine bakıyor ve öğrencilerine kendisinin bu dünyadan ayrılarak göğe yükselmesinin ardından olacak şeyleri söylüyordu. Dostlarının ne bekleyebileceklerini bilmelerini istiyordu. Uzun açıklaması, göreceğimiz gibi, gökten görkemli dönüşü ve dünyanın mutlak sonu ile doruğa ulaşmaktadır. Açıklamasına Matta 24. bölüm, 9–14 ayetlerinden devam edelim:

> *9 "****O zaman sizi sıkıntıya sokacak, öldürecekler.*** *Benim adımdan ötürü bütün uluslar sizden nefret edecek. 10 O zaman birçok kişi imandan sapacak, birbirlerini* ***ele verecek*** *ve birbirlerinden* ***nefret edecekler****. 11 Birçok* ***sahte peygamber*** *türeyecek ve bunlar birçok kişiyi saptıracak. 12 Kötülüklerin çoğalmasından ötürü* ***birçoklarının sevgisi soğuyacak****. 13 Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır. 14 Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir.*

Evet, dünyanın sonuna doğru ilerlediğimiz günlerde iman toplulukları dahi parçalanacak. Sahte imanlılar gerçek renklerini gösterecek ve günaha gizli bağlılıklarını korumuş olanlar sadık

izleyicilere ihanet edecekler. İsa "birçoklarının sevgisi soğuyacak" dedi. Artık komşularımızla hiç konuşmadığımız dikkatinizi çekti mi? Yıllar önce olduğu gibi kapılarınızı açık bırakabiliyor musunuz? Allah'ın sevgisinin değerli alevinin kalbinizde sönmesine izin vermeyin. Soğumasına izin vermeyin.

İsa, öğrencilerine verdiği tanımın bir sonraki kısmında onları kendi hayatlarında görecekleri şeylere karşı uyarmaktadır. 15–20 ayetleriyle devam edelim:

> *15–16 "Peygamber Daniel'in sözünü ettiği yıkıcı iğrenç şeyin kutsal yerde dikildiğini gördüğünüz zaman –okuyan anlasın– Yahudiye'de bulunanlar dağlara kaçsın. 17 Damda olan, evindeki eşyalarını almak için aşağı inmesin. 18 Tarlada olan, abasını almak için geri dönmesin. 19 O günlerde gebe olan, çocuk emziren kadınların vay haline! 20 Dua edin ki, kaçışınız kışa ya da Şabat Günü'ne rastlamasın.*

M.S. 70 yılında, İsa bu sözleri söyledikten kırk yıl sonra, Yeruşalim Roma ordularının uzun kuşatmasına maruz kaldı. Kuşatma kentin tamamen yıkılmasıyla sonuçlandı ve bir milyon Yahudi, Roma ordularına teslim olmayı inatla reddettikleri için öldürüldü. Zamanın Hristiyanları Roma ordularını gördüklerinde İsa'nın sözlerini hatırladılar ve bu sözlere uyarak dağlara kaçtılar. Yeruşalim katliamında hayret verici bir şekilde tek bir Hristiyan bile ölmedi, çünkü İsa'nın peygamberlik sözüne kulak vermişlerdi. Bu tarihî olayın canlı bir tasviri için, nefes kesici "Büyük Mücadele" kitabının birinci bölümünü okuyun.[18]

İsa bu olayı önceden bildirdi, bununla ilgili uyarıda bulundu ve bunu dünyanın sonuna yol açacak olayları örneklemek için kullandı. İsa'nın Yeruşalim'le ilgili bu bölümü dahil etmesine rağmen, konuşmasının odak noktası 1. ve 2. binyıllarda doğru kişilerin başına gelecek ve kendisinin ikinci gelişiyle ve dünyanın sonuyla

18 Bu kitap ayrıca Mesih'in ikinci gelişine ilişkin diğer olayları ayrıntılı bir şekilde açıklamaktadır. İstiridye Medya tarafından yayınlanmıştır, www.istiridyemedya.com adresinden sipariş edilebilir.

sonuçlanacak olan olaylardı. Açıklamasını okumaya Matta 24. bölüm, 21–28 ayetlerinden devam edelim:

> *21 "Çünkü o günlerde öyle korkunç bir sıkıntı olacak ki, dünyanın başlangıcından bu yana böylesi olmamış, bundan sonra da olmayacaktır. 22 O günler kısaltılmamış olsaydı, hiç kimse kurtulamazdı. Ama seçilmiş olanlar uğruna o günler kısaltılacak. 23 Eğer o zaman biri size, 'İşte Mesih burada', ya da 'İşte şurada' derse, inanmayın. 24 Çünkü sahte mesihler, sahte peygamberler türeyecek; bunlar büyük belirtiler ve harikalar yapacaklar. Öyle ki, ellerinden gelse, seçilmiş olanları bile saptıracaklar. 25 İşte size önceden söylüyorum. 26 Bunun için size, 'İşte Mesih çölde' derlerse gitmeyin. 'Bakın, iç odalarda' derlerse inanmayın. 27 Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi, doğuda çakıp batıya kadar her taraftan görülen şimşek gibi olacaktır. 28 Leş neredeyse, akbabalar oraya üşüşecek."*

İsa, kendisinin yeryüzüne ikinci kez gelişinden önce pek çok sahte peygamber ve sahte mesih çıkacağını açıkça belirtti. Aldanmak istemeyiz, öyleyse kendimize sorarız:

> "Gerçek bir peygamberi nasıl tanıyabilirim? Gerçek Mesih'in kim olduğunu nasıl bilebilirim?

Bir peygamberin gerçek olup olmadığını anlamanın bir yolu, söylediklerini önceki peygamberlerle karşılaştırmaktır. Allah hiç-bir zaman kendisiyle çelişmez, dolayısıyla O'nun peygamberleri tutarlı bir tanıklıkta bulunmalıdır. **Peygamberin peygamberlik sözleri Eski Antlaşma peygamberlerinin ve İsa'nın sözleriyle tutarlıysa, elimizde tutmaya değecek bir şey var demektir.** Tutarlı değilse, bundan ağzından köpükler saçarak ısırmak için koşan kuduz köpekten kaçar gibi kaçmalıyız.

Peki ya İsa'nın sahte mesihlere ilişkin uyarısı? Yüzyıllar boyunca kendini mesih ilan eden sahte mesihler gelip geçti. Bunlardan biri olan Sabatay Sevi, 1666 yılında burada, Türkiye'de, Avrupalı Yahudilerin en az üçte birini kendisinin mesih olduğuna inandırdı!

Sabatay Sevi gibi ruhsal dengesi bozuk kişilerin ya da karizmatik jeopolitik şahsiyetlerin dışında, kutsal yazılar gerçekte Şeytan'ın kendisi olacak son bir sahte mesihin dünyayı saptırmaya teşebbüs edeceğini belirtiyor! Kimin gerçek, kimin aldatıcı olduğunu nasıl bilebiliriz? Aldatılmaktan korunmak için en iyi hazırlanma yolu Allah'ın sözünü kendiniz incelemenizdir; tabii ki bu dersleri bu nedenle özenle işlediniz!

İşte Allah'ın sözünün nasıl incelenmesi gerektiğini gösteren bir örnek. İsa'nın kendi ikinci gelişini tarif ederken şu sözleri söylediğini fark ettiniz mi:

> "Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi, doğuda çakıp batıya kadar her taraftan görülen şimşek gibi olacaktır"?

Başka bir deyişle, **tüm göğü aydınlatan küresel bir olay olacak**. Bir sır, bir televizyon etkinliği ya da bir medya etkinliği olmayacak. Tüm dünyanın görmesi için gökte olacak. İkinci olarak, İsa'nın şöyle dediğini fark ettiniz mi:

> "Leş neredeyse, akbabalar oraya üşüşecek"?

Ek bilgi almak için İsa'nın öğrencileriyle yaptığı bu konuşmanın Luka'nın kitabında kaydedildiği haline bakalım. Ayetleri karşılaştırarak İsa'nın ne demek istediğini tam olarak öğrenebiliriz. Tam olarak, Luka 17. bölüm, 24–37 ayetlerinde:

> *24 "Şimşek çakıp göğü bir ucundan öbür ucuna dek nasıl aydınlatırsa, İnsanoğlu kendi gününde öyle olacaktır. 25 Ama önce O'nun çok acı çekmesi ve bu kuşak tarafından reddedilmesi gerekir. 26 Nuh'un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu'nun günlerinde de öyle olacak. 27 Nuh'un gemiye bindiği güne dek insanlar yiyip içiyor, evlenip evlendiriliyorlardı. Sonra tufan gelip **hepsini yok etti**. 28 Lut'un günlerinde de durum aynıydı. İnsanlar yiyip içiyor, alıp satıyor, tohum ekiyor, ev yapıyorlardı. 29 Ama Lut'un Sodom'dan ayrıldığı gün gökten ateşle kükürt yağdı ve **hepsini yok etti**. 30 İnsanoğlu'nun ortaya çıkacağı gün durum aynı olacaktır. 31 O gün damda olan, evdeki eşyalarını*

almak için aşağı inmesin. Tarlada olan da geri dönmesin. 32 Lut'un karısını hatırlayın! 33 Canını esirgemek isteyen onu yitirecek. Canını yitiren ise onu yaşatacaktır. 34 Size şunu söyleyeyim, o gece aynı yatakta olan iki kişiden biri alınacak, öbürü bırakılacak. 35–36 Birlikte buğday öğüten iki kadından biri alınacak, öbürü bırakılacak." 37 Onlar İsa'ya, "Bu olaylar nerede olacak, Rab?" diye sordular. O da onlara, "Leş neredeyse, akbabalar da oraya üşüşecek" dedi.

"Hepsini yok etti" sözcükleri dikkatinizi çekti mi? Nuh ve ailesi geminin içinde olduklarından hayatta kaldılar. Geminin dışındakiler yok oldular. Aynı şekilde, Lut da melekler kendisine arkasına bakmadan kaçmasını söylediklerinde buna itaat ettiği için hayatta kaldı. Benzer bir biçimde, İsa geldiğinde bazıları canlarını koruyacak ve geri kalanlar ölümün ve yıkımın simgesi olarak akbabalara yem olacaklar.

Bu gerçekten hareketle, elimizde gelecek olan gerçek Mesih ile ortaya çıkarak milyarlarca insanı saptıracak olan her yalancı mesih–karşıtını birbirinden ayırt etmeye yarayan basit bir ölçü var. Biri kendisinin İsa olduğunu ileri sürerse, kendinize sorabileceğiniz büyük soru şudur:

"Halen bu gezegende yaşıyor muyum?"

İşe gidiyor, alışveriş yapıyor ya da yemek hazırlıyorsanız, çevrenizde ise tam bir kargaşa yoksa, onun İsa olamayacağını bilirsiniz. İsa tekrar geldiğinde, bu yeryüzündeki bildiğimiz hayatın sonu olacak. Dünya çapındaki Nuh tufanı kadar çarpıcı ve Sodom ile Gomora'nın ateşle yok edilişi kadar nihai olacak. İsa'nın dünyanın sonu tasviri, Matta 24. bölüm, 29–31 ayetlerinde devam ediyor:

29 "O günlerin sıkıntısından hemen sonra, 'Güneş kararacak, ay ışık vermez olacak, yıldızlar gökten düşecek, göksel güçler sarsılacak.' 30 O zaman İnsanoğlu'nun belirtisi gökte görünecek. Yeryüzündeki bütün halklar ağlayıp dövünecek, İnsanoğlu'nun gökteki bulutlar üzerinde büyük güç ve görkemle geldiğini

görecekler. 31 Kendisi güçlü bir borazan sesiyle meleklerini gönderecek. Melekler O'nun seçtiklerini göğün bir ucundan öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından toplayacaklar."

İsa göğün bulutlarında gelecek. O'nun yeryüzünde yürümeyeceği dikkatinizi çekti mi? **Evet, melekler doğruları yeryüzünün dört bir yanından toplayacak ve onlar da O'nu bulutlarda karşılayacaklar.**[19] Hatta İsa'nın Yuhanna 6. bölüm, 39. ayette yer alan bu sözleri paylaştığını önceki derslerimizden birinden hatırlarsınız:

39 Beni gönderenin isteği, bana verdiklerinden hiçbirini yitirmemem, son gün hepsini diriltmemdir. 40 Çünkü Babam'ın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böylelerini son günde dirilteceğim."

O zaman İsa yaşamakta olan doğruları dünyanın dört bir yanından toplayıp göğe götürmekle kalmayacak, iman yoluyla sonsuz hayata layık hale gelen ölüleri de diriltecek.

İsa neden "son gün" ifadesini kullanıyor? Çocukken hepimiz "okulun son günü"nü yaşadık. Nihayet geldiğinde ne kadar harika bir gündü. Yüzmeyle ve karpuzlu pikniklerle dolu yaz tatili günleri bizi bekliyordu. Arkadaşlarla ve aileyle birlikte olma zamanıydı. Dünyanın da bir son günü olacak ve hızla buna doğru ilerliyoruz. Ancak o son günden önce, tıpkı okulun son günlerinde olduğu gibi bir sınav zamanı olacak.

Allah kendi evreninde günaha sonsuza dek göz yummayacaktır. Onu vaat ettiği gibi yok edecektir. Böylece yeryüzünün ve içindeki her şeyin (insanları dahil olmak üzere) bir "kaderi" olduğunu açıkça görebiliriz. Yeryüzünün kaderi yıkımdır. Günaha sımsıkı sarılanlar yeryüzüyle birlikte yok edileceklerdir. İsa bunu Nuh'un zamanına benzetti. Yaratılış 6. bölüm, 7., 13. ve 17. ayetlerde yer alan Nuh'un öyküsünü okuduğunuzu hatırlıyor musunuz?

19 Bkz. 1. Selanikliler 4.

7 [RAB,] "Yarattığım insanları, hayvanları, sürüngenleri, kuşları yeryüzünden silip atacağım" dedi, "Çünkü onları yarattığıma pişman oldum." 13 Tanrı Nuh'a, "İnsanlığa son vereceğim" dedi, "Çünkü onlar yüzünden yeryüzü zorbalıkla doldu. Onlarla birlikte yeryüzünü de yok edeceğim. 17 Yeryüzüne tufan göndereceğim. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok edeceğim. Yeryüzündeki her canlı ölecek."

Yeryüzü kaderini değiştiremeyecek olmasına rağmen, yeryüzündeki insanlar değiştirebilirdi. Nuh insanlara vaaz etti ve Allah girmeyi seçecek herkes için gemide yer hazırladı. İnsanları gemiye girmekten alıkoyan neydi? Kendini beğenmişlik miydi? Başka işlerle çok mu meşguldüler? Aileleri tarafından aşağılanmaktan mı korkuyorlardı? Oyalandılar mı? Bu insanlar yalnızca dinleseler, itaat etseler ve eylemde bulunsalar kendilerini kurtaracak güce sahiptiler. Dünyanın sonu geliyor. Kaderimizi değiştirmek için ne yapmalıyız?

İsa, işaretleri gözlersek dünyanın sonuna gelmekte olduğunu bilebileceğimizi söyledi. Matta 24. bölüm, 32. ve 33. ayetlerde kayıtlı olduğu gibi, İsa şöyle dedi:

32 "İncir ağacından ders alın! Dalları filizlenip yaprakları sürünce, yaz mevsiminin yakın olduğunu anlarsınız. 33 Aynı şekilde, bütün bunların gerçekleştiğini gördüğünüzde bilin ki, İnsanoğlu yakındır, kapıdadır."

İşte bize dünyanın kaderine yaklaştığını gösteren işaretler.

Karakter Bozulmasının Yaygınlaşması.

İnsanların düşüncelerinin sürekli kötülükle dolu olduğu Nuh'un zamanında olduğu gibi, İsa "birçoklarının sevgisi soğuyacak" diyor. 2. Timoteos 3. bölüm, 1–4 ayetlerinde yer alan şu tanımı dinleyin:

1 Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır. 2–3 İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övüngen, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun, uzlaşmaz, iftiracı, özünü denetleyemeyen, azgın, iyilik düşmanı

olacaklar. 4 Hain, aceleci, kendini beğenmiş, Tanrı'dan çok eğlenceyi seven [olacaklar].

Eşcinsellik ve Diğer Cinsel Sapkınlıkların Artışı

Allah'ın Sodom ve Gomora kentlerine gökten ateş yağdırmasının nedeninin bu olduğunu biliyoruz. Hatta oradaki erkekler Lut'u ziyarete gelen meleklere tecavüz etmeye kalkmışlardı![20] Allah'ın son günlerdeki eşcinsellik günahına ilişkin sözlerini okuyalım:

Sodom ve Gomorra ve onların etrafındaki şehirler, bunlara benzer şekilde kendilerini zinaya vermiş ve başka beden ardınca girmiş oldukları gibi sonsuz ateş cezasına uğrayarak bir örnek olarak sergilendiler. [21]

Bilginin Çoğalması

Kutsal Kitap Daniel kitapçığında son günlerde ani bir bilgi patlaması yaşanacağını ve insanların dünyanın dört bir yanında hızla yolculuk edebileceklerini öngördü. Son yüz yıl zamanın başlangıcından beri görülmemiş gelişmelere sahne oldu. Daniel peygamberin 12. bölüm 4. ayette yer alan kapanış sözlerini okuyun:

4 Fakat sen, ey Daniel, sonun vaktine kadar bu sözleri sakla, ve kitabı mühürle; bir çok adamlar araştıracaklar, ve bilgi çoğalacaktır. (KM).

İnsanların bugünlerde son derece meşgul ve hareket halinde olduklarına şüphe var mı? İnternet işe veya okula giden ve geri dönen insanların günlük göçlerini yansıtan hızlandırılmış fotoğraflarla ve videolarla dolu. Otomobilin ve uçağın nispeten yeni icatlar olduğunu sıklıkla unutuyoruz. 2500 yıl önce Daniel'in günümüze ait sıradan sahneleri gördüğünde ne düşündüğünü hayal edebiliyor musunuz? Otomobiller ve kamyonlarla dolu caddeler. Uçaklarla dolu gök. Ticaret ve savaş gemileriyle dolu denizler.

20 Öyküyü Yaratılış 18. ve 19. bölümlerde okuyabilirsiniz.
21 Bkz. Yahuda 1:7 (Kİ).

Kutsal Kitap ayrıca "bilginin çoğalacağını" da söylüyor. Bu bilginin iyi mi yoksa kötü mü olacağını belirtmiyor. Tabii ki bilgi yararlıdır ve iyilik için kullanılabilir. İletişimde, sağlıklı yaşamda, gıda üretiminde ve hastalıklarla savaşta bilimsel ilerlemeler oldu. Ne yazık ki aynı bilgi savaş için de kullanılıyor. Şu anda insanlığın ortak bilgisi her yıl ikiye katlanıyor. Uzaydan, insanın gen koduna kadar her şeyin haritasını çıkardıkça, Kutsal Kitap'ın peygamberlik sözünün doğru olduğunu ve meleğin Daniel'e söylediği gibi dünyanın sonunun yakın olduğunu görüyoruz.

Bu listeye dindar olmayan insanların dahi kıyametin yaklaştığının habercileri olarak gördükleri diğer işaretleri ekliyoruz: doğal felaketlerde artış, çevremizin küresel ölçüde zehirlenmesi, hava durumundaki değişiklikler, yeni süper virüslerin ve dayanıklı hastalıkların ortaya çıkışı, nükleer soykırım tehdidi, aşırı nüfus artışı ve küresel ölçekte birbirine bağlı mali felaket ihtimali.

Evet, dünyanın sonu yakın. Bu dünyadaki tüm şeylerin sonu ise İsa'nın dönüşü. Bundan sonra ne olacak? Yeşaya peygambere göre Allah yeni bir gök ile yeni bir yer yaratacak ve tüm günahlar yok edilecek.[22]

Doruk noktasının ne zaman olacağını biliyor muyuz? Matta 24. bölüm, 36. ayette İsa buna kendisi yanıt veriyor:

> *36 "O günü ve saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba'dan başka kimse bilmez."*

Karşımızdaki büyük soru, dünyanın ve Allah ile O'nun sevgi yasaları umurlarında olmayan milyonlarca kişinin kaderini paylaşacak mıyız? İsa bize son günlerde iki grup insan olacağını bildiriyor: buna hazırlık yaparak O'nun gelişine hazır olanlar ve hiçbir hazırlık yapmayarak kayıp olanlar. İşte İsa'nın Matta 24. bölüm, 42–51 ayetlerinde kayıtlı olan sözleri:

> *42 "Bunun için uyanık kalın. Çünkü Rabbiniz'in geleceği günü bilemezsiniz. 43 Ama şunu bilin ki, ev sahibi, hırsızın gece hangi*

22 Bkz. Yeşaya 66:22.

saatte geleceğini bilse, uyanık kalır, evinin soyulmasına fırsat vermez. 44 Bunun için ***siz de hazır olun! Çünkü İnsanoğlu beklemediğiniz saatte gelecektir.*** *45 Efendinin, hizmetkârlarına vaktinde yiyecek vermek için başlarına atadığı güvenilir ve akıllı köle kimdir? 46 Efendisi eve döndüğünde işinin başında bulacağı o köleye ne mutlu! 47 Size doğrusunu söyleyeyim, efendisi onu bütün malının üzerinde yetkili kılacak. 48–51 Ama o köle kötü olur da içinden, 'Efendim gecikiyor' der ve öteki köleleri dövmeye başlarsa, sarhoşlarla birlikte yiyip içerse, efendisi, onun beklemediği günde, ummadığı saatte gelecek, onu şiddetle cezalandırıp ikiyüzlülerle bir tutacak. Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır."*

İsa yeryüzünün yıkımını anlatırken, tüm hizmetinde kullandığı en sert sözcüklerden bazılarını söylüyor. Bize, "bu bir ölüm–kalım meselesi" demek istiyor. Dikkat et!

13 Şubat 2011 tarihinde Beşiktaş adlı bir yük gemisi dördüncü seviyede sert bir fırtınada mürettebatıyla birlikte Soçi sahilinde karaya oturdu. Gemi dev dalgalarla kayalık sahile savrulduğunda ikiye ayrıldı. Gemideki on iki kişiden ikisi hiçbir zaman bulunamadı.

Gemi sabah yedi sıralarında kazaya uğradı. Neden? İki üzücü gerçek aslında hiç kimsenin ölmeyebileceğini ortaya koyuyor.

Birincisi, Türkiye Deniz Haber ajansı fırtına koptuğunda "tüm mürettebatın uykuda" olduğunu bildiriyor.

İkincisi, Rusya Deniz ve Nehir Ulaştırması Federal Ajansı'na göre,

> "Geminin kaptanı yaklaşan fırtınaya ilişkin olarak önceden uyarılmıştı, fakat rotasında kalmaya karar verdi."

Saatte 200 km hıza ulaşan rüzgârlar varken, uyarıya neden kulak asmadılar? Ayrıca, uyarı verildikten sonra neden herkes uyudu?

İsa bize yaklaşmakta olan jeopolitik, doğal ve doğaüstü boyutlarda bir fırtınaya dair açık bir uyarı veriyor. Ufukta depremlerin,

hastalıkların, savaşların, ahlaki ve siyasi kargaşaların sismik dalgalarını görüyoruz. Uyanık kalmayı istememek için nedenimiz olabilir mi?

İsa bizi "uyanık kalarak" kaderimizi değiştirmeye davet ediyor. Bu farklı bir hayata davet. Dünyanın ilgi akımının aksine giden, çok gerçek ve canlı bir yol. Maddi, bedensel ve bencil ilgi konularını arkamızda bırakalım. Bize bildirilmiş olan uyarılara kulak verelim. İyi Çoban'a itimat güvenelim ve Hayat Ekmeği'nden yiyelim, öyle ki İsa'yı ikinci gelişinde havada karşılamak için sabırsızlıkla bekleyenlere verilecek olan ebedî hayat ödülünü alabilelim.

TARTIŞMA SORULARI

1. Haberlerde dünyanın sona ermekte olduğuna inanmanızı sağlayacak hangi şeyleri görüyorsunuz?

2. Nuh 120 yıl boyunca gelmekte olan küresel bir yıkımı duyurdu. Sizce insanlar neden Nuh ve ailesiyle birlikte gemiye girmek yerine boğulmayı seçmiş olabilir?

3. İsa'nın bizi dünyanın sonuna hazırlanmaya değil, O'nun gelişine hazırlanmaya çağırdığı dikkatinizi çekti mi? Sizce bunun sebebi nedir?

4. Bu an için hangi şekillerde hazırlanabilirsiniz?

7 ALÇAKGÖNÜLLÜLÜĞÜN ÖNEMİ

Allah'ın Krallığına girmeye hazır olup olmadığını en çok hangi özellik göstermektedir?

Önceden alçakgönüllü ve nazik olup, mevki veya görev sahibi olduktan sonra tamamen değişen birini tanıdınız mı? Onun gururlu bir hale gelip sanki her şeyi biliyormuş gibi davrandığı dikkatinizi çekti mi? Kendi onayı olmadan hiçbir şey yapılamayacağını düşünmeye başladı mı? Yetkili bir konuma yükseltilmenin nesi var ki, insanın tavırlarını ve davranış tarzını değiştirebiliyor? Sizce "İktidar her zaman yozlaştırır" ifadesi doğru olabilir mi?

Kültürümüzde bir kimsenin mevkiine ve itibarına çok önem verilmektedir. İnsanlar mevki sahiplerine "Sayın" diye hitap eder ve toplantılarda önemli yerleri verirler. Protokol ilk olarak kendisine hizmet edilmesini ister. Kimi zaman özel arabaları ve korumaları dahi vardır. Mevki sahipleri kültürel prestije ve itibara sahiptir. Emir verme yetkisine sahiptirler ve diğerlerinin bunları yerine getirmesini beklerler. Kabul etmek gerekir ki, mevki kültürümüzde çok önemlidir ve insanlar buna sahip olmayı arzular. Ne yazık ki, iktidar ve itibar insanları baştan çıkartarak mevkilerini kendi menfaatleri için kullanmaya da yöneltebilir. Bu dersimizde İsa'nın iktidar sorununa getirdiği şaşırtıcı çözümü göreceğiz.

"*Koltuk Belası*" adlı Kemal Sunal filmini seyrettiniz mi? İktidarla ilgili sorunları ele almak için uygun bir giriş olabilir. Filmin açılış sahnesinde polis memurları ve akıl hastanesinden gelen

bir ambulans sirenlerini çalarak belediye binasına gelir. Belediye başkanının sekreteri onları karşılar ve memurlara belediye başkanının delirdiğini, belediyeyi lunaparka çevirdiğini söyler. Ne olup bittiğinin farkına bile varamayacak kadar kafası karışmış olan belediye başkanına yaklaşırlar. Onu alıp götürürler ve kamera belediye başkanının koltuğuna odaklanır. Bu sırada koltuk konuşur:

"Bu deliren yedinci belediye başkanı. Acaba sorun ben miyim?"

Kemal Sunal belediyenin imar müdürlüğünde çalışan son derece dürüst bir adam olan Zühtü Bey'i canlandırmaktadır. Bir müteahhidin teklif ettiği yüz binlerce liralık rüşveti reddeder. Dürüstlüğü, saflık olarak yanlış anlaşılır ve bölgenin milletvekili ile diğer parti yetkilileri onu kontrol edebilecekleri biri olarak görürler. Zühtü Bey'e belediye başkanlığına aday olması teklifini götürürler. Zühtü Bey'in ailesi onun belediye başkanı olmasına çok heveslidir, zira bunun kendilerine birtakım menfaatler sağlayacağını düşünürler. Ancak bu konuda yalnız değildirler. Zühtü Bey'in kızından hoşlanan işsiz bir adam, evlenebilirlerse belediye başkanıyla olan ilişkisinin kendisine pek çok iş imkanı sağlayacağından emindir.

Zühtü Bey isteklerini yasa dışı herhangi bir şey yapmasının istenmemesi koşuluyla kabul eder. Aynı şekilde, milletvekili de Zühtü Bey'in talimatları kendisinden almayı kabul etmesi koşuluyla mutabıktır. Tabii ki Zühtü Bey seçimi kazanır.

Her zaman olduğu gibi, tüm hediyeleri, övgüleri ve özel ayrıcalıkları reddeder. Fakat insanlar şoka ve hayal kırıklığına uğrar. Daha önce övgüleri ve özel muameleyi kabul etmeyen bir belediye başkanı hiç görmemişlerdir. Belediye başkanı rüşvet ve hediye kabul etmezse alıştıkları yaşantıya nasıl devam edebileceklerdir ki? Zühtü Bey işini katı bir dürüstlükle yapmaktadır, kaçak inşaatları, sağlık kurallarına uygun olmayan otelleri, ekmeğin malzemesinden çalan fırınları ve benzine su katan bir benzin istasyonunu mühürler. İnsanlar doğal olarak kargaşa içindedir.

Koltuk yeni belediye başkanından gurur duymaktadır, çünkü o dürüsttür, iltimas ya da torpil kabul etmemekte, işini yasaya göre yapmaktadır. Koltuk Zühtü Beyin adil davranmaya devam etmesini, böylece insanların sorunun temelinde kendisi olduğunu düşünmemelerini ummaktadır.

Milletvekili şikâyetleri dinler ve Zühtü Bey'i ziyaret eder. Ona şöyle der:

"Sen ne biçim bir belediye başkanısın ki düzene karşı geliyorsun? Hangi partiye mensup olduğunu biliyor musun?"

Zühtü bey, "Evet" der. "DMDYP."

"Bunun açılımını biliyor musun?"

"Devlet Millet Düzen Yüksek Partisi."

"Hayır. Aslı 'Devletin Malı Deniz, Yemeyen Domuz Partisi.' Gelen yemiş, giden yemiş. Sen de köşeyi dön!"

"Bunu yapmaya hiç niyetim yok."

"Yapmak zorundasın! Bal tutan parmağını yalar. Unut yasayı! Öyle davran ki, ne şiş yansın ne kebap. Sana bunu emrediyorum. Sen padişahsın!"

Baskıya boyun eğen Zühtü Bey, önceki iş uygulamalarını tersine çevirir ve insanlar yasayı daha da çiğnemeye cesaret bulur.

Zühtü Bey daha sonra, önceden inşaat işini durdurup sonra da yeniden başlatma izni verdiği müteahhidin, damadına lüks bir ev ve bir yazlık verdiğini öğrenir. Zühtü Bey'in oğlu, belediye başkanının oğlu olmanın avantajıyla, bir otelde bedava kalır. Sizce karısı şikâyet ediyor muydu? Hiç değil, aksine Zühtü Bey'in başkalarına yaptığı iltimasların sonucunda aldıkları tüm hediyelerin tadını çıkarıyordu. Sonunda, şehir halkı Zühtü Bey'in şerefine bir heykel diker, Zühtü Bey delirir ve koltuğu yakmaya çalışır.

Öyküde rüşvet, kayırıcılık, gurur, aldatma ve kanunsuzluk, yürürlükteki ve arzulanan sistemin bir parçasıydı. Bugün hiç fark var mı? Mevkiye ve getirdiği menfaatlere duyulan sevgi sadece bizim kültürümüze mahsus değildir. İsa'nın zamanında, O'nun öğrencileri arasında da bu sorun ortaya çıktı. Bu dersimizde İsa'nın Allah'ın krallığındaki güç ve önderlikle ilgili olarak ne söylediğine bakacağız. İsa konunun özüne inen bir çözüm sunuyor. Bu çözümü izleyicilerinin zihinlerinde her zaman taze tutmak için, iki yeni ibadet başlattı. Bu iki ibadet müjdenin mesajını örnekleyerek açıklamaktadır. Bunu okumaya Luka 22. bölüm, 7–13 ayetlerinden başlayalım:

> *7 Fısıh kurbanının kesilmesi gereken Mayasız Ekmek Günü geldi. 8 İsa, Petrus'la Yuhanna'yı, "Gidin, Fısıh yemeğini yiyebilmemiz için hazırlık yapın" diyerek önden gönderdi. 9 O'na, "Nerede hazırlık yapmamızı istersin?" diye sordular. 10–11 İsa onlara, "Bakın" dedi, "Kente girdiğinizde karşınıza su testisi taşıyan bir adam çıkacak. Adamı, gideceği eve kadar izleyin ve evin sahibine şöyle deyin: 'Öğretmen, öğrencilerimle birlikte Fısıh yemeğini yiyeceğim konuk odası nerede? diye soruyor.' 12 Ev sahibi size üst katta, döşenmiş büyük bir oda gösterecek. Orada hazırlık yapın." 13 Onlar da gittiler, her şeyi İsa'nın kendilerine söylediği gibi buldular ve Fısıh yemeği için hazırlık yaptılar.*

Yahudi halkı Fısıh bayramını seviyor ve ona saygı gösteriyordu. Aile, dostluk ve ulusal dayanışma zamanıydı. Fısıh, İsraillilerin Mısır'daki kölelikten ve esaretten kurtuluşlarının kutlanmasıydı. Mısır'dan çıkmalarından hemen önce, Allah Mısır'da hem insanların hem de hayvanların ilk doğanlarını öldüreceğini ve tüm Mısır tanrılarını yargılayacağını söyledi. Ancak Allah kendisine itaat edenlerin evlerinin üzerinden pas geçeceğine söz verdi. Emredildiği üzere, Allah'a inananlar bir kuzu kesmeli ve kanını evin kapı söveleri üzerine sürmeliydi. O gece İsrailliler kuzuları mayasız ekmekle birlikte yediler. Neden mayasız ekmek? İsrailliler Mısır'dan o kadar hızlı çıkmak zorundaydılar ki, ekmeğin kabarmasını bekleyecek zamanları olmayacaktı. Allah Fısıh

bayramının her yıl kurtuluşlarının bir anısı olarak kuzu ve mayasız ekmek yiyerek hatırlanmasını ve kutlanmasını emretti. İsa'nın öğrencileriyle birlikte yediği işte bu anıtsal yemekti.

İsa öğrencileriyle birlikte geçirebileceği çok az zamanının kaldığını biliyordu. Ayrıca öğrencileri arasında ilgilenilmesi gereken bir sorun olduğunu da biliyordu. Bu, koltuk sorunuydu. Bunu Luka 22. bölüm, 24. ayette okuyalım:

> *24 Ayrıca aralarında hangisinin en üstün sayılacağı konusunda bir çekişme oldu.*

İsa bu sorunu çözmek için ne yapacaktı? Bunu görmezden mi gelecek? Tabii ki hayır! Öğrencilerin kimin en büyük olduğuna dair kavgası, Allah'ın krallığının en temel ilkelerinden birini, alçakgönüllülüğü anlamadıklarını gösteriyordu. İsa daha zaman varken bunu düzeltmeliydi. İsa'nın yanıtını Yuhanna 13. bölüm, 1–8 ayetlerinde okuyalım:

> *1 Fısıh Bayramı'ndan önceydi. İsa, bu dünyadan ayrılıp Baba'ya gideceği saatin geldiğini biliyordu. Dünyada kendisine ait olanları hep sevmişti; sonuna kadar da sevdi. 2 Akşam yemeği sırasında İblis, Simun İskariot'un oğlu Yahuda'nın yüreğine İsa'ya ihanet etme isteğini koymuştu bile. 3 İsa, Baba'nın her şeyi kendisine teslim ettiğini, kendisinin Tanrı'dan çıkıp geldiğini ve Tanrı'ya döneceğini biliyordu. 4 Yemekten kalktı, üstlüğünü bir yana koydu, bir havlu alıp beline doladı. 5 Sonra bir leğene su doldurup öğrencilerin ayaklarını yıkamaya ve beline doladığı havluyla kurulamaya başladı. 6 İsa, Simun Petrus'a geldi. Simun, "Ya Rab, ayaklarımı sen mi yıkayacaksın?" dedi. 7 İsa ona şu yanıtı verdi: "Ne yaptığımı şimdi anlayamazsın, ama sonra anlayacaksın." 8 Petrus, "Benim ayaklarımı asla yıkamayacaksın!" dedi. İsa, "Yıkamazsam yanımda yerin olmaz" diye yanıtladı.*

Yemek başlamıştı. O zamanlar şölenlerde yemekten önce bir hizmetkârın konukların ayaklarını yıkaması adettendi. Orada

hizmetçi bulunmadığından bu iş öğrencilerden birine düşüyordu. Ancak öğrencilerin hiçbiri böyle aşağı ve bayağı bir işi yapmayı kendi üzerine almadı. Belki diğerlerinden daha az önemli gibi görünmek istememişlerdir. İsa, öğrencilerden hiçbirinin bunu yapmayacağını gördüğünde, kendisi ayağa kalktı ve sessizce onların ayaklarını yıkamaya başladı.

Petrus, Mesih'in birinin ayağını yıkamak için eğilmesi düşüncesinden dehşet duymuştu, kendi ayağı olsa bile! Cumhurbaşkanı ya da Başbakan sizin ayağınızı yıkamak için eğilseydi siz ne yapardınız? Biraz rahatsız olur muydunuz? Bir liderin böyle bir şey yapmasının yanlış olduğunu düşünür müydünüz? Onu durdurmaya çalışır mıydınız? Petrus'a göre bir liderin başkalarına hizmet etmesi akıl almazdı. Hizmet "alt sınıf" içindi. Fakat diğer yandan, Petrus İsa'nın yanından ayrılacak da değildi. İsa'nın hayatının bir parçası olması İsa'ya ayaklarını yıkaması için izin vermesi demek olacaksa, öyle olsundu! Bundan sonra neler olduğunu görmek için Yuhanna 13. bölüm, 9–11 ayetlerine bakalım:

> *9 Simun Petrus, "Ya Rab, o halde yalnız ayaklarımı değil, ellerimi ve başımı da yıka!" dedi. 10 İsa ona dedi ki, "Yıkanmış olan tamamen temizdir; ayaklarının yıkanmasından başka şeye ihtiyacı yoktur. Sizler temizsiniz, ama hepiniz değil." 11 İsa, kendisine kimin ihanet edeceğini biliyordu. Bu nedenle, "Hepiniz temiz değilsiniz" demişti.*

Bir kimsenin şölen yemeğine oturmadan önce tamamen yıkanması adettendi. Tamamen yıkandıktan sonra şölene yürürken öğrencinin tüm bedeni değil, yalnızca ayakları kirlenirdi. Öğrenciler bunu anladılar. Fakat İsa fiziksel yıkanmanın ve kirli ayakların ötesinde bir şeyden söz ediyordu. Yıkanma simgesini ruhsal bir dersi örneklemek için kullandı.

İsa içlerinden birinin temiz olmadığını söylediğinde ruhsal kirlilikten söz ediyordu. Kalbi günah ve ihanetle dolu bir öğrenciden bahsediyordu. Öğrenciler tövbe ve iman yoluyla ruhsal olarak temizlenmişlerdi. Zaten vaftiz edilmişlerdi. Ancak

zaman zaman Şeytan'ın telkinlerini de dinlemişlerdi. Petrus'un İsa'nın yaklaşmakta olan ölümünü duyduğunda İsa'ya karşı geldiği zamanı hatırlıyor musunuz? Şimdi dahi öğrenciler Allah'ın krallığında kimin en büyük olacağını tartışıyorlardı. Tam bir ruhsal yenilenmeden geçmeleri gerekmiyordu. Ancak yanlış düşüncelerden ve eylemlerden temizlenmeleri gerekiyordu.

Yuhanna 13. bölüm, 12–17 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *12 Onların ayaklarını yıkadıktan sonra giyinip yine sofraya oturdu. "Size ne yaptığımı anlıyor musunuz?" dedi. 13 "Siz beni Öğretmen ve Rab diye çağırıyorsunuz. Doğru söylüyorsunuz, öyleyim. 14 Ben Rab ve Öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım; öyleyse, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. 15 Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek gösterdim. 16 Size doğrusunu söyleyeyim, köle efendisinden, elçi de kendisini gönderenden üstün değildir. 17 Bildiğiniz bu şeyleri yaparsanız, ne mutlu size!"*

İsa yeni ayak yıkama törenini başlattığında, gerçek önderliğin aslında ne olduğuna dair muazzam bir örnek verdi. **Ayak yıkama töreni alçakgönüllülüğün Allah'ın krallığının merkezinde yer aldığının hatırlatıcısı ve simgesidir.** Ancak alçakgönüllü hizmetin yalnızca önderliğe uzanan merdivenin en alt basamağı olmadığını hatırlayalım. **Bu, dindar bir önderlik kurumunun temelidir.** İsa'ya göre, iyi önderler olmak istiyorsak, hem fiziksel hem de ruhsal anlamda birbirimizin ayaklarını yıkamaya hazır olmalıyız.

Birbirimizin ayaklarını gerçek anlamda yıkadığımızda, bu hiçbirimizin diğerlerinden daha büyük olmadığı ve İsa Mesih'in alçakgönüllü mizacını üzerimize aldığımız gerçeğini ortaya koyar. Birbirimizin ayaklarını ruhsal olarak nasıl yıkayabiliriz? Kısacası, bize karşı işledikleri suçları bağışlarız. Yalnızca alçakgönüllü bir kişi kurtarılmaya ve bağışlanmaya ihtiyacı olduğunu kabul edebilir; ve **yalnızca alçakgönüllü bir kişi bağışlayabilir**!

Ayak yıkama fikri size iğrenç mi geliyor? Başka birinin ayaklarını yıkama fikrini düşündüğünüzde rahatsızlıkla kıvranıyor musunuz? Öyleyse bilin bakalım ne oluyor. Göğün krallığına girmeye hazır olduğumuzu bu tür bir eylem gösterir. Kendisinin "Öğretmen ve Rab" olduğunu açıklayan İsa başka birinin ayaklarını yıkamak için eğilmişse, biz kimiz ki böyle bir şeyden daha yüksek olduğumuzu söyleyelim? İsa bu dersi Luka 22. bölüm, 25–27 ayetlerinde kayıtlı olan daha başka sözlerle de destekledi:

> *25 İsa onlara, "Ulusların kralları, kendi uluslarına egemen kesilirler. İleri gelenleri de kendilerine iyiliksever unvanını yakıştırırlar" dedi. 26 "Ama siz böyle olmayacaksınız. Aranızda en büyük olan, en küçük gibi olsun; yöneten, hizmet eden gibi olsun. 27 Hangisi daha büyük, sofrada oturan mı, hizmet eden mi? Sofrada oturan değil mi? Oysa ben aranızda hizmet eden biri gibi oldum."*

Kültürümüzde önderler hizmet etmez. Önderler emir verir ve diğer-leri işi yapar. İşte İsa'nın Uluslar'dan olanların yaptığını ve bizim yapmamamız gerektiğini söylediği şey de budur. **Allah'ın krallığına girmek istiyorsak, tamamen yeni bir düşünce ve eylem tarzına sahip olmalıyız**. Peki bunu nasıl yapabiliriz? Hayatımız boyunca bize "koltuk, koltuk, koltuk" deniliyor. Aksini yapmak ya da buna inanmak, kültürümüze ve önderlik hakkında bize öğretilen her şeye karşı gelmek anlamına geliyor. Bu bizim fikrimizin merkezinde, benliğimizin derinliklerinde kökleşmiş. Bunu değiştirmek için ne yapabiliriz? Neyse ki İsa'nın buna karşı bir tedavisi var ve yalnızca dışa yönelik bir alçakgönüllülük töreninden meydana gelmiyor. İçeriden dışarı bir değişim gerektiriyor. İçimizdeki yeni ruhsal hayattan kaynaklanan yeni güdülere sahip olmalıyız. Luka 22. bölüm, 15–23 ayetlerinde İsa bundan söz ediyor:

> *15 ... Onlara şöyle dedi: "Ben acı çekmeden önce bu Fısıh yemeğini sizinle birlikte yemeyi çok arzulamıştım. 16 Size şunu söyleyeyim, Fısıh yemeğini, Tanrı'nın Egemenliği'nde yetkinliğe erişeceği zamana dek, bir daha yemeyeceğim." 17*

> *Sonra kâseyi alarak şükretti ve, "Bunu alın, aranızda paylaşın" dedi. 18 "Size şunu söyleyeyim, Tanrı'nın Egemenliği gelene dek, asmanın ürününden bir daha içmeyeceğim." 19 Sonra eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve onlara verdi. "Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın" dedi. 20 Aynı şekilde, yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: "Bu kâse, sizin uğrunuza akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. 21 Ama bana ihanet edecek kişinin eli şu anda benimkiyle birlikte sofradadır. 22 İnsanoğlu, belirlenmiş olan yoldan gidiyor. Ama O'na ihanet eden adamın vay haline!" 23 Elçiler, aralarında bunu kimin yapabileceğini tartışmaya başladılar.*

İsa başka bir tören (ya da ibadet) daha meydana getiriyordu. Bu, Rabb'in Sofrası ibadetiydi. Bu tören içimizde yeni bir ruhsal hayata nasıl sahip olabileceğimizi simgeleyecekti. Rabb'in Sofrası ilk sırada ya da en iyi konumda olma arzusuna değil, alçakgönüllülükten kaynaklanan yeni güdülere nasıl sahip olabileceğimizi gösterdi. Belki de şöyle diyorsunuz:

> "Bir parça ekmek yemek ve bir miktar üzüm suyu içmek güdülerimi ve arzularımı nasıl değiştirebilir?"

Tabii ki bu simgeleri yemek bizi değiştirmez. Onlar yalnızca simgedir. Fakat simgelerin daha derin ruhsal bir anlamı vardır.

İsa'nın Kefernahum havrasında vaaz verdiği ve anlaşılması zor bazı tuhaf sözler söylediği zamanı işleyen dersimizi[23] hatırlıyor musunuz? Kalabalık, İsa'nın Musa'dan daha büyük olduğunu ispatlaması için bir mucize yapmasını istedi. Atalarının çölde 40 yıl man yediklerini söyleyerek, İsa'nın onların kendisine inanmalarını istiyorsa bundan daha büyük bir mucize yapması gerektiğini ima ettiler.

İsa şöyle yanıt verdi:

23 Kaderi Değiştiren, Kitap 4, ders 16.

"Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Yaşam ekmeği Ben'im. Atalarınız çölde man yediler, yine de öldüler."[24]

İsraillilerin çölde yedikleri ekmek onlara fiziksel gıda sağlamıştı. Fakat sonsuz hayat vermemişti. İsa, kendisine iman edenlere sonsuz hayat vaat ediyordu. Ayrıca ebedi ölümden bu kurtuluşu sağlamak için kendisinin ölmesi gerektiğini belirten bir ifade ekledi. Şöyle dedi:

"Gökten inmiş olan diri ekmek Ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir."[25]

İsa kendi gerçek etinin yenmesinden bahsetmiyordu. Sonraki sözleri söylediğinde bu noktayı açıkça ifade etti:

"Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır."[26]

Son akşam yemeğinde İsa öğrencilere kendi bedeni olan ekmeği yemelerini söylediğinde, aynı simgesel dili kullanıyordu. İsa kendi bedenini dünyanın hayatı için vereceğini söylemişti ve hayatı Ruh sağlar. İsa ayrıca söylediği sözlerin ruh ve hayat olduğunu da söyledi. Bu iki düşünceyi bir araya getirdiğimizde, İsa'nın sözlerine göre yaşamanın Ruh aracılığıyla hayat getirdiğini görürüz. Her şeyde birinci olma arzusunu yenen güç budur.

İsa, üzüm suyunun "sizin uğrunuza akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşma" olacağını söyledi. "Kan" sözcüğü aynı zamanda İsa'nın bizim için ölümüne işaret etmektedir. Şu öyküdeki kan antlaşmasını düşünelim.

Yedi yaşındaki Melek ile en iyi arkadaşı Nur bir gün parkta oturuyorlardı.

24 Bkz. Yuhanna 6:47–49.
25 Bkz. Yuhanna 6:51.
26 Bkz. Yuhanna 6:63.

Melek arkadaşına dikkatle bakarak, "Sen benim en iyi arkadaşımsın" dedi.

"Sen de sonsuza dek benim arkadaşımsın" dedi Nur. "Kankardeş olalım mı?"

"Olur" dedi Melek. "Nasıl yapıyoruz?"

"Kan kardeş olmak için birbirimize sonsuza dek verdiğimiz bir söz olarak kanımızı karıştırmalıyız."

"Kendimizi kesmemiz mi gerekiyor?"

"Evet."

Böylece kızlar Nur'un annesinin mutfağında keskin bir bıçak buldular ve gizlice tekrar parka çıktılar. Nur bıçağı tedirginlikle koluna koydu ve ilk kan damlasını görene dek bastırdı. Melek sırada kendisinin olduğunu bilerek korkuyla baktı. Fakat Nur'la kan kardeşi olma arzusu baskın geldi ve töreni tamamladı. Melek kendi kolunu kestikten sonra kanayan kollarını birleştirdiler.

"Sonsuza dek senin en iyi arkadaşın olmaya ant içiyorum" dedi Nur.

Melek, "Ben de sonsuza dek senin en iyi arkadaşın olmaya ant içiyorum" diye karşılık verdi.

İsa bizim kurtarıcımız olmak ve bize sonsuz hayat vermek için bir antlaşma yaptı. Bunun için bedenini, yani canını verdi. Herkesi vaftiz yoluyla bu antlaşmaya girmeye çağırıyor. Rabb'in Sofrası'nda ekmekten ve üzüm suyundan pay aldığınızda, taahhüdünüzü yenilemiş olursunuz – birliğinizin sonsuza dek süreceğine dair bir ant. Mesih'le kan kardeş olursunuz.

Ülkemizin bağımsızlık mücadelesinde ölen insanlara saygı göstermek için Çanakkale'ye gidebiliriz. Onların ödediği bedeli hatırlayarak anayurdumuzu korumak için daha da derin bir anlayış besleriz. İsa, son akşam yemeğinde yeni bir anıt tesis etti. Bu

Fısıh bayramı anıtı değildi. Rabb'in Sofrası'ydı. İsa'nın bizim için ölümünü düşünerek, O'nun bizim kurtuluşumuz için ödediği bedeli hatırlar ve takdir ederiz. Böylece O'na bağlılığımız artar.

Önderliği yozlaştıran gurur sorununa çözüm, İsa'nın kendi krallığındaki önderlere kendisi gibi hizmetkârlar olmaları çağrısıdır. Ancak bu doğal kalple yapılamaz. **Bunu gerçekleştirmek için İsa'nın kalbinin içimizde yaşamasına ihtiyacımız var.** Alçakgönüllü İsa'nın gücünün içimizde yaşamasını nasıl sağlayabiliriz? Bu doğal yoldan yapılamaz. Bir mucizedir. Fiziksel yiyeceğin fiziksel hayatımızı sürdürmeye yaradığı gibi, ruhsal besin de ruhsal hayatımızı sürdürür. Ekmek parçası ve üzüm suyu İsa'yı içimize almanın yalnızca simgeleridir. İsa'nın içimize gelmesinin gerçek yolu O'nun sözüne imandır. Allah'ın sözüyle besleniriz ve Allah'tan bize Mesih'in Ruhu'nu vermesini isteriz. Bizi temiz bir kalple başkalarına hizmet edecek kadar alçakgönüllü hale getiren, içimizdeki O'nun Ruhu'nun çalışmasıdır!

TARTIŞMA SORULARI

1. Zühtü Bey belediye başkanı olduğunda doğru ve dürüst olmayı neden başaramadı? Sizce bir koltuk insanın farklı davranmasına neden olabilir mi?

2. Ayak yıkama ibadeti kesinlikle alçaltıcı bir etkinlik. Sizce ayak yıkama ibadeti gururlu bir insanı alçakgönüllü hale getirmeye yeter mi? Yetmezse, sizce bizi gerçekten alçakgönüllü hale ne getirebilir?

3. Nur ve Melek'in kanında antlarını sağlamlaştıracak herhangi bir özel güç var mıydı? Yok idiyse, taahhütlerinin temeli neydi?

4. Bir kimsenin antlaşma yapmaya yönelik olarak verebileceği en büyük teminat nedir? İsa kurtuluş antlaşması için neyi teminat olarak verdi? Kurtuluş antlaşmasında sizin teminatınız ne olacaktır?

8 BAŞKA YOL YOK!

İsa "Yol Ben'im" diyerek neyi kastetti?

Hiç şehirde ya da şehir dışında araç sürerken kayboldunuz mu? Ne yaptınız? Haritaya mı baktınız? Birine yol mu sordunuz? Umarız inatla sürmeye devam etmemişsinizdir! Çoğunlukla yapılacak en kolay şey birinden yardım istemektir. Ne yazık ki kimi zaman verdikleri tavsiyeler ya da yol tarifleri iyi olmaz ve daha beter kaybolmanıza neden olur.

Aynı şey ruhsal gerçek arayışında da meydana gelebilir. Gerçekten Allah'ı arıyor ve O'nun gerçeğini bilmeyi istiyorsanız, aldığınız yol tarifinin doğru olduğuna dikkat etmelisiniz. Ayrıca, doğru yolda bulunduğunuzdan emin olmalısınız. Bu çalışmamızda İsa'nın Allah'a giden yol hakkında söylediklerini öğreneceğiz. Şu öyküyü okurken ruhsal gerçeği arayışa nasıl benzediğini düşünün.

Volkan'ın bir gün fırını bozuldu. Garanti süresi geçtiği için fırını kendisi tamir etmeye karar verdi. Önce fırını duvardan çekti, birkaç cıvata söktü ve arka kapağı çıkardı. Sonra fırının içindeki kapağı söktü ve ısıtma çubuğunu çıkardı. Isıtma çubuğu bozulmuştu ve yenisini alması gerekiyordu. Volkan işte bir öğle tatilini yeni parçayı alabileceği bir dükkân arayarak geçirmeye karar verdi. Tek sorun, dükkânın kentin pek iyi bilmediği bir bölgesinde oluşuydu.

Oraya gidip dönmek için yalnızca bir saati vardı. Böylece elinde adres, arabasına koştu ve kentin öbür ucuna gitti. Her şey planlandığı gibi gidiyordu, 15 dakika içinde dükkânın bulunduğu muhite

gelmişti. Ancak sokak tabelaları yoktu ve arka sokaklar labirent gibiydi. Arabayı park ederek yürümeye karar verdi.

Yürürken deri ceketler taşıyan ve bölgeyi tanır gibi görünen bir adam gördü ve ona dükkânın nerede olduğunu sordu.

"200 metre düz git, anahtarcıdan sola dön, sonra elektrikçiden sağa dön. Sol tarafta dükkânı göreceksin" dedi adam.

Volkan, macerasının bitmek üzere olduğunu düşünerek, "Teşekkürler" diye yanıtladı.

200 metre yürüdü, bir anahtarcı gördü ve sola döndü. Yürümeye devam etti, ancak birkaç dakika sonra şüphelenmeye başladı.

"Umarım elektrikçi çok uzakta değildir. İşe geç kalamam. Ya adam gerçekten bilmiyorduysa?"

Volkan fazla yürümemişti ki, şüphesi şoka dönüştü. Tek bir elektrikçi yoktu. Tüm sokak elektrikçilerle doluydu ve her iki dükkânın arasında yan sokaklar vardı!

"Of ya! Buna inanamıyorum. Hangi sokağın doğrusu olduğunu nereden bileceğim? Tüm bu elektrikçiler aynı yerde olmak zorunda mı? Sanırım başka birine sormam gerekecek."

Volkan elektrikçilerden birine giderek dükkânı sordu, fakat adam bilmiyordu.

Volkan kendi kendine, "En azından bana gerçeği söyledi" diye mırıldandı.

Başka bir adama sordu, o da sağdan dördüncü caddede olduğunu söyledi. Volkan bu noktada adama inansın mı, yoksa başkalarına da mı sorsun bilemedi. Adamın yanılıyor olması ihtimaline karşı birkaç kişiye daha sormaya karar verdi. Üç kişiden biri dükkânın caddenin sol tarafında olduğunu, biri sağdan dördüncü caddenin doğru olduğunu, üçüncü adam ise ana yolun diğer tarafında olduğunu söyledi. Dakikalar acımasızca geçerken Volkan umudunu

kaybetmeye başladı.

"Bu dükkânı bulamayacağım ve işe kesinlikle geç kalacağım."

Etrafına bakındı, sessizce dua etti ve öylesine yürümeye başladı. Adrese baktı, bir sokak seçti ve oraya girdi. 100 metre sonra sağa döndü ve daha hızlı yürümeye başladı. 100 metre gittikten sonra durdu.

"Bu çok saçma. Artık geri dönmeliyim yoksa gecikeceğim" diye kendi kendine düşündü. "Neden servisi aramadım ki? Neden o adama güvendim? Kaybolmakla kalmadım, yeni ısıtma çubuğunu da alamadım. En iyisi işe geri döneyim."

Volkan geri döndü ve geldiği yoldan geri yürümeye başladı. Fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış ve işyerinde sorun yaşayacağını düşünerek strese girmişti. Yan sokaklardan birinden yürürken dikkatini bir şey çekti. Daha iyi görebilmek için döndü ve bilin bakalım ne gördü. Yedek parça dükkânının tabelasını!

Volkan sonunda aradığı parçayı aldı ve biraz gecikse de işine geri döndü. Ancak deri ceketler taşıyan adam kendisine daha iyi bir yol tarifi vermiş olsa işi ne kadar daha kolay olurdu düşünün. Ya da Google Haritalar'ı kullansaydı nasıl olurdu?

Volkan'ın yedek parça dükkânını arayışı pek çok bakımdan gerçek arayışına benzer. Kimi zaman aramaya nereden başlamamız gerektiğine dair genel bir fikrimiz olur, kimi zaman olmaz. Kimi zaman yolda iyi yol tarifleri ve yönergeler alırız, kimi zaman alamayız. Kimi zaman bize gerçekten yardım edebilecek kişilerle karşılaşırız. Ancak bize yardım edebileceklermiş gibi görünüp sonunda bizi yoldan çıkaracak kişilerle karşılaşmak da mümkün. Kısacası, pek çok kişi sonradan yanlış olduğu ortaya çıkan bir şeye inandıkları için kendilerini kayıp ve hayal kırıklığına uğramış bir halde bulmuşlardır.

Çalışmaya ilk başladığımızdan beri Allah, peygamberler, Allah'ın yasası, günah, kötülüğün kökeni, İsa'nın gerçekte kim olduğu ve "mesih"in gerçekte ne anlama geldiği konularında pek çok gerçek

öğrendik. Umarız Allah'ın sizin hayatınız ve bu dünya için planına dair resim netleşmeye başlamıştır. Tabii ki her zaman sorular olacaktır ve ertesi günün ne getireceğini her zaman bilemeyebilirsiniz. Fakat İsa öğrencileriyle gerçeğe giden yolla ilgili çok özel bir mesajı paylaştı ve bu mesaj bugün bizim için de geçerli. Bunu okumaya Yuhanna 14. bölüm, 1–4 ayetlerinden başlayalım:

> *1 Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı'ya iman edin, bana da iman edin. 2 Babam'ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söylerdim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. 3 Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım. 4 Benim gideceğim yerin yolunu biliyorsunuz.*

İsa'nın mesajının başlangıcı çok basit. Endişe etme! İbrahim'in yaptığı gibi Allah'a iman et ve güven. İsa öğrencilerin aylardır onlara söylemekte olduğu şeylerden ötürü korktuklarını biliyordu. Kendisinden nefret eden ve öldürmek isteyen din önderlerinin onlardan da nefret ettiklerini biliyordu. Ölümünün kaçınılmaz olduğunu ve zamanının dolmakta olduğunu biliyordu. Dolayısıyla, öğrencilerinin korkmaları ve İsa'nın onları teselli etmesi gayet normaldi.

Ancak daha önemlisi, İsa onların bundan sonra gelecek olana hazır olmalarını istiyordu. Onlara, kendisinin öldükten sonra bile geri döneceğine dair güvence veriyordu. Nereden?

İsa'nın bu ayetlerde cennetten bahsettiği çok açık, çünkü orası Baba'nın, yani Allah'ın bulunduğu yer. İsa öğrencilere göğe gideceğini ve onları almak için geri dönmeden önce onlar için bir yer hazırlayacağını söylüyordu.

Ancak gerçekten merak uyandırıcı olan, İsa'nın son söylediği. İsa onların cennete giden yolu zaten bildiklerini söyledi. Siz cennete giden yolu biliyor musunuz? Oraya arabayla ya da uçakla gidebilir misiniz? Yol tarifi almak için Google Haritalar'ı kullanabilir misiniz? Hayır, tabii ki olmaz! Öğrencilerin kafalarının ne kadar karıştığını

herhalde tahmin edebilirsiniz. İçlerinden birinin söylediğini 5. ayette görelim:

> *5 Tomas, "Ya Rab, senin nereye gideceğini bilmiyoruz, yolu nasıl bilebiliriz?" dedi.*

Yolu nasıl bilebiliriz? 6. ayette İsa'nın nasıl yanıt verdiğine bakalım:

> *6 İsa, "**Yol, gerçek ve yaşam Ben'im**" dedi. "**Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez.**"*

Göğe giden yalnızca bir tek yol vardır, İsa aracılığıyla! **O Allah'ı gerçekten tanıyan tek kişidir, çünkü O insan bedeninde Allah'ın Sözü'dür.[27] O gerçektir, çünkü hiçbir zaman günah işlememiştir ve söylediği her şey doğrudur. O, günaha ve ölüme galip gelebilmesinin ve Allah'ın kendi sözlerinin ortaya koyduğu üzere, hayattır.** Mesih İsa cennete giden yolun haritasıdır. O'nun talimatlarını izlerseniz, hedefinize güvenle varırsınız. Hatta yol O'dur ve O'nun istikametinde kalırsanız hiçbir zaman kaybolmazsınız.

İsa kendisinin pek çok yol arasından biri olduğunu, ya da diğerleri gibi sizi sonsuz hayata götürebilecek bir gerçeğinin olduğunu söylemiyor. Hayır! O, **yalnızca kendisinin yol olduğunu** söylüyor. Başka bir yol, başka birisi yoktur! O, kendisinin öğrettiği hariç, hiçbir dinin sizi sonsuz hayata götüremeyeceğini söylüyor. Başka birisi aksini iddia ederse, o sahte haritası olan sahte bir rehberdir!

İsa konuşmaya 7. ayette devam etti:

> *7 Beni tanısaydınız, Babam'ı da tanırdınız. Artık O'nu tanıyorsunuz, O'nu gördünüz.*

İsa öğrencilere hedeflerinin bir resmini kendisinde şimdiden gördüklerini söyledi! Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca, öğrenciler İsa Mesih'te Allah'ı işbaşında görüyorlardı. Öz olarak, İsa şunu söylüyordu:

---

27 Bkz. Yuhanna 1:14.

> "Benim mucizelerimin, öğretilerimin ve eylemlerimin her birinde Göksel Babamız'ın merhametini, adaletini ve karakterini gördünüz. Benim yaptığım her şey O'ndan gelmektedir. Benim verdiğim talimatları yerine getirirseniz ve sözlerimi dinlerseniz, bundan böyle kaybolmazsınız. Cennete ulaşacak ve Baba'yı göreceksiniz."

Öğrenciler İsa'yı dinlerken, onlar da kendi kaderlerini kontrol edebilecekleri düşüncesiyle heyecanlandılar. İsa onlara cennete giden yolu çizdi, bu yolun kapısı önlerinde oturan dostları kadar bildik ve ulaşılabilirdi. Konuşma, cennetin inceliklerini ve Allah'ın tahtına giden yolu anlamak için can atan öğrencilerin iştahını kabarttı. Hatta İsa'nın öğrencilerinden biri olan Filipus İsa'dan daha net konuşmasını istedi. İsa'nın verdiği karşılığı Yuhanna 14. bölüm, 8–11. ayetlerinde görelim:

> *8 Filipus, "Ya Rab, bize Baba'yı göster, bu bize yeter" dedi. 9 İsa, "Filipus" dedi, "Bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür. Sen nasıl, 'Bize Baba'yı göster' diyorsun? 10 Benim Baba'da, Baba'nın da bende olduğuna inanmıyor musun? Size söylediğim sözleri kendiliğimden söylemiyorum, ama bende yaşayan Baba kendi işlerini yapıyor. 11 Bana iman edin; ben Baba'dayım, Baba da bendedir. Hiç değilse bu işlerden dolayı iman edin."*

İsa'nın iddiasına en temel düzeyde bakalım. İsa'nın ne yapmaya gücü var? O hava olaylarını kontrol edebiliyor. O cinleri çıkarabiliyor ve yok edebiliyor. O ölülere tekrar hayat verebiliyor ve hastalıkları iyileştirebiliyor. O geleceği öngörüp günahları bağışlayabiliyor. O körlük gibi doğuştan kaynaklanan bir bozukluğu düzeltebiliyor. O birkaç balık ve birkaç dilim ekmekle binlerce kişiyi doyurabiliyor. Başka kimin tüm bu şeyleri yapmaya gücü var? Hiç kimsenin! **Öyleyse İsa'yı diğer tüm peygamberlerle aynı kategoriye koyarsak, O'nu küçümsemiş oluruz.** Peygamberlerin aksine, O Allah'a giden yolu göstermiyor, çünkü **O Allah'a giden yolun ta kendisi**! Bu doğru olmasaydı, Allah O'nun tüm mucizelerini ve iddialarını onaylamazdı.

Fakat dahası da var. İsa, eğer doğru yolda (yani O'nda) kalırsak, O'nun yaptığı şeyleri bizim de yapacağımızı söyledi. Tıpkı İsa'nın mucizelerinin O'nun iddialarının kanıtı olduğu gibi, bizim İsa Mesih'teki işlerimiz de Allah'a giden yolda olduğumuzun kanıtı olacaktır. 12–14 ayetlerini okuyarak devam edelim:

> *12 Size doğrusunu söyleyeyim, benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır. Çünkü ben Baba'ya gidiyorum. 13 Baba Oğul'da yüceltilsin diye, benim adımla dilediğiniz her şeyi yapacağım. 14 Benim adımla benden ne dilerseniz yapacağım.*

İsa size güç verecek, sizi yönlendirecek ve dilediğinizi yerine getirecek. O'nun adında, O'nun kimliğinden dolayı güç vardır. O Mesih'tir, vaat edilmiş olan Havva'nın soyudur. O Allah'ın İbrahim'e verdiği tüm dünyayı bereketleme vaadinin gerçekleşmesidir, ve O bizi bereketlemek istiyor!

Doğru yolda olduğumuza, yani İsa'nın öğretilerini yerine getirdiğimize dair ek kanıt var mı? O'nun söylediklerini 15. ayette okuyalım:

> *15 Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz.*

Allah'a ve cennete giden tek ve biricik yolda iseniz, bir çocuğun anne–babasının isteğini tartışmadan, şikâyet etmeden ve unutmadan yerine getirdiği gibi İsa'nın emirlerini yerine getirirsiniz. O'na ve O'nun öğretilerine itaatiniz doğru yolda olduğunuzu kanıtlar, Allah'a ve O'nun İsa Mesih aracılığıyla bize öğrettiklerine olan derin sevginizi gösterir.

Öyleyse O'nun emirlerini nasıl yerine getiririz? Kendi yeteneğimizle, gücümüzle veya irademizle olur mu? Aksine, İsa Mesih'in gücüyle olacaktır. 16. ve 17. ayetlerde İsa'nın güçlendirme vaadini okuyalım:

> *16–17 Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu*

verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır.

İsa, başka bir yardımcı, ya da teselli edici göndereceğini söyledi. Bu yardımcıya gerçeğin ruhu deniyor. İsa gerçek ise, Kutsal Ruh adı da verilen bu ruhun O'nun ruhu olduğu sonucunu çıkarabiliriz. İsa gerçeğin ruhunun bizimle birlikte ve içimizde yaşayacağını söyledi. O'nun ruhunun içimizde yaşamasının tek yolu O'nu tanımamızdır. O'nu gerçekten tanımamızın tek yolu O'nun söylediklerini gerçek olarak kabul etmemizdir. Öyleyse Kutsal Ruh ne yapacaktı? Bunu Yuhanna 16. bölüm, 8–13 ayetlerinde okuyalım:

8 O gelince günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edecektir: 9 Günah konusunda, çünkü bana iman etmezler; 10 doğruluk konusunda, çünkü Baba'ya gidiyorum, artık beni görmeyeceksiniz; 11 yargı konusunda, çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmış bulunuyor. 12 Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. 13 Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek.

Kısacası, **Kutsal Ruh bizi Allah'ın yolunda tutacaktır**. O bize İsa'nın öğretilerini ve doğruluğunu hatırlatacak. Bizi günaha dair ikna edecek ve Allah'ın emirlerini yerine getirmediğimizde bize söyleyecektir. Zamanlar zor olduğunda O bize zorlukların, sıkıntıların, ölümün ve hastalığın yok edileceğini ve Şeytan'ın üzerimizde gücü olmadığını hatırlatacaktır. Pahalı bir GPS sistemi gibi, bize cennete gidebilmemiz ve Baba'yla birlikte olabilmemiz için İsa Mesih yolunda nasıl kalabileceğimizi gösterecektir. Yuhanna 14. bölüm, 18–21 ayetlerini okuyarak bitirelim:

18 Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim. 19 Az sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz. Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız. 20 O gün anlayacaksınız ki, ben Babam'dayım, siz bendesiniz, ben de sizdeyim. 21 Kim

buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim.

Cennete gitmek istiyorsanız oraya giden tek yolda olmalısınız. İsa kendisinin yol, gerçek ve hayat olduğunu söyledi. **İsa yol ise, başka yollar olamaz.**

Yıllar önce, kervanlar İpek Yolu boyunca Asya'da eşya taşırlarken, yolcular pek çok zorlukla uğraşmak zorundaydı. Tabii ki yeterli yiyecek, su, hayvan yemi bulundurmak ve iyi hava gibi lojistik zorluklar vardı. Fakat ayrıca haydutların ve paralı askerlerin oluşturduğu sürekli soygun tehdidiyle de uğraşmak zorundaydılar. Bir vadiye girdiklerinde, yüksek bir dağ geçidinden ya da nehirlerden geçtiklerinde her zaman kendilerini öldürme ve mallarını alma amacında olan kötü adamları kollamak zorundaydılar.

Böyle yolculuklardan birinde, birkaç ekipten oluşan bir kervan Himalaya Dağları'na ulaşmıştı. Yol kayalık, dik ve tehlikeliydi. Hava soğuktu ve rüzgâr sert esiyordu. Zaten uzun bir yol gelmişlerdi ve ilerideki engelleri biliyorlardı. En zorlarından biri kaçınılmaz bir vadi geçidiydi.

Adamlardan biri, "O vadiye girmek istemiyorum" dedi. "Haydutlar olabilir. Ya köprü orada değilse?" diye sordu.

Kervanbaşı, "Başka seçeneğimiz yok" dedi. "Diğer tarafa giden başka bir yol yok. Başka insanlar daha kuzeyden veya güneyden geçmeye çalışmışlar, fakat karla kaplı yüksek dağlar her iki yolu da kapatıyor. Tek yol bu, hareket etmemiz gerekiyor" diye uğuldayan rüzgârın üzerinden bağırdı.

Onun öncülüğünde kervan vadinin günışığı görmeyen derinliklerine kadar indi. Adamları ürkütücü bir duygu sarmıştı ve oradan çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Birkaç saat sonra bir dönemeçten döndüler, aşağıda buz gibi soğuk buzul eriyikleriyle dolu nehrin köpürerek aktığını görebiliyorlardı. Nehirde karşıya geçmeyi sağlayabilecek tek şey, sallanıp duran ipten ince bir köprüydü. İnsanın üzerinde

binlerce kilo yükü karşıya geçirmek isteyeceği türden bir geçit değildi. Fakat başka bir seçenek yoktu. Bu, tümünün katlanmak zorunda kaldıkları bir gerçekti. Gittikleri yere ulaşmak istiyorlarsa bu köprüyü kullanarak nehirden geçmeliydiler.

Bizim için de farklı değil. Cennette olmak istiyorsak, doğru yolda olmalı ve yolumuzdaki tüm engelleri Allah'ın sağladığı şeylerle aşmalıyız. Yol boyunca imanımızı çalmak ya da bizi kandırmak başka bir yoldan gitmeye ikna etmek isteyen kişiler olacaktır. Zihinlerimize şüphe düşünceleri koymaya çalışabilirler. Fakat biz Allah'a ve İsa'ya güvenerek imanla ilerlemeliyiz. Allah'ın İsa'nın mucizelerini ve iddialarını onaylaması, O'nun olduğunu söylediği Kişi olduğunu kanıtladı. **Göğe ve sonsuz hayata giden tek yol O'dur. Ölüm ve yargı denen uçurumdan sizi geçirebilecek olan tek varlık O'dur. Size hayat güvencesi verebilecek tek kişi O'dur.** Cennette olmak istiyorsanız, doğru yol üzerinde olmanız gerek. İsa'ya güvenin, öyle ki sizin için cennette bir yer hazırlasın!

TARTIŞMA SORULARI

1. En son ne zaman kayboldunuz? Ne yaptınız? Nihayet yolunuzu bulduğunuzda ne yaptınız?

2. Öğrendiğiniz bazı gerçekleri ve bunların hayatınızı nasıl etkilediğini anlatın.

3. İsa neden "Ben cennete giden birkaç yoldan biriyim" demiyor?

4. Allah'ın İbrahim'e verdiği vaat sizin için netleşiyor mu? Sizce Allah tüm dünyayı nasıl bereketleyecek?

5. Sizi İsa'nın söylediği her şeye inanmaktan alıkoyan bir şey var mı? Neden?

9 ACI İÇİNDEYKEN HUZUR BULMAK

Huzura nasıl kavuşabilirsiniz?

Hiç ciddi bir seçim yapma zorunluluğuyla karşı karşıya geldiniz mi? Hiç ilerisinin net görülmediği bir durumda iki seçenek arasında sıkışıp kaldınız mı? Daha da kötüsü, hiç mantıklı seçeneğin en zor göründüğü ve en az istenir olduğu bir durumda kaldınız mı? Böyle durumlarda zihnimiz, farklı düşüncelerin birbiriyle üstünlük için yarıştığı bir savaş alanı gibi olur. Bu dersimizde İsa'nın hayatında böyle bir anı ele alıyoruz. Bu İsa'nın yaşama arzusu ile, ölerek Allah'ın isteğini yerine getirmesi arasındaki savaştı. Yeryüzünde tasavvur edebileceğimiz en sağlam bağlardan bazıları vatan sevgisi, aile sevgisi ve kendini koruma duygusudur. İsa benzersiz bir şekilde tüm bu büyük güçlerle aynı anda karşılaştı. Kazanacak mıydı? O'nun savaşından biz ne öğrenebiliriz?

Ayşe yaşadığı hayattan nefret ediyordu. Bütün gece çalıştıktan sonra bir otobüse bindi. Ona daha önce hiç binmemiş olmasına rağmen nereye gittiğini çok iyi biliyordu ve aklında bir planı vardı. Saat sabah 6:15'ti. Boğaz'ın bir yanından diğer yanına doğru dışarı baktı. Hava soğuk ve yağmurluydu. Otobüsün buharlı camı görüşünü bulandırıyor ve ona, yalnızca uyanabileceği bir rüya olmasını dilediği, kasvetli ve gri gerçekliği hatırlatıyordu. Bir aydan uzun bir süredir görmediği iki küçük çocuğu vardı. Bu bir anneye uygun bir hayat değildi, kesinlikle çocukları için umduğu hayat da değildi.

Çocuklar yaklaşık 80 kilometre uzakta, ücretli bir "teyze" ile kalıyorlardı. Çocukların yeterli bakım görebilecekleri ve beslenebilecekleri tek bulabildiği ortam buydu. Ayşe yeteri kadar para kazanıyordu. Onun sorunu para değildi. Mesele Ayşe'nin bir barda geceleri striptizci olarak çalışmasıydı. Bu işten normal bir fabrika işçisinin gündüz vardiyasında kazanabileceğinin dört mislinden fazlasını kazanıyordu. Fakat para her şey demek değildi; işi, bedenini ve ruhunu hırpalayarak aşındırıyordu sanki. Hayatı bu şekilde başlamamıştı, şimdiyse her şeyi tamamen bitirmeye sürüklenmişti. Çocuklarını her gün öpebildiği ve utanç olmadan yaşayabildiği bir hayatı düşlemişti. Ancak yıllar geçmiş, o hayat gelmemişti.

Ayşe'nin kocası beş yıl kadar önce bir kaza geçirmiş, apartman inşaatında çalışırken ölümüne düşmüştü. Hayatını kurtarmak için yapılan tıbbi çabalar küçük tasarruflarına ve düğün altınlarına mal olmuştu. Birlikte krediyle bir apartman dairesi almışlardı ve Ayşe'ye umut veren tek şey buydu. Ne pahasına olursa olsun buna dört elle sarılmaya karar verdi. Barda altı yıl daha çalışırsa, evin borcunu ödeyebilirdi. Peki altı yıl daha yaşayabilecek miydi? Neden başka bir iş bulmuyordu? Neden ev temizliğine gitmiyordu? Neden bir kafede çalışmıyordu? Yanıt basitti; sıradan bir iş ancak kıt kanaat geçinmesini sağlayabilirdi, kesinlikle eve ödeyecek para getirmezdi. Sonra çalışırken çocukları ne olacaktı? Kreşe gitseler, faturaları ödedikten sonra geçinecek parası bile kalmayacaktı.

Belediye otobüsü durdu ve Ayşe indi. Yürürken kendi kendine konuşuyordu:

> "Allah'ım, beni bu işten dolayı bağışla! Ve kendimi öldüreceğimden dolayı beni bağışla. Bunu yapmak zorundayım."

Böyle utanç dolu bir hayatı daha fazla yaşamak istemiyordu. Erkekler onu sık sık baştan hoşuna gitmeyen şekillerde sıkıştırıyorlar ve dokunuyorlardı. Şimdi ise beş yıl kocasız geçirdikten sonra kendini aslında dokunmalarını arzu ederken buldu. Bu yüzden intihar etmek

istiyordu. Dönüştüğü kadından iğreniyordu. Bu nedenle Allah'ın kendisini affedeceğini düşünüyordu; dürüst bir dürtü ile ölecekti.

Uykulu, ağlamaklı, fakat kararlı bir şekilde köprüye doğru yürüdü. Bir köprü üzerinde, iki yerin orta noktasında ölecek olması uygundu. Ne orada ne buradaydı, canlılığı askıya alınmış bir halde yaşıyordu, bu kocasının felaketiyle yarım kalan hayatına uygun bir simgeydi. Yalnızca yarım bir hayat yaşamış olan kocasına katılacaktı.

Sabah trafiğinin telaşı başlamıştı. Planı kendini köprüden aşağıdan geçen bir kamyonun önüne atmak ve hayatına son vermekti. Aşağı bakarak geçen arabaları seyrederken, ölümle ilgili karanlık düşüncelerinin yerini sevgili çocuklarının anıları aldı. Doğumlarını, göğsünde bıraktıkları hissi, anneye güvenlerini, ilk adımlarını ve sarılmalarını hatırladı. Geçen kamyonları seyretti ve uygun olanın önüne atlamaya hazırlandı. Ayaklarını sürüdü ve korkuluğu kavrayan elini gevşetti. Ölüm yalnızca bir adım ötedeydi.

Atlamak için gözlerini kapattığı sırada, üzerinden bir kararlılık dalgası geçti.

"Çocuklarımı yaşatmak için çalışmalıyım! Devam etmeliyim."

İntiharının haberini alan çocuklarının resmi gözünün önünden şimşek çakar gibi geçti.

"Hayır!" diye bağırdı.

Eve gelerek yere yattı. Yanaklarından bir gözyaşı seli süzülerek kulaklarına doldu. Sessizlik içinde yattı. Gözyaşları durmak bilmiyordu. İçi acıyordu. Oğullarının yumuşak yanaklarını ve küçücük parmaklarını neredeyse ellerinde hissediyordu. Onları son gördüğünden beri beş hafta geçmişti.

"Ey Allahım, bana yardım et!" diye dua etti. "Bana yardım et, ne yapmalıyım?"

Ayşe'nin çocuklarına olan sevgisi onlar için her şeyi yapmaya gönüllü olmasını sağlıyordu. Kendini namuslu bir kadın olma ve

çocuklarının rızkını sağlayan bir anne olma değerleri arasında bir yol ayrımında buldu. Büyük bir suçluluk duygusu ve günah yükü taşıyordu.

Bu dersimizde İsa'nın da çok büyük bir duygusal stresin acısını çektiğini göreceğiz. Öğrencilerine yaklaşık bir yıldan beri işkence göreceğini ve çarmıha asılacağını söylüyordu. Aralarından birinin kendisini ele vereceğini öngördü. Artık vakit gelmişti. Yahuda yemek yedikleri yukarı odadan ayrıldı ve başrahiplere gitti. Onları İsa'ya götürerek, neredeyse üç yıldır izlediği efendiye bir kese gümüş para için ihanet edecekti. İsa, onlar kendisini bir suçlu gibi tutuklamaya gelene kadar yalnızca birkaç saatinin kaldığını biliyordu. Yaklaşan tehlikeye dair önceden bilgisi olan İsa, duaya son derece ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

İsa en sevgili öğrencileriyle birlikte serin gece havasına çıktı ve yakınlardaki bir zeytinlikte bulunan gizli dua yerine doğru yürüdü. Olayı hem Matta hem de Luka anlatsa da, her biri bize İsa'nın deneyimine dair daha fazla anlayış sağlayan benzersiz ayrıntıları belirtiyor. Matta 26. bölüm, 30–39 ayetlerini okuyarak başlayalım:

30 İlahi söyledikten sonra dışarı çıkıp Zeytin Dağı'na doğru gittiler. 31 Bu arada İsa öğrencilerine, "Bu gece hepiniz benden ötürü sendeleyip düşeceksiniz" dedi. "Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Çobanı vuracağım, sürüdeki koyunlar darmadağın olacak.' 32 Ama ben dirildikten sonra sizden önce Celile'ye gideceğim." 33 Petrus O'na, "Herkes senden ötürü sendeleyip düşse de ben asla düşmem" dedi. 34 "Sana doğrusunu söyleyeyim" dedi İsa, "Bu gece horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin." 35 Petrus, "Seninle birlikte ölmem gerekse bile seni asla inkâr etmem" dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi. 36 Sonra İsa öğrencileriyle birlikte Getsemani denen yere geldi. Öğrencilerine, "Ben şuraya gidip dua edeceğim, siz burada oturun" dedi. 37 Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu yanına aldı. Kederlenmeye, ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. 38 Onlara, "Ölesiye kederliyim" dedi. "Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun." 39 Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. "Baba" dedi,

"Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun."

İsa neden "ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı"? O'nun ne demediğine dikkat etmemiz yararlı olacaktır. Ölesiye korktuğunu, ya da ölesiye endişeli olduğunu söylemiyor. **Bilakis, ölesiye kederli olduğunu söylüyor.** İsa, işkence ve ölümden yalnızca birkaç saat uzakta olmasına rağmen, bunlardan korkmuyordu. O, görevini ve amacını biliyordu. Üzüntülüydü. İsa'yı bu kadar üzebilecek ne olabilirdi?

İsa şöyle dua ettiğinde bize ıstırabının nedenine dair bir ipucu veriyor:

"Bu kâse benden uzaklaştırılsın."

Hangi "kâse"den bahsediyordu? Bu Mesih'in kaderinin kâsesinin ta kendisiydi. İsa kaderinin değişebileceğini ve seçme şansının olduğunu biliyordu. Aksi halde ricasını Allah'ın önüne getirmezdi. Bu, şöyle bir soruyu ortaya çıkarıyor: Mesih ne yapacaktı ki İsa'nın böylesine kederlenmesine neden olacaktı? Peygamberlerin Mesih'le ilgili yazdıklarını gözden geçirelim.

İbrahim'in oğlu İshak'ı kurban etmek üzere dağa götürmesini okuduğumuzu hatırlıyor musunuz? Çocuk bıçağın batmasını hissetmedi, fakat buna gönüllüydü. Sonunda, çocuğun yerine geçen temsilci olarak bir koç kurban ettiler. Ne var ki, Allah bir koç sağladıktan sonra dahi, İbrahim o yerin adını "Rab sağlar" koydu. Bu, İbrahim'in gelecekte bir temsilcinin gelişini önceden bildirmesiydi. Allah İbrahim'e tüm dünyanın onun soyunda bereketleneceğini vaat etti. **İbrahim'in oğlunun kurban edilmesi yalnızca bir itaat sınavı değil, Mesih'in görevine işaret eden, canlandırılmış bir peygamberlik sözüydü.**

İsa'dan yaklaşık 700 yıl önce, Yeşaya peygamber Mesih'in başına ne geleceğini açıkladı. Sözlerini Yeşaya 53. bölüm, 7. ayette okuyalım:

7 O baskı görüp eziyet çektiyse de ağzını açmadı. Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını.

Bundan yaklaşık 100 yıl sonra da, Daniel peygamber Mesih hakkında ek bilgi verdi. Onun yazdıklarını Daniel 9. bölüm, 26. ayette okuyalım:

26 ... Mesholunan kesilip atılacak, ve bir şeyi olmıyacak. (KM)

İbrahim ile İsa arasında 2000 yıla uzanan bir zaman köprüsü var. O zaman aralığında, gelecek olan Mesih'in simgeleri olarak, gerçekten milyonlarca koyun imanla kurban edildi. 2000 yıl sonra, İbrahim'in vaat edilen soyunun görevini yerine getirmesinin ve tüm dünyayı bereketlemesinin zamanı nihayet geldi. Tıpkı koçun İbrahim'in oğlu yerine temsilci olduğu gibi, vaat edilen Mesih, yani **İsa, temsilci bir kurban olacaktı.** Vaftizci Yahya'nın İsa hakkında söylediğini hatırlıyor musunuz? Yahya Şeria Irmağı'nda tövbe eden günahkârları vaftiz ederken, İsa'nın ırmağın kıyısına doğru geldiğini gördü. Hemen İsa'yı işaret ederek, halka seslendi:

"İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"[28]

İsa derinden kederliydi çünkü kurbanlık Kuzu olma kaderi gerçekleşmek üzereydi. Fakat O'nu kederlendiren şeyin ölüm korkusu olmadığını unutmayalım. O'nu kederlendiren başka bir şey vardı.

İsa'nın zamanındaki kuzu kurbanlığının amacı günümüzde kestiğimiz bayram kurbanlarından ya da adak kurbanlarından farklıdır. Bizim gibi, onlar da her zaman lekesiz ve kusursuz, mükemmel bir kuzu seçerlerdi. Muhakkak ki İsa günahsız bir insan olarak, günahlı ve bu görev için yetersiz olan diğer peygamberlerin aksine, bu simgeye uygundu. Ne var ki, günümüzün kurbanları ile Kutsal Kitap zamanlarının kurbanları arasında, bilhassa hayvan kesilmeden önce olanlar bakımından, önemli bir fark bulunuyor. Kutsal Kitap'ın kurban modeli, kurbanı sunan kişinin ellerini

28 Bkz. Yuhanna 1:29.

kuzunun başına koymasını ve günahlarını itiraf etmesini gerektirir. Bu, itiraf yoluyla günahın aktarılmasıydı. Kuzu simgesel olarak günahkârın günahının cezası olan ölümü ödüyordu.

O gece, İsa Allah'ın Kuzusu rolünün doruk noktasına yaklaşırken, günahlar O'nun üzerine yükleniyordu. Kimin günahları? Yuhanna 1. bölüm, 29. ayette Vaftizci Yahya'nın söylediğini hatırlıyor musunuz?

> "İşte, **dünyanın günahını** ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu."

İsa tüm dünyanın günahını kendi üzerine alıyordu. Yani, bizimki dahil olmak üzere her insanın günahını!

Melek Cebrail de İsa'nın tüm dünyayı kurtaracağını söylemişti; O'nun amacı buydu. İsa'nın doğumundan önce şöyle dedi:

> "Adını İsa koyacaksın. Çünkü **halkını günahlarından O kurtaracak**."[29]

Şimdi, yüzlerce yıl sonra, tüm peygamberlerin söz ettiği ve beklediği an, Getsemani adlı zeytinlikte başlamak üzereydi. İsa'nın neden son derece büyük ıstırap içinde olduğunu anlamaya başladınız mı? O Allah'ın Kuzusu'ydu ve tüm dünyanın günahları O'na aktarılıyordu. O'nu kederlendiren ölüm korkusu değil, günahkâr bir dünyanın yararına görevini kabul eden kutsal bir adamın muazzam üzüntüsüydü! Hatta insanlığın günahını üzerine alması, İsa'yı Allah'tan ayıracak ve Baba Allah'ın kutsal yüzünü İsa'dan çevirmesini gerektirecekti. Bu üzücü olmalıydı!

Bundan sonra ne olduğunu görmek için Matta 26. bölüm, 42–45 ayetlerine bakalım:

> *42 İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti. "Baba" dedi, "Eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun." 43 Geri geldiğinde öğrencilerini yine uyumuş buldu. Onların göz kapaklarına ağırlık çökmüştü. 44 Onları*

29 Bkz. Matta 1:21.

bırakıp tekrar uzaklaştı, yine aynı sözlerle üçüncü kez dua etti. 45 Sonra öğrencilerin yanına dönerek, "Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz?" dedi. "İşte saat yaklaştı, İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor."

İsa'nın duasının merkezindeki bu kâsenin sertliğini anlamamıza yardımcı olması için, Yeni Antlaşma'nın Vahiy kitapçığından kötülerin son gündeki yargılanmasını tasvir eden bir ayeti okuyalım. Vahiy 14. bölüm, 10. ayet:

10 Bir kimse ... Tanrı gazabının kâsesinde saf olarak hazırlanmış Tanrı öfkesinin şarabından içecektir. Böylelerine kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle işkence edilecek.

İsa'nın ıstırap içinde olmasına şaşmamalı. O, kötülerin cezasından içecekti! **İsa tüm dünyanın günahlarını ve bunların hükmünü kendi üzerine alıyordu.** Tıpkı İbrahim'in oğlunun yerine koçun kurban edildiği gibi, şimdi İsa kurban olarak ölecek ve bizim işlediğimiz günahların cezasını ödeyecekti.

Yeşaya peygamber bu gerçeği, kitabının 53. bölümü, 10. ve 11. ayetlerinde ilan ediyor:

10 Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa… 11 Canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacak. RABbin doğru kulu, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak. Çünkü onların suçlarını o üstlendi.

Mesih'in ezilmesi ve acı çekmesi RABB'i nasıl hoşnut edebilirdi? Çünkü Allah günaha son vermek, böylece kendisinin belirlemiş olduğu koşula iman edenlerin kurtuluşunu sağlamak istiyordu. İsa'nın ölümüyle insanlığın günahının cezasını ödemesi O'nun isteğiydi. Böylece Allah'ın yasasının doğruluk gereklerini yerine getirecekti.

Sevgili dostlar, Allah'ın lekesiz Kuzusu kendini suçluların yerinde, dünyayı kurtarmak için gönüllü olarak kabul ettiği yerde bulduğunda,

kendini nasıl hissetmiştir? O'nun mükemmel mizacı kötülükle bu kadar iç içe olunca ne kadar da sarsılmıştır?

Günahın aktarımı başlamıştı. İsa bunun zehrini hissetti ve ıstırap içinde kaldı. Allah'a yalvardı:

"Başka bir yolu varsa, öyle olsun."

Ancak yine de Allah'ın isteğine boyun eğdi. Allah'ın gazabının kâsesi taşmak üzereydi. Ertesi gün olan olaylar Yeşaya'nın şu sözlerini yerine getirdi:

"Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi."[30]

Şimdi İsa günahların taşıyıcısı, bizim maruz kalmamız gereken gazabı taşıması İlahî adalet tarafından kabul edilen temsilci olarak duruyordu. O saatte gök O'na günahkârın yerinde duruyor gibi bakıyor ve günahlı insanlığın görmeyi tamamen hak ettiği muameleyle davranıyordu.

Şimdi aynı olayın tasvirini Luka 22. bölüm, 39–44 ayetlerinden okuyalım:

> *39 İsa dışarı çıktı, her zamanki gibi Zeytin Dağı'na gitti. Öğrenciler de O'nun ardından gittiler. 40 Oraya varınca İsa onlara, "Dua edin ki ayartılmayasınız" dedi. 41–42 Onlardan bir taş atımı kadar uzaklaştı ve diz çökerek şöyle dua etti: "Baba, senin isteğine uygunsa, bu kâseyi benden uzaklaştır. Yine de benim değil, senin istediğin olsun." 43 Gökten bir melek İsa'ya görünerek O'nu güçlendirdi. 44 Derin bir acı içinde olan İsa daha hararetle dua etti. Teri, toprağa düşen kan damlalarını andırıyordu.*

İsa, kendisini neşelendirecek olan hayatın normal konforlarına sahip değildi. Gece soğuktu. En iyi dostları uyuyorlardı. Fakat merhametli Allahımız İsa'nın ihtiyacını gördü ve O'nu güçlendirmek üzere bir melek gönderdi. Melek O'nu dövüş ringinden çekip

30 Bkz. Yeşaya 53:6.

çıkarmadı, ancak O'na yalnızca cesaret verdi. Bu, Allah ile Şeytan arasındaki büyük savaşta cephe hattıydı. Allah yalnızca bir Mesih atamıştı, bakireden doğan, İbrahim'in soyu. O "dünyanın günahını ortadan kaldırma" görevi uğrunda mücadele etmeliydi. Cinlerle savaşıp yenen ve ölüleri mezardan geri getiren İsa'ydı. Şeytan'ın pis hastalık icatlarıyla mücadele ederek hastaları iyileştiren ve sevinci geri getiren İsa'ydı. Şeytan tüm muharebeleri kaybetmişti. Ancak şimdi Şeytan bu saatleri savaştaki son şansı olarak görüyordu. Bu, insanlığın canı için verilen mücadelede her şeyin ya kaybedileceği ya da kazanılacağı kritik andı. Böylece Şeytan, cinler ordusunun toplayabileceği her tür şeytani cesaret kırma silahıyla Mesih'e saldırdı.

Aden bahçesinin yılanı Şeytan, güçlü yalanlar ve aldatmacalarla İsa'yı ayartmaya çalıştı. İsa'nın cesaretini kırmak ve O'nu Allah'ın Kuzusu olarak ölme görevini terk etmesi için ayartmak üzere çalışarak, O'nun karşısına dikildi. İsa tekrar Allah'a başka bir yol olup olmadığını sordu, ancak başka hiçbir çözüm yoktu. İsa'nın görev duygusunu karıştırmaya teşebbüs eden kötülüğün güçleri O'na saldırırken İsa'nın hissettiği ıstırap, kavrayışımızın ötesindedir. Belki Şeytan İsa'yla şöyle konuşmuştur:

> "Sen gerçekten insanın günahını yüklenmeye mi çağrıldın? Şu güçsüzlüğüne bak! Şimdi bile büyük kan damlaları gibi terliyorsun; muhakkak ki sen Baba'nın kurtarmak üzere kudretli olması için atadığı kişi değilsin; öyle isen de, bununla ne kazanacaksın? Bak, hayatını ne zavallı, pis ve nankör insanlar için veriyorsun. Şimdi bile çevrendeki en iyi dostların uyuyor. Yahuda seni basit bir kölenin fiyatına sattı."

İblis binlerce yıldır başkalarını ayartma sanatında ustalaşmıştı. Aden bahçesinde başarılı oldu, şimdiyse yanan kömür korları kadar tehlikeli düşüncelerle dünyanın Kurtarıcısı'nı ayartmaya çalışıyordu. İsa daha çok hararetle dua etti.

İsa zeytinliğin o kısmında dua ederken, tecrübe ettiği duygusal yük sanki iki büyük değirmen taşı arasında eziliyor gibiydi, üstteki

taş Allah'ın insanın günahkârlığına karşı gazabı, alttaki taş ise cehennemî kötülüktü. En acı olanı ise şuydu: çok geçmeden Göksel Babası mevcudiyetini O'ndan geri çekmeye başlayacaktı. Canın bu ilahî tutulması ertesi günün sonunda tamamlanana kadar devam edecekti.

Allah'ın gazabı neden O'nun üzerine gelmeliydi? Allah neden İsa'yı böyle cezalandırdı? İsa hiçbir yanlış yapmamıştı. O, Allah'ın hükmünü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Bu doğru. Ancak **O'nun gönüllü temsilciliğine bizi aklama gücünü veren şeyin, O'nun mükemmel masumiyetinin olduğunu anlamamız önemlidir!**

Hiç kimse kendi iyi işleri sayesinde göğe giremez. Ne yazık ki iyilik kötülüğü ortadan kaldırmaz, tıpkı sigorta parasının kazada ölen sevilen birinin hayatını geri satın alamadığı gibi. Alabilseydi, Ayşe kocası binadan düştükten sonra onun hayatını geri satın alırdı.

Sigorta parası hayatı satın almaz, iyi işler de sonsuz hayatı satın alamaz. Böyle yapmak Allah'a kendi yasasını çiğnemesi için rüşvet vermek olur. Allah'ın Yasası günahın cezalandırılmasını gerektirir. Allah dahi kendi yasalarını yerine getirir. Öyle yapmasaydı, Allah da suçlu olurdu. Pek çok kişinin beklediği "merhamet," aslında Allah'tan yasayı çiğnemesini istemektir. Allah kuralları esnetmez. Ancak O, sınırsız hikmetiyle, bu yeryüzünde yaşamış tek mükemmel insan olan İsa Mesih'in kurbanlığı aracılığıyla günaha bir çözüm üretti.

Allah'ın yasasını çiğnemenin tek bir cezası vardır: sonsuz ölüm. İşlediğiniz günahın ne kadar büyük olduğunun önemi yoktur. Yalan söylemenin cezası cinayetin cezasıyla aynıdır. Göğün krallığında yasayı her şekilde bozmanın bedeli makuldür, zira bu göğün pak kalmasının ve evrenimizin sonunda temizlenmesinin tek yoludur. İsa kelimenin tam anlamıyla bizim göğe giriş biletimizi alıyordu. Getsemani Bahçesi'nde sanki O, dünyadaki tüm günahkârların yerine geçiyormuş ve sanki bizim günahlarımızı O işlemiş gibiydi. Günahın tamamı O'na yüklendi, buna mukabil cezası da öyle.

Dolayısıyla, aslında bize ait olan suç yükünü kendi üzerine alarak bunun gazabını tecrübe etmek üzereydi.

Ağır keder yükü altında kalan İsa, üç kez dostlarını yoklamak için geri döndü, ancak her seferinde onları uyurken buldu. Fakat İsa yine de onları sevdi. İsa her seferinde duasına geri döndü ve gökteki Allah'tan şunu diledi:

"Bu kâse benden alınsın."

"Kâse," üç kez dudaklarına geri kondu. Fakat İsa yine de Allah'ı sevdi. Şeytan'ın acı sataşmasına ve cinlerin istihzalı alaylarına maruz kalmıştı. Buna rağmen, O'nun hepimize duyduğu sevgi, O'nun bu karanlık gecede yola devam etmesini sağladı. Sonunda, Allah'ın isteğini kabul etmeye hazır olarak, güçlü bir biçimde ayağa kalktı. Denizi yatıştıran adam, gelmekte olan korkunç zulüm ve işkence saatlerinden inanılmaz bir sükunetle geçecekti. İsa'nın bu denenme kapılarından nasıl girdiğini, Luka 22. bölüm, 45–53 ayetlerinde görelim:

45 İsa duadan kalkıp öğrencilerin yanına dönünce onları üzüntüden uyumuş buldu. 46 Onlara, "Niçin uyuyorsunuz?" dedi. "Kalkıp dua edin ki ayartılmayasınız." 47–48 İsa daha konuşurken bir kalabalık çıkageldi. Onikiler'den biri, Yahuda adındaki kişi, kalabalığa öncülük ediyordu. İsa'yı öpmek üzere yaklaşınca İsa, "Yahuda" dedi, "İnsanoğlu'na bir öpücükle mi ihanet ediyorsun?" 49 İsa'nın çevresindekiler olacakları anlayınca, "Ya Rab, kılıçla vuralım mı?" dediler. 50 İçlerinden biri başkâhinin kölesine vurarak sağ kulağını uçurdu. 51 Ama İsa, "Bırakın, yeter!" dedi, sonra kölenin kulağına dokunarak onu iyileştirdi. 52 İsa, üzerine yürüyen başkâhinlere, tapınak koruyucularının komutanlarına ve ileri gelenlere şöyle dedi: "Niçin bir haydutmuşum gibi kılıç ve sopalarla geldiniz? 53 Her gün tapınakta sizinle birlikteydim, bana el sürmediniz. Ama bu saat sizindir, karanlığın egemen olduğu saattir."

Ayşe, çocuklarına duyduğu karşı konulmaz sevgi nedeniyle köprüden geri döndü ve intiharı reddetti. Bu kolay olan yol değildi. Ayşe çocuklarıyla birlikte olabilmek için evini kaybedip fakir mi olmalıydı, yoksa evini elinde tutarak, nefret ettiği bir hayatı yaşamalı ve çocuklarından ayrı mı olmalıydı? Önündeki seçeneklerle boğuştu, evini elinde tutarak çocuklarıyla birlikte olamayacağını biliyordu. Saatlerce ağladıktan sonra zihninde bir karara vardı. Evini satmaya çalışacaktı. Çocuklarını geri alacak ve onları kendisi büyütecekti. Yaşam maliyeti daha düşük olan Erzurum'a taşınacaktı, gerekirse şimdiki maaşının yalnızca küçük bir kısmına çalışacaktı. Ayşe'yi ileride daha da zor zamanlar bekliyordu, fakat o doğru olanı yapmıştı. Namuslu bir kadın olacaktı.

Bunalımın kendisini fırlatıp attığı yerden kalktı ve birazcık uyuyabilmek için yatağına yattı. Uyku mu? Evet, bu düşünce onu şaşırttı. Yüzüne pırıltılı bir gülümseme yayıldı. Huzuru olduğunun farkına vardı! Uykuyu bile düşünebiliyordu! Çocuklarının duvardaki resimlerine özlemle baktı.

> "Nasılsınız, çocuklarım?" diye fısıldadı. "Yakında sizinle birlikte olacağım. Beraber yaşayacağız. Siz benim olacaksınız, ben de sizin. Sizi sonsuza dek seveceğim."

İsa, Allah'tan tamamen ayrılışın ıstırabından kaçmak istedi. O, ayrıca dünyayı kurtararak gökteki Allah'ı hoşnut etmek de istedi. Her ikisini birden yapamazdı. Ayşe'nin çocuklarıyla birlikte olabilmek için evini ve dolgun bir maaşı kaybetmeye katlanmayı seçtiği gibi, İsa da bizi kurtarmak için dünyanın günahlarını yüklenmeyi seçti. O, bahçeye Allah'tan ayrılık düşüncesinin verdiği stresle girdi, fakat bahçeden sakin bir güç ile çıktı. Bizim tahayyül edemeyeceğimiz bir seviyede zihinsel ve duygusal mücadele vermişti, fakat bundan kararlılığı bilenmiş ve önündeki dehşet verici yola hazır bir halde çıktı.

Halen bir selamet adamı olarak, adamın kulağını iyileştirdi ve Petrus'a kılıcını yerine koymasını söyledi, zira İsa'nın kazanacağı savaş, sona dek sevgiyle ve nezaketle kazanılacaktı.

"Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur." (Yuhanna 15:13)

TARTIŞMA SORULARI

1. Doğru olanı yapmak sıkıntıya neden olacağı zaman, buna göğüs germe gücünü nasıl bulabiliriz? İsa nasıl güç buldu?
2. Kuzu kurbanı günahların bağışlanmasıyla nasıl ilgiliydi?
3. İsa'nın içeceği "kâse" neydi? Bunu "içmeye" O'nu iten neydi?
4. Bu derste nasıl bir umut buluyorsunuz?

10 KADER Mİ ÖZGÜR İRADE Mİ?

Allah kimi insanlara, daha doğmadan kötü kadere mi mahkum ediyor?

Hiç bir fırsatı kaçırdığınız oldu mu? Belki şöyle demişsinizdir: "Keşke o kampanyadan haberim olsaydı, telefon faturaları için daha iyi bir plan satın alabilirdim!"

Hiç bir fırsatı boşa harcadığınız oldu mu? Belki bunu hiç düşünmemişsinizdir, fakat bir fırsatı kaçırmakla boşa harcamak arasında fark var. O fırsatı boşa harcadıktan sonra, keşke bir şansınız daha olsaydı diye düşündünüz mü? Örneğin:

> "Keşke o kampanya sırasında telefon planımı değiştirseydim. Faturam şimdi çok daha düşük olurdu. Neden oyalandım ki?"

Kendi hayatınızda ya da başkalarının hayatında iyi ya da kötü olaylar gördüğünüzde, olayların Allah tarafından önceden belirlenmiş kaderiniz olarak yazılıp mühürlendiğini düşünür müsünüz? Olayları böyle görürseniz, bu durumda boşa harcanan tüm fırsatlar Allah tarafından belirlenen kaderinizin bir parçası demektir. Meselede seçimin hiçbir payı olmaz. Peki gerçek böyle mi? Kaderimizi biz seçebilir miyiz, yoksa Allah her şeye önceden mi karar veriyor? Allah kurtulacak olanları ve kaybolacak olanları önceden mi seçti?

Bu dersimizde İsa'nın iki öğrencisinin, Yahuda ile Petrus'un nasıl ciddi hatalar yaptıklarını göreceğiz. Kötü seçimler yaparak bir fırsatı boşa harcadıklarını söyleyebiliriz. Ne var ki, sonunda biri yanlış seçiminden döndü ve kendisine bir şans daha verildi. Diğeri yanlış

seçiminden dönmedi. Bu iki adamın hayatları ve seçimleri kader ve kaderin nasıl işlediği konusunda bize bir örnek ders olmaktadır. Bu zor konuda bize yardımcı olması için, şu öyküyü ele alalım.

Derya ile Ceyda kızkardeşler. Babaları doktor, anneleri ise öğretmen. Kızların ikisi de Anadolu Lisesine gitti. Derya hep çalışkandı ve iyi notlar alıyordu. Televizyon izlemek ya da alışveriş merkezinde arkadaşlarıyla gezmek yerine ödevlerini yapıyor ve sınavlara çalışıyordu. Ayrıca üniversite giriş sınavına hazırlanmak için dershaneye de gidiyordu. Sıkı çalışması meyvesini verdi ve Boğaziçi Üniversitesi'nin işletme bölümüne girmeye yetecek puanı aldı.

İki kızdan küçük olanı Ceyda aslında çok daha zekiydi. Ortaokul ve lise yerleştirme sınavlarında iyi puanlar almıştı, fakat hiç de iyi notlar almıyordu. Hatta notları çoğu zaman geçme notunun biraz yukarısında oluyordu. Notları yüzünden sürekli olarak başı dertteydi ve anne–babasıyla tartışıyordu. Ödevleri yapamadığından değil. Zekiydi. Annesiyle babası ne zaman öğretmenleriyle konuşsa hikâye hep aynıydı: ödevlerini teslim etmemişti.

Ödevini yaptığı zaman iyi notlar alıyordu. Fakat teslim ettiği her ödeve karşılık, ikisini hiç yapmıyordu. Bu yüzden sıfır alıyordu. Sınav sonuçları da hazırlanmadığını gösteriyordu. Anne–babasına sürekli olarak mazeret bildiriyordu:

> "O gün sınav olduğunu bilmiyordum, o yüzden çalışmadım."
>
> "Sınavda o konuların çıkacağını bilmiyordum. O bölümleri okumadım."

Anne–babası onun odaklanabilmesine ve daha iyi çalışabilmesine yardımcı olmak için, Ceyda'yla konuşmaktan televizyon saatlerini kısıtlamaya kadar her şeyi denediler. Fakat hiçbir şey işe yaramadı. Ceyda ne ceza alırsa alsın, bir türlü ödevini yapmıyordu. Ayrıca birçok derse de girmiyordu.

Bir gün Ceyda'nın annesiyle babası arabayla onu okula bıraktılar ve kızlarının binaya girdiğini gördüler. Annesi birden müdürle bir konuda görüşmesi gerektiğini hatırladı. Bu nedenle binaya giren Ceyda'nın arkasından gitti. Ceyda'nın tuvalete girdiğini gördü. Zil çaldı, ancak Ceyda çıkarak sınıfa gitmedi. Annesi kendi kendine şöyle dedi:

"Bekleyeyim de ne yaptığını göreyim."

Beş dakika geçmesine rağmen Ceyda halen çıkmamıştı. Annesi ne olduğunu görmek için içeri girdi. Otomobile döndüğünde kocası yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ceyda tuvalete gitti ve zil çaldığında dışarı çıkıp sınıfa gitmedi. Ne yapacağını görmek için tam beş dakika bekledim. Dışarı çıkmadı. Belki de hastadır diye düşündüm. Onu görmek için içeri girdim."

"İyi mi? Hasta mı?"

Annesi arabanın penceresinden dışarı boş boş bakarak "hayır" dedi. "Hasta değildi."

"Ne yapıyordu? Sigara mı içiyordu, yoksa makyaj mı yapıyordu?"

"Hayır, hayır. Sigara içmiyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. *Hiçbir şey* yapmıyordu" dedi. "Orada öylece duruyordu. Ona neden sınıfına gitmediğini sordum. Yüzüne sadece boş bir ifade takındı ve gitti."

Ceyda üniversite giriş sınavında başarılı olamadı, bu nedenle annesiyle babası onu özel bir üniversiteye gönderdi. Ancak hikâye yine aynıydı. Ceyda televizyondaki her programı biliyordu, fakat ödevini yapmıyordu. Çok geçmeden notlarından dolayı okulu bırakmak zorunda kaldı. Evde annesiyle babası sürekli olarak arkasında dolaşıp evi temizlemesine veya yemek hazırlamasına yardımcı olmasını söylüyorlardı, fakat o şikâyet ederek yardım

etmemek için bahaneler buluyordu. Ya bir filmle meşguldü, ya da müzik dinliyordu. Ceyda'nın sosyal çevresi birkaç kişiye kadar düştü ve hiç evlenmedi.

Annesiyle babası Ceyda'nın neden bu kadar tembel, Derya'nın ise neden bu kadar çalışkan olduğunu anlamak için çok uğraştılar.

> "İki çocuğumuza da eşit sevgi ve ilgi gösterdik. İki kız da aynı genetik mirasa sahip. İyi okullara gitmek için aynı fırsata sahip oldular. Aslında Ceyda Derya'dan daha bile zeki. Fakat çalışmaktan nefret ediyor gibi. Yalnızca eğlence istiyor" dedi babası.

Karısı çay fincanına bakarak şunları söyledi:

> "Hayatta üç şey vardır: genetik miras, çevre ve kişisel seçim. Ders verdiğim sınıfta kötü aile ortamlarından gelip de sıkı çalışmayı seçen çocuklar gördüm. Sınıfta parlıyorlar ve giriştikleri her işi tamamlıyorlar. Tüm ayrıcalıklara sahip çocukların zamanlarını ve yeteneklerini boşa harcayıp gittiklerini de gördüm. Genler bir rol oynuyor. Çevre bir etken. Fakat en büyük etken bizim yaptığımız seçim."

Ceyda üniversite eğitimi alma fırsatını boşa harcadı. Annesi hayatı etkileyen üç etken olduğu sonucuna vardı: genetik, çevre ve seçim. Peki dördüncü bir etken var mı? Tembel olmak ve derslerinden kalmak Ceyda'nın kaderi olabilir miydi? Allah tembelliğin onun hayatının bir parçası olmasını mı takdir etmişti? Bunu daha o doğmadan önce kendi kitabına mı yazmıştı?

Bu derslere kaderimizi değiştirme ihtimali olup olmadığını ve varsa bunun şartlarını öğrenmek için başladık. Allah hakkında bilgi edinmek ve Allah'ın duaya karşılık olarak neyi değiştirebileceğini öğrenmek için doğayı ve kutsal yazıları araştırdık. O'nun sözünden ve eylemlerinden, hayatlarımızda önceden belirlenmiş olan şeyleri ve Allah'tan istersek O'nun neleri değiştirmeye istekli olabileceğini öğrendik.

Kutsal yazıyı okuduğumuzda bazı şeyler kendiliğinden belli olmaktadır. Payımıza düşen ve değiştiremeyeceğimiz bir kaderimiz var. Bu kadere doğduğumuz yer ve ailemizin kim olduğu dahil. Ancak içine doğduğumuz yer ve şartlar değişmez bir kader olarak payımıza düşse de, doğumumuzun kendisi başka birinin, yani anne–babamızın seçimine bağlıdır. Her ne kadar iki kişi, Hanok ile İlyas, ölümü görmeden dönüştürülerek göğe alınmışlarsa da, bizler için ölüm kaçınılmaz bir kaderdir. Bu basit gerçeklerin ötesinde, hayatımızın pek çoğunun seçimlerimizle ilgili olduğunu görüyoruz.

Kutsal yazılar şöyle diyor:

> *"Ne zamana dek yatacaksın, ey tembel kişi? Ne zaman kalkacaksın uykundan? 'Biraz kestireyim, biraz uyuklayayım, ellerimi kavuşturup şöyle bir uyuyayım' demeye kalmadan, yokluk bir haydut gibi, yoksulluk bir akıncı gibi gelir üzerine."*[31]

Ceyda ödevini yapmadı ve derslerinden kaldı. Eğitimsizliği veya fakirliği yüzünden anne–babasını suçlayabilecek mi? Kesinlikle hayır! Az önce okuduğumuz bölümlerde verilen mesaj açık ve net: "**Ne ekersen onu biçersin**."

Ceyda anne–babasının sözünü dinlemedi. Bu kader mi? Kutsal Kitap'a göre değil. Kutsal Kitap şöyle diyor:

> *"Terbiye edilmeye yanaşmayanı yokluk ve utanç bekliyor, ama azara kulak veren onurlandırılır." (Özdeyişler 13:18)*

Seçim bizim. İtaat edersek, şereflendiririliz. İtaatsizlik edersek, utanca uğrar ve başkalarını da utandırırız.

Ancak hayatlarımızda meydana gelen ve kontrol edemeyeceğimiz şeyler vardır. Biz trafik kurallarına kusursuz olarak uysak da, başka birisi kırmızı ışıkta geçerek aracımıza çarpabilir. Bu bizim Allah'ın iradesine göre kaderimiz midir? Kral Süleyman şunları söyledi:

31 Bkz. Özdeyişler 6:9–11.

*"Güneşin altında bir şey daha gördüm: Yarışı hızlı koşanlar, savaşı yiğitler, ekmeği bilgeler, serveti akıllılar, beğeniyi bilgililer kazanmaz. Ama **zaman ve şans hepsinin önüne çıkar**."*[32]

Zaman ve şans, Allah'ın eliyle yazılmış olan kader olarak görebileceğimiz şeylerle aynı sınıfa girmez. Aksine, bunlar eylemlerinin kesişmeleri ya da çarpışmaları kaçınılmaz olan milyonlarca insanın yaşadığı bir dünyada, ihtimallerin sonucudur. Ayrıca, hayatlarımızı rastgele bir şekilde etkileyen hava olayları veya diğer doğa olayları gibi milyonlarca etken vardır.

Şimdi önemli bir soru sormamız gerekiyor. Allah hayatımızdaki şeyleri duaya yanıt olarak değiştirir mi? Yanıt kesin bir "Evet"tir! Allah duaya yanıt olarak İshak'a bir eş temin etti,[33] Daniel'e geleceği bildiren görümler ve rüyalar verdi[34] ve kralları etki ederek Allah'ın halkına lütufta bulunmalarını sağladı.[35] Elişa dua ile hizmetkârının gözlerinin açılmasını ve Allah'ın meleklerini kendilerini çevreleyerek koruyan atlardan ve ateş arabalarından oluşan bir ordu olarak görmesini sağladı.[36] İsa'nın mucizeler yaptığını ve insanların kaderlerini, talihlerini ve hayatlarındaki kötü zamanlamaları değiştirdiğini okuduk. O hastaları iyileştirdi,[37] günahları bağışladı,[38] hatta ölüleri diriltti![39] Hayatınız dua yoluyla değişebilir ve değiştirilebilir!

Bu dersimizde iki adamın, Petrus ile Yahuda'nın öykülerine bakacak ve her birinin nasıl büyük bir günah işlediğini göstereceğiz. Fakat hayatlarının sonuçları tamamen farklıydı. Birinin hayatı utançla, diğerininki şerefle sona erdi. Son derece önemli bir noktayı bir kez daha vurgulayacağız: **Allah sizin ebedi kurtuluşunuzu ya**

32 Bkz. Vaiz 9:11.
33 Bkz. Yaratılış 24.
34 Bkz. Daniel 2.
35 Bkz. Nehemya 2.
36 Bkz. 2. Krallar 6.
37 Bkz. Matta 4.
38 Bkz. Markos 2.
39 Bkz. Yuhanna 11.

da ebedi mahvoluşunuzu tayin etmez. O bize bir kurtuluş yolu sunar ve biz yaptığımız seçimlerle bu kurtuluşu ya kabul, ya da reddederiz. O kötülerin ölümünden sevinç duymaz. Onların kötü yollarından dönmelerini ve yaşamalarını ister.[40]

Öyküye İsa'nın öğrencileriyle birlikte Fısıh yemeğini yemesinin hemen ardından devam edelim. Okumaya Yuhanna 18. bölüm, 1–5 ayetlerinden başlayacağız:

> *1 İsa bu sözleri söyledikten sonra öğrencileriyle birlikte dışarı çıkıp Kidron Vadisi'nin ötesine geçti. Orada bir bahçe vardı. İsa'yla öğrencileri bu bahçeye girdiler. 2 O'na ihanet eden Yahuda da burayı biliyordu. Çünkü İsa, öğrencileriyle orada sık sık buluşurdu. 3 Böylece Yahuda yanına bir bölük askerle başkâhinlerin ve Ferisiler'in gönderdiği görevlileri alarak oraya geldi. Onların ellerinde fenerler, meşaleler ve silahlar vardı. 4 İsa, başına geleceklerin hepsini biliyordu. Öne çıkıp onlara, "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu. 5 "Nasıralı İsa'yı" diye karşılık verdiler. İsa onlara, "Benim" dedi. O'na ihanet eden Yahuda da onlarla birlikte duruyordu.*

Yukarıdaki metinde Yahuda'nın İsa'yı ele verdiğini görüyoruz. İsa Yahuda'nın hain olduğunu biliyor muydu? Evet, hatta İsa bu ihanetten tam bir yıl önce öğrencilere aralarında bir iblis olduğunu söylemişti.[41] Yahuda grubun hazinedarıydı, fakat hırsızdı ve taşıdığı çantadan para çalıyordu.[42] Buna rağmen, İsa Yahuda'nın onikiler arasında yer almasına izin vermiş ve ona iyileştirme ve cin çıkartma yetkisi vermişti.[43] Yahuda'nın kendisi İsa'nın özverili yaşamına tanıktı. Tozlu yollarda yüzlerce kilometre yolu birlikte yürümüşler ve sabahtan akşama kalabalıklara hizmet etmişler, çoğunlukla yemek yiyecek zaman bile bulamadıklarından aç durmuşlardı.

40 Bkz. Hezekiel 33:11.
41 Bkz. Yuhanna 6:64, 70, 71.
42 Bkz. Yuhanna 12:6.
43 Bkz. Markos 3:14–19.

İsa'yı ebedî yaşam yolunu vaaz ederken dinlediğinde kalbi içinde tutuşmuş olmalıydı. İsa'nın fırtınayı dindirdiğini gördüğünde diğer öğrencilerle birlikte hayretle donakaldı. Yahuda hastaları iyileştiren ve Lazar'ı ölümden dirilten bir adamı nasıl takdir etmezdi? İsa Yahuda'yı o kadar seviyordu ki, eğilerek ayaklarını bile yıkamıştı. Yahuda'nın gönlü böyle bir adamı ele vermeye nasıl razı olabilmişti? Tüm bunlar yetmezmiş gibi, İsa bir de Yahuda'ya onun kendisine ihanet edeceğini bildiğini söylemişti.[44] Önünde İsa'nın Allah tarafından gönderildiğine dair tüm kanıtlar dururken, Yahuda neden İsa'ya ihanet etmek istedi? Bu delilik değil mi? Ne kazanmayı umabilirdi?

Yahuda İsa'ya para için ihanet etti.[45] Onun ihanetinin ve ele verme tasarılarının ilk işaretlerini, Meryem İsa'yı pahalı yağla meshettiğinde gördük. Yahuda bunun israf olduğundan şikâyet etti ve paranın fakirlere verilmesi gerektiğini söyledi. Fakat İsa'nın düşüncesi farklıydı. Meryem'in iyi bir şey yaptığını söyledi ve bunun için onu övdü.[46] Belki de bu müşfik azar Yahuda'nın gücüne gitmiştir. Daha önce belirttiğimiz gibi, Yahuda para kesesinden para çalıyordu. Anlaşılan Yahuda'nın para sevgisi İsa'ya olan sevgisinden daha büyüktü. Bu bizim için önemli bir ders. Hangi yeteneklere sahip olursak olalım, hangi iyi karakter özelliklerini bulundurursak bulunduralım, **bir günahı beslersek bu günah bizi daha büyük günahlara götürebilir.**

Belki de Yahuda kendisi için bir yücelik krallığı peşindeydi. Onun parayı sevdiğini biliyoruz. Öyleyse kralı kendi ayaklarını yıkarken gördüğünde ne düşünmüş olabilir? Belki şöyle düşündü: "Benim istediğim krallık bu değil! Ben zenginlik ve güç istiyorum, alçakgönüllülük ve fedakârlık değil!"

Öyleyse sizce Yahuda'ya ne oldu? Bunu Matta 27. bölüm, 1–5 ayetlerinde görelim:

44 Bkz. Yuhanna 13.
45 Bkz. Markos 14.
46 Bkz. Yuhanna 12:7–8.

1 Sabah olunca, bütün başkâhinlerle halkın ileri gelenleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak konusunda anlaştılar. 2 O'nu bağladılar ve götürüp Vali Pilatus'a teslim ettiler. 3 İsa'ya ihanet eden Yahuda, O'nun mahkûm edildiğini görünce yaptığına pişman oldu. Otuz gümüşü başkâhinlere ve ileri gelenlere geri götürdü. 4 "Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim" dedi. Onlar ise, "Bundan bize ne? Onu sen düşün" dediler. 5 Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip kendini astı.

Yahuda günahını itiraf ettiğinde tövbe etti mi? Gidip kendini astığına göre pek olası değil. Rahipler parayı Yahuda'nın kendini astığı tarlayı almak için kullandılar ve orası yabancılar için mezarlık oldu.[47] İsa şöyle demişti:

"İnsanoğlu, kendisi için yazılmış olduğu gibi gidiyor, ama İnsanoğlu'na ihanet edenin vay haline! O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu."[48]

Sonuç olarak Yahuda'nın günahını gerçek bir tövbeyle değil, suçluluk duygusu hisseden vicdanından dolayı itiraf ettiği anlaşılıyor. Neden tövbe etmedi? İsa'nın en aşağılık günahkârları bile affettiğini görmemiş miydi? Kendisine ihanet edeceğini bile bile bu Yahuda'nın ayağını yıkayacak kadar alçakgönüllü olan aynı İsa, onu tüm şeylerden ötürü de affetmez miydi? Gelecekle yüzleşmektense ölmeyi yeğleyecek kadar umutsuz birinin duyduğu acıyı tasavvur edin. Neden İsa'nın ona sunduğu sevgiyi kabul etmekle yetinmedi? Bu yalnızca bir gurur meselesi miydi? Yahuda'nın intiharına ve aşağılayıcı bir halde ölmesine yol açan gurur muydu?

Yahuda'nın itirafı gerçek tövbe değildiyse, gerçek tövbe neye benzer? Aslında mükemmel bir örneği Petrus'un hayatında görebiliriz. İsa ele verildiğinde Petrus oradaydı. Gururlu ve sert bir balıkçıydı. Denizde saatler boyu çalışırken kendi yeteneklerine ve gücüne güvenmeye alışkındı. Aynı beceriyi İsa'ya sadık kalmak için kullanabileceğini düşündü, hatta şöyle dedi:

47 Bkz. Matta 27:6–10.
48 Bkz. Matta 26:24.

"Ya Rab, neden şimdi senin ardından gelemeyeyim? Senin için canımı veririm!"[49]

Fakat İsa'nın verdiği karşılık, duymayı beklediği yanıt değildi:

"Benim için canını mı vereceksin? Sana doğrusunu söyleyeyim, horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin."[50]

İsa'nın sözleri tabii ki doğruydu. Askerler İsa'yı götürdüklerinde Petrus oradaydı ve İsa'yı güç kullanarak savunmaya çalıştı. Neler olduğunu Yuhanna 18. bölüm, 10. ve 11. ayetlerde okuyalım:

10 Simun Petrus yanında taşıdığı kılıcı çekti, başkâhinin Malkus adındaki kölesine vurup sağ kulağını kopardı. 11 İsa Petrus'a, "Kılıcını kınına koy! Baba'nın bana verdiği kâseden içmeyeyim mi?" dedi.

Şimdi Petrus'un birkaç saat sonra İsa'nın öğrencisi olmakla suçlandığında nasıl davrandığını görelim. Öyküyü Yuhanna 18. bölüm, 12–17 ayetlerinde okuyabiliriz:

12 Bunun üzerine komutanla buyruğundaki asker bölüğü ve Yahudi görevliler İsa'yı tutup bağladılar. 13 O'nu önce, o yıl başkâhin olan Kayafa'nın kayınbabası Hanan'a götürdüler. 14 Halkın uğruna bir tek adamın ölmesinin daha uygun olacağını Yahudi yetkililere telkin eden Kayafa idi. 15 Simun Petrus'la başka bir öğrenci İsa'nın ardından gidiyorlardı. O öğrenci başkâhinin tanıdığı olduğu için İsa'yla birlikte başkâhinin avlusuna girdi. 16 Petrus ise dışarıda, kapının yanında duruyordu. Başkâhinin tanıdığı öğrenci dışarı çıkıp kapıcı kızla konuştu ve Petrus'u içeri getirdi. 17 Kapıcı kız Petrus'a, "Sen de bu adamın öğrencilerinden değil misin?" diye sordu. Petrus, "Hayır, değilim" dedi.

Petrus İsa'yı tanıdığını inkâr etti. Neden? Korkmuş muydu? Bu, İsa'yı savunmak için Başrahibin kölesinin kulağını kesen aynı

49 Bkz. Yuhanna 13:37.
50 Bkz. Yuhanna 13:38.

Petrus'tu. Bakış açısındaki bu değişime ne neden olmuştu? İsa Petrus'a şöyle demişti:

> *"... işte, buğday gibi kalburlamak üzere, Şeytan sizi elde etmek için istekte bulundu."*[51]

Petrus fiziksel bir kavgada İsa'nın güçlü bir savunucusu olduğunu göstermişti. Fakat Şeytan Petrus'ta aşağılama konusunda bir zayıflık buldu. Bıçağının kızın sözleri üzerinde etkisi yoktu. Petrus'un İsa'yı inkârı ciddi bir suçtu. İsa şöyle demişti:

> "İnsanların önünde beni inkâr edeni, ben de göklerdeki Babam'ın önünde inkâr edeceğim."[52]

Petrus İsa'yı inkâr etmekle kendisini Allah'tan ayırıyordu. Ne yazık ki bunu yalnızca bir kez değil, üç kez yaptı. Petrus'un yaptığını Yuhanna 18. bölüm, 25. ayette okuyalım:

> *25 Simun Petrus hâlâ ateşin yanında durmuş ısınıyordu. O'na, "Sen de O'nun öğrencilerinden değil misin?" dediler. "Hayır, değilim" diyerek inkâr etti.*

İsa ilkbaharın başlarında tutuklanmıştı ve mahkemesi sabahın serinliğinde gerçekleşti. Petrus bazı köleler ve nöbetçilerle birlikte dışarıda ateşin başında duruyordu. Ateş, etrafında toplanmış olanların yüzlerini aydınlatıyordu. Her biri, uzanmış elleri alevlerin ısısını alırken, sessizce diğerlerine bakıyordu. Birden içlerinden biri Petrus'u tanıyarak onu şaşkınlığa uğrattı. Petrus sanki hepsi kendisine bakıyor gibi hissetti. Rahatsız oldu ve korktu. Yanıtını düşünmeden ağzından kaçırdı. "Ben O'nun öğrencisi değilim!"

Petrus'un İsa'yı gerekirse ölüme kadar izlemek için güçlü kararlılığı neredeydi? Cesaretine ne olmuştu? Petrus İsa'yı üçüncü kez inkâr ettiğinde ne olduğunu Yuhanna 18. bölüm, 26. ve 27. ayetlerde görelim:

---

51 Bkz. Luka 22:31 (Kİ).

52 Bkz. Matta 10:33.

26 Başkâhinin kölelerinden biri, Petrus'un, kulağını kestiği adamın akrabasıydı. Bu köle Petrus'a, "Bahçede, seni O'nunla birlikte görmedim mi?" diye sordu. 27 Petrus yine inkâr etti ve tam o anda horoz öttü.

İsa'nın peygamberlik sözü gerçekleşmişti. Petrus'un tepkisini Matta 26. bölüm, 75. ayette görebiliriz:

75 Petrus, İsa'nın, "Horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin" dediğini hatırladı ve dışarı çıkıp acı acı ağladı.

Güneş altında kalmaktan teni kararmış, elleri ağ tutmaktan nasırlaşmış bu balıkçının şimdi ayakta zor durup titreyerek kendinden nefretin yükü altında ezildiğini düşünebiliyor musunuz? İnanamayarak kendi kendine defalarca şöyle demiş olmalı: "Efendime ihanet ettim!"

Kendini bundan daha aşağı hissedemezdi. Peki Petrus ne yaptı? Çaresizlikle kaçıp kendini mi astı? Bir mağaraya mı saklandı? Hayır, diğer öğrencilerle birlikte bulunmaya devam etti. Sizce onların arasında kendini nasıl hissetmiştir? Belki ona baktıkları zaman karşısındakinin gözlerine bakmaktan utanarak başını öne eğmiştir.

Petrus'u tüm umudunu yitirmekten alıkoyan neydi? İsa'ya olan sevgisi miydi? Anlaşılan Petrus'un kendine güveni artık kaybolmuştu. Bir iman krizi durumunda yetersiz olabileceğini biliyordu. Yani Petrus sevmek ve sadık kalmak için kendi yeteneğine dayanmıyordu. Tövbesinin sırrı bu olamazdı. Belki de İsa'nın Petrus'a olan sevgisine güveniydi! Bu güvenebileceği bir şeydi!

Ufukta iyi haber vardı. İsa'nın mezarı başında iki Meryem'e bir melek göründüğünde, onlara şöyle dedi:

"Şimdi öğrencilerine ***ve Petrus'a*** gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz.'"[53]

53 Bkz. Markos 16:7.

Melek Petrus'tan adıyla söz etti! Bunun Petrus'u ne kadar sevindirdiğini düşünün! Dışlanmamıştı! Reddedilmemişti! Tövbesi Allah tarafından görülmüş ve kabul edilmişti! İsa, Allah'ın önünde durduğunda O'nu inkâr edenleri kendisinin de inkâr edeceğini söylememiş miydi? Evet, **fakat tövbe kaderimizi değiştiren en önemli seçimdir!** Yahuda tövbe etme şansını tepti ve sonunda hayatını kaybetti. Petrus ise fırsatı değerlendirdi ve kaderini sonsuza dek değiştirdi.

Büyük günahlar işleyen iki kişinin, Petrus ile Yahuda'nın hayatlarına ve tecrübelerine baktık. Biri tövbe etti, diğeri etmedi. Biri yücelik edinecek, diğeri ise mahkûm edilecek. Bu kendi seçimleriydi. **Yaptıkları seçimleri yapmaya onları Allah zorlamadı. Onlara doğru olanı yapma fırsatı verdi ve kendi kaderlerini yazmaları için onları serbest bıraktı.**

Ya bunun tersi doğru olsaydı ve Allah bazı insanları daha doğmalarından önce mahkûm olmak üzere seçseydi? Örnek olarak, Aydın'da bir incir hasadı festivali olduğunu düşünün. Çevre köylerden insanlar hasat kutlamasına katılmak üzere minibüslerle ve arabalarla geliyor. İnsanlar park edecek bir yer bulmaya çalışıyor, bir polis memuru da şöyle diyor:

> "Burada sokak boyunca park edin."

Ziyaretçilerden biri şöyle diyor:

> "Burada 'Park yapılmaz' yazıyor. Buraya park etmekte sorun olmadığından emin misiniz?"
>
> Polis memuru "Evet" diyor.

İnsanlar festivalden döndüklerinde araçlarının üzerinde ceza buluyorlar. Polis memurunu gördüklerinde şikâyet ediyorlar:

> "Hey, bu ceza da ne? Buraya park etmemizi sen kendin söyledin!"

Polis memuru yanıtlıyor:

"Evet, size buraya park etmenizi söyledim, fakat bu yasadışı. Size bunun için ceza kestim."

Sürücü, "Yalnız adaletsiz değil, aynı zamanda delisin de!" der.

Allah önceden kendi kader kitabına yazıp, bizim kötülük yapmamızı sağlayıp sonradan da bizi kötülük yaptık diye cezalandırmaz. Bu adil olmazdı. Ceyda eğitim için eline geçen fırsatları boşa harcamayı seçti. Derya elindeki fırsatı değerlendirdi. Bu kendi seçimleriydi. Eğer incir ekersek, incir hasat ederiz. Eğer diken ekersek, diken biçeriz. Bu doğada ve Kutsal Kitap'ta yazılmıştır. Yahuda'nın ve Petrus'un hayatlarında seçim ilkesini bir kez daha gördük. Ne yapmış olursak olalım, tövbeyi seçersek Allah bizi kabul etmeye hazırdır. Sizin seçiminiz nedir? Kendi Allah'a bağlı kalma gücünüze mi, yoksa Allah'ın size bağlılığına mı güveneceksiniz?

TARTIŞMA SORULARI

1. Derya kız kardeşinin kendisinden daha zeki olduğunu düşündüğü için çalışmayı reddetti mi? Bu bize doğuştan sahip olduğumuz yetenekler hakkında ne diyor?

2. Sizce Yahuda keseden para çaldığı için pişmanlık duymuş mudur? Sonunda, Yahuda İsa'yı ele vermekten ne kadar zenginlik elde etti?

3. Bazen insanlar yanlış bir şeyi yapmayı bırakmak isterler, fakat vazgeçecek güce sahip olmadıklarını düşünürler. Petrus'un tecrübesi ışığında onlara ne tavsiye ederdiniz?

4. Ne ekersek onu biçeceğimiz hem fiziksel, hem de ruhsal bir yasadır. Ekebileceğimiz bazı iyi ruhsal şeyler nelerdir?

5. Seçim gücü Allah'ın armağanıdır. Sonsuz hayatı seçmek için ne yapmanız gerekiyor?

11 KADERİ DEĞİŞTİREN SİZİN İÇİN ACI ÇEKTİ!

Eğer birisi sizin bir borcunuzu öderse bu bir utanç mı yoksa bereket mi?

Fedakârlık sözcüğünü düşündüğümüzde akla ne gelir? Hasta çocuğuna bakmak için tüm gece uykusuz kalan anneyi mi düşünürsünüz? Oğlunun üniversite eğitimini karşılamak için ailenin yazlık evini satan bir babayı mı düşünürsünüz? Bu her iki eylemin de fedakârlık gerektirdiği doğrudur. Öyleyse en büyük fedakârlık ne olurdu? Evet, haklısınız! Fedakârlığın en büyük biçimi kendi arzularımızı ya da dileklerimizi bir kenara bırakmaktan, külfet getirici bir şey yapmaktan ya da faturaları ödemek için bir şey satmaktan çok daha büyüktür. Başkalarının yararına kendi hayatımızdan vazgeçmek demektir. Dünya tarihindeki en büyük fedakârlık sahnesi hakkında okumaya başlamadan önce, hiçbir zaman unutmayacağımız bir tarihi olayı gözden geçirelim.

25 Nisan 1915'e yaklaşan haftalar gergindi. Çanakkale Boğazı boyunca kamp kurmuş olan Türk askerleri büyük bir muharebenin yakın olduğunu biliyorlardı. İlk darbeleri Şubat ayında yarımadanın kuzeyine Fransız ve İngiliz donanmalarının saldırısı sırasında almışlardı. Bunu Mart ayında büyük bir saldırı izlemişti. Patlayan top mermilerinin sesleri, yaralı askerlerin çığlıkları, kanla ıslanmış toprak ve karınlarının gurultusu, savaşın bedelini sürekli olarak hatırlatıyordu. Erzakları kıttı, yiyecek tayına bağlanmıştı ve cephane azdı. Ancak halen üstünlüğü ellerinde bulunduruyorlardı ve düşmanın yarımadayı ikiye bölme teşebbüsünü bozmuşlardı.

Aynı anda, İtilaf Devletlerinin askerleri gemilerinde ve uzak ülkelerdeki karargâhlarında, moralleri yüksek, zaferlerinden emindiler. Evet, önceki saldırılarda büyük kayıplar vermişlerdi. Ancak kara kuvvetlerinin destekleyeceği başka bir donanma taarruzunun İstanbul yolunu açacağından emindiler. Böylece Mısır'da birliklerini toplamaya ve hazırlık yapmaya başladılar.

İttifak Devletleri de, istihbaratları ve dış dünyayla bağlantıları çok kısıtlı olarak hazırlıklara başladılar. Ne yazık ki Türk güçlerinin komutanları stratejilerini tartışırken bir anlaşmazlık patlak verdi. İtilaf Devletlerinin nereye saldıracağını da, kendi birliklerini nereye yerleştirmeleri gerektiğini de bilmiyorlardı. Yanlış karar verirlerse sonucu ölümcül olabilirdi. En büyük taarruzun nereye yapılacağını kesin olarak öngörememelerine rağmen, sahilleri hazırlamayı, yollar yapmayı ve birlikleri nakletmeyi başarabildiler. Fakat hiçbir şey onları 25 Nisan sabahı gördükleri ve tecrübe ettikleri şeye hazırlayamazdı!

Güneşin ilk ışıkları ufukta göründüğünde denizde demirlemiş yüzlerce gemi gördüler. Askerler sahile çıkarılıyor, sirenler çalıyordu. Seher vaktinin sükunetini ve cıvıldayan kuşların seslerini tüfek ve top ateşi sesleri bastırdı. Birliklerimizin sahile ve yamaçlara dört bir yandan yaklaşan binlerce İtilaf askerini gördüğünde ne hissettiklerini düşünebiliyor musunuz? Buna bir de neredeyse hiç cephaneleri olmadığını ekleyin. Askerlerin çoğu muhtemelen 25 Nisan günü gün doğumunun son gördükleri gün doğumu olacağını biliyordu!

Yaklaşık 2000 yıl önce, İsa'nın öğrencilerini hazırlamak için söylemiş olduğu tüm şeylere rağmen, onlar da olan bitene inanamıyordu. Birlikte üç yıl geçirdikleri öğretmen, peygamber ve adam gitmişti. Sıradan bir suçlu gibi geceleyin tutuklanmış, yakın bir arkadaşı tarafından ele verilmiş ve savaş esiri gibi alınıp götürülmüştü. Dünyevi bir krallık rüyaları paramparça olmuştu. Romalıların İsrail'den kovulmaları kısa süren bir hayaldi.

O karanlık ve ümitsiz gecede, Yuhanna ile Petrus dışındaki bütün öğrenciler kaçmıştı. Onlarsa tapınak muhafızlarını başrahibin İsa'yı sorgulamayı planladığı gizli toplantı yerine kadar izlemişlerdi. Yuhanna, bir arkadaşı kendisini içeri aldıktan sonra olaylara tanıklık etti. Rahiplerin suçlamalarını duyduğunda ve İsa'nın karşı koymadığını, hatta kendini savunmaya bile çalışmadığını gördüğünde şaşkınlığa uğradı. Onun anlatısını Yuhanna 18. bölüm, 19–21 ayetlerinde okuyalım:

> *19 Başkâhin İsa'ya, öğrencileri ve öğretisiyle ilgili sorular sordu. 20 İsa onu şöyle yanıtladı: "Ben söylediklerimi dünyaya açıkça söyledim. Her zaman bütün Yahudiler'in toplandıkları havralarda ve tapınakta öğrettim. Gizli hiçbir şey söylemedim. 21 Beni neden sorguya çekiyorsun? Konuştuklarımı işitenlerden sor. Onlar ne söylediğimi biliyorlar."*

İsa kırlarda, tepelerde ve dağ yamaçlarında, hatta Tapınak'ta, Allah'ın kendisine verdiği gerçekleri açıkça söyledi. O'nun sırları ya da gizli bir gündemi yoktu. O'nun saklayacak bir şeyi yoktu. O'nun tek meydan okuyuşu verdiği basit yanıttı. İsa yasayı biliyordu, **O Allah'ın sözüydü**! Eski Antlaşma'ya göre rahiplerin dahi bir kişiyi bir suçtan mahkûm etmek için en az iki tanığa ihtiyaçları vardı. İsa öz olarak şunu söylüyordu:

> "Siz ve diğer herkes neler söylüyor olduğumu biliyorsunuz. Eğer söylediğiniz gibi yaptımsa, tanıklar nerede? Gidin onları getirin!"

Başrahibin ses tonu ve suçlamaları yeterince sarsıcı değilmiş gibi, Yuhanna 22. ve 23. ayette kayıtlı olan olaylara tanık olduğunda ne hissetmiştir?

> *22 İsa bunları söyleyince, yanında duran görevlilerden biri, "Başkâhine nasıl böyle karşılık verirsin?" diyerek O'na bir tokat attı. 23 İsa ona, "Eğer yanlış bir şey söyledimse, yanlışımı göster!" diye yanıtladı. "Ama söylediklerim doğruysa, niçin bana vuruyorsun?"*

Bir muhafız, günahkâr biri, günahsız olan İsa Mesih'in yüzüne vurdu! İsa'nın ne yaptığı dikkatinizi çekti mi? Adama vurarak karşılık vermedi. Bağırmadı. Sakin bir şekilde adama baktı ve kendisine neden vurduğunu sordu. Yüzümüze çok sık tokat yemeyiz, fakat bazen insanlar kaba şeyler söyler. En son rencide edildiğiniz zaman siz ne yaptınız?

İsa, fırtınayı dindiren ve Lazar'ı mezardan çağıran sesiyle, o adamı ebedî yıkıma mahkûm edebilirdi. Onu öldürmeleri için melekleri çağırabilirdi. Ancak O bunun yerine adama eylemlerini savunmasını söyledi. İsa hiçbir zaman intikam, kin ya da nefret gibi günahlı karakter özelliklerine sahip olmadı. O hiç kimseye benzemeyen bir adamdı.

O zamanlar Yahudi yetkililer ölüm cezasını vermeye yetkili değillerdi, zira Roma işgali altındaydılar. Bu nedenle İsa'yı Yahudiye'nin bölgesel valisi Pontius Pilatus'a göndermişlerdi. Pilatus'un istediği gibi davranmaya tam yetkisi olmasına rağmen, Yahudiye eyaletini kontrol altında tutması da gerekiyordu. Böylece, sürekli isyan tehdidi altında Pilatus bir uzlaştırma uzmanı, kurt politikacı olmuştu.

İsa'nın tutuklu olarak Pilatus'un yüksek mahkemesine götürüldüğünde neler olduğunu Yuhanna 18. bölüm, 28–32 ayet-lerinde görelim:

> *28 Sabah erkenden Yahudi yetkililer İsa'yı Kayafa'nın yanından alarak vali konağına götürdüler. Dinsel kuralları bozmamak ve Fısıh yemeğini yiyebilmek için kendileri vali konağına girmediler. 29 Bunun üzerine Pilatus dışarı çıkıp yanlarına geldi. "Bu adamı neyle suçluyorsunuz?" diye sordu. 30 Ona şu karşılığı verdiler: "Bu adam kötülük eden biri olmasaydı, O'nu sana getirmezdik." 31 Pilatus, "O'nu siz alın, kendi yasanıza göre yargılayın" dedi. Yahudi yetkililer, "Bizim hiç kimseyi ölüm cezasına çarptırmaya yetkimiz yok" dediler. 32 Bu, İsa'nın nasıl öleceğini belirtmek için söylediği sözler yerine gelsin diye oldu.*

Sanhedrin'in İsa'yı neden tutukladığına dair herhangi bir şüphe var idiyse, artık hiç kalmamalıdır. İsa'yı öldürmek istedikleri kendi ifadelerinden açıkça anlaşılıyor. Ne yazık ki Fısıh için törensel olarak temiz kalmayı o kadar dert ediyorlardı ki, cinayetin günah olduğunu unuttular! 33–35 ayetleriyle devam edelim:

> *33 Pilatus yine vali konağına girdi. İsa'yı çağırıp O'na, "Sen Yahudiler'in Kralı mısın?" diye sordu. 34 İsa şöyle karşılık verdi: "Bunu kendiliğinden mi söylüyorsun, yoksa başkaları mı sana söyledi?" 35 Pilatus, "Ben Yahudi miyim?" dedi. "Seni bana kendi ulusun ve başkâhinlerin teslim ettiler. Ne yaptın?"*

Bu ayetleri okumak kimi zaman kötü bir film izlemek gibi. İçinizden şöyle bağırmak gelir:

> "O ölümü hak edecek bir şey yapmadı! O insan bedeninde Allah'ın Sözü'dür. O körleri iyileştirdi, fırtınayı dindirdi, cinleri kovdu ve ölüleri diriltti. İsa'nın sıradan bir adam olmadığını göremiyor musunuz?"

İsa'nın kral oluşuna gelince, O'nun Pilatus'un sorusuna nasıl yanıt verdiğine bakalım. Bunu Yuhanna 18. bölüm, 36. ve 37. ayetlerde okuyabiliriz:

> *36 İsa, "Benim krallığım bu dünyadan değildir" diye karşılık verdi. "Krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım, Yahudi yetkililere teslim edilmemem için savaşırlardı. Oysa benim krallığım buradan değildir." 37 Pilatus, "Demek sen bir kralsın, öyle mi?" dedi. İsa, "Kral olduğumu sen söylüyorsun" karşılığını verdi. "Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir."*

İsa'nın ifadesinden O'nun bir kral olduğu açıkça anlaşılıyor; fakat genel olarak düşündüğümüz türden bir kral değil. O zaman Yahudilerin çoğu Mesih'in Romalıları ortadan kaldırarak yeni bir Yahudi krallığı kuracağını düşünüyordu. Ancak İsa'nın ifadesi bu düşüncelerinin yanlış olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. **O dünyevi bir krallık kurmaya gelmedi. Hayır, O daha büyük**

bir şeye, gökte ve yeni yeryüzünde ve Allah'ı seven herkesin yüreklerinde bulunan Allah'ın krallığına odaklanmıştı. Öyküye Matta'dan devam etmeden önce Yuhanna 18. bölüm, 38. ayeti okuyalım:

> *38 Pilatus O'na, "Gerçek nedir?" diye sordu. Bunu söyledikten sonra Pilatus yine dışarıya, Yahudiler'in yanına çıktı. Onlara, "Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" dedi.*

Gerçek nedir? İnsanların gerçek hakkında kafalarının her zamankinden daha karışık olduğu bir zamanda yaşıyoruz. Gerçeğin kültüre, zamana ve yaşam şartlarına bağlı olduğunu söylüyorlar. Sizin için gerçek olabilecek olan şeyin onlar için olmadığını söylüyorlar. Doğrusu, su susuzluğu giderir ve ekmek bedeni besler. Gerçek vardır ve bulunabilir.

Önceki derslerimizden birinde İsa kendisinin yol, gerçek ve hayat olduğunu söylemişti. **Pilatus, Gerçek'in tam önünde durmakta olduğunu fark edemedi!** İsa tüm peygamberlerin yazdığı tüm şeylerin ünlem işaretiydi. O, Allah'ın evrenden günahı kaldırma çabalarının ok başıydı. Gerçek bilinebilir olmakla kalmıyordu, aynı zamanda İsa Mesih'in şahsında görünür ve canlıydı da.

Şimdi Matta kitabına geçelim ve öyküye 27. bölüm, 15–19 ayetlerinden devam edelim:

> *15 Her Fısıh Bayramı'nda vali, halkın istediği bir tutukluyu salıvermeyi adet edinmişti. 16 O günlerde Barabba adında ünlü bir tutuklu vardı. 17 Halk bir araya toplandığında, Pilatus onlara, "Sizin için kimi salıvermemi istersiniz, Barabba'yı mı, Mesih denen İsa'yı mı?" diye sordu. 18 İsa'yı kıskançlıktan ötürü kendisine teslim ettiklerini biliyordu. 19 Pilatus yargı kürsüsünde otururken karısı ona, "O doğru adama dokunma. Dün gece rüyamda O'nun yüzünden çok sıkıntı çektim" diye haber gönderdi.*

Pilatus İsa'nın asil fakat alçakgönüllü tavrından O'nun ölüm cezasını hak eden bir suçlu olmadığını anlamıştı. Ayrıca bu kadar

zararsız görünen bir adamı mahkûm etmek istemiyordu. Evet, O'nun öğretileri radikal, hatta belki de ruhsal açıdan devrimciydi. Fakat O hiç kimseye zarar vermemiş, Roma İmparatorluğu'nu tehdit etmemişti. Bu yetmezmiş gibi, Allah bir rüyada karısına seslenmiş ve Pilatus'u bu maskaralığa karışmaması için uyarmıştı. Ne yazık ki Pilatus bu işe çoktan batmıştı. Kalabalığın önünde dururken şöyle dedi:

"Kimi salıvermemi istersiniz, Barabba'yı mı yoksa İsa'yı mı?"

Barabba, Romalılardan bağımsızlık elde etmek için şiddete başvurmayı savunan yurtseverler teşkilatının bir üyesiydi. Hatta bir isyana önayak olmuş ve cinayetten tutuklanmıştı. Siz kimi salıvermeyi seçerdiniz, katili mi, yoksa günahsız peygamberi mi? Kolay bir seçim gibi görünüyor. Kalabalığın ne söylediğini 20–23 ayetlerinde görelim:

20 Başkâhinler ve ileri gelenler ise, Barabba'nın salıverilmesini ve İsa'nın öldürülmesini istesinler diye halkı kışkırttılar. 21 Vali onlara şunu sordu: "Sizin için hangisini salıvermemi istersiniz?" "Barabba'yı" dediler. 22 Pilatus, "Öyleyse Mesih denen İsa'yı ne yapayım?" diye sordu. Hep bir ağızdan, "Çarmıha gerilsin!" dediler. 23 Pilatus, "O ne kötülük yaptı ki?" diye sordu. Onlar ise daha yüksek sesle, "Çarmıha gerilsin!" diye bağrışıp durdular.

İnanılmaz! İnsanlar bir katilin özgürlüğe kavuşturulması ve doğru bir adamın idamı için yalvardı. Allah neredeydi? Neden bunun olmasına izin veriyordu? Bunun olmasına izin veriyordu, çünkü bu ta Aden Bahçesi'ne dayanan planın bir parçasıydı. Bu, gözlerinin önünde gerçekleşen bir plandı. Okumaya Matta 27. bölüm, 24–26 ayetlerinden devam edebiliriz:

24 Pilatus, elinden bir şey gelmediğini, tersine, bir kargaşalığın başladığını görünce su aldı, kalabalığın önünde ellerini yıkayıp şöyle dedi: "Bu adamın kanından ben sorumlu değilim. Bu işe siz bakın!" 25 Bütün halk şu karşılığı verdi: "O'nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun!" 26

Bunun üzerine Pilatus onlar için Barabba'yı salıverdi. İsa'yı ise kamçılattıktan sonra çarmıha gerilmek üzere askerlere teslim etti.

Pilatus ellerini yıkadığında, bunun masum bir adamı mahkûm etmenin suçluluğunu ortadan kaldıracağını sanmıştı. Ancak bir önder olarak bunu yapamazdı. Onun da bir seçim yapması gerekiyordu. Halkın isteğine rağmen doğru kararı verebilirdi. Ne yazık ki o gerçeği izlemekten çok insanları memnun etmeyi düşünüyordu. Ama öte yandan, Pilatus'un kendisi de gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu. Üzücü bir şekilde, Pilatus'un hayatının geri kalanını okursanız, intihar ettiğini göreceksiniz.

26. ayette İsa'nın kamçılandığı söyleniyor. Bunun anlamını kavramanız çok önemli. Roma geleneğinde bir suçlu idam edilmeden önce kamçılanırdı. Kamçı iki ya da üç kordon bağlı bir saptan meydana gelirdi. Kordonların üzerinde aralıklı olarak yerleştirilmiş, keskin, çoğunlukla çinko ve demirden madeni parçalar bulunurdu. Birkaç darbe aldıktan sonra insanın sırtının ne hale geldiğini tahmin edebilirsiniz. Derisi soyulur, kasları açığa çıkardı; büyük miktarda kan kaybeder ve zorlukla yürüyebilecek ölçüde zayıf düşerdi. Mahkûm ancak ölmek isteyebilirdi. Fakat Romalılar ölüm gerçekleşmeden önce dururlardı. Mahkûmu resmî cezaya, yani çarmıha saklamaları gerekiyordu.

Bu dersin geri kalanında bazı sarsıcı ayetler okuyacağız. Bazı insanlar böyle bir şeyin Allah'ın bir peygamberinin başına asla gelemeyeceğini söyleyeceklerdir. Allah'ın buna asla izin vermeyeceğine inanırlar. Fakat Allah'ın Sözü'nün yalan söylemediğini ve hiçbir insanın Allah'ın sözünü değiştirmeye gücünün yetmediğini defalarca gördük. Okuyacaklarımız yalın gerçekler. Öyleyse peşin hükümlerimizi, kişisel düşüncelerimizi ve şüphelerimizi bir kenara bırakalım. Kutsal Kitap'ın ne söylediğini okuyalım ve sonraki olayların Kutsal Kitap peygamberlik sözünü nasıl yerine getirdiğini görelim. İsa'ya saygı ve sevgi göstererek, 27–31 ayetlerini isteksizce okuyalım:

27 Sonra valinin askerleri İsa'yı vali konağına götürüp bütün taburu başına topladılar. 28 ***O'nu soyup*** *üzerine kırmızı bir kaftan geçirdiler. 29* ***Dikenlerden bir taç örüp başına koydular****, sağ eline de bir kamış tutturdular. Önünde diz çöküp, "Selam, ey Yahudiler'in Kralı!" diyerek* ***O'nunla alay ettiler****. 30* ***Üzerine tükürdüler****, kamışı alıp* ***başına vurdular****. 31 O'nunla böyle alay ettikten sonra kaftanı üzerinden çıkarıp kendi giysilerini giydirdiler ve çarmıha germeye götürdüler.*

Şimdi okuduklarımızı hiç açıklayabilir miyiz? Yukarıdaki ayetlerde beş eylem vurgulanmış. Askerler İsa'nın giysilerini çıkardılar, başına dikenlerden bir taç koyup bastırdılar, O'nunla alay ettiler, O'na tükürdüler ve vurdular. O'nun dövüldüğünden, önceki geceden beri hiçbir şey yiyip içmediğinden ve çok kan kaybettiğinden ötürü zaten zayıf düştüğünü hatırlayın. Giysilerini çıkarttıklarında duyduğu acıyı tahmin edebilir misiniz? Herhalde giysilere yapışmış etler vardı. O askerlerin yüzlerindeki nefret, kıskançlık ve ahlak bozukluğuyla dolu bakışları hayal edebiliyor musunuz? Bunu onlara yaptırabilen neydi? Günah! Bunu itiraf etmek istemesek de, bu **sizde ve bende olan aynı günah.** Bize pişman olduğumuz ve utandığımız şeyleri yaptıran aynı günah.

İsa, Allah'ın Sözü ve bu yeryüzünde Allah'ın yasasının kişileşmiş halidir, çünkü O hiçbir zaman günah işlemedi. Günah işleyerek Allah'ın yasasını çiğnediğimizde (örneğin yalan söyleyerek, anne–babamıza itaatsizlik ederek, hırsızlık yaparak, Sebt gününü kutsal tutmayarak, vs.) İsa Mesih'le alay ediyor, O'na tükürüyor ve tokat atıyoruz! Kutsal Kitap'a göre, günahımıza kefaret edebilen tek şey kandır.[54] Atalarımız bu yüzden hayvanları kurban ettiler. Fakat hayvanların kanı günahlarına gerçekten kefaret etmedi. Bunlar yalnızca tüm dünyayı bereketleyecek olan en büyük kurbanın bir simgesiydi.[55] Bundan sonra neler olduğunu 32–36 ayetlerinde görelim:

54 Bkz. Levililer 17.

55 Bkz. Yaratılış 3.

32 Dışarı çıktıklarında Simun adında Kireneli bir adama rastladılar. İsa'nın çarmıhını ona zorla taşıttılar. 33–34 Golgota, yani Kafatası denilen yere vardıklarında içmesi için İsa'ya ödle karışık şarap verdiler. İsa bunu tadınca içmek istemedi. 35 Askerler O'nu çarmıha gerdikten sonra kura çekerek giysilerini aralarında paylaştılar. 36 Sonra oturup yanında nöbet tuttular.

Roma dünyasında çarmıha germe akla gelebilecek en kötü cezaydı. En aşağılık suçlular için ayrılmıştı. Dolayısıyla halkın olayı seyretmesi, suçluyla alay etmesi ve cezalandırılışına tanık olmaları normaldi. Mesih olan İsa, İyi Çoban, Allah'ın Sözü, Kaderi Değiştiren, böyle bir seyirliğin odak noktasıydı.

İsa dövüldükten sonra o kadar halsiz düşmüştü ki, çarmıhını Golgota'ya kadar tüm yol boyunca taşıyamadı. Omuzları o tahta kirişin ağırlığını taşıyamıyordu, hatta tutabilse dahi omuzlarındaki ve sırtındaki kan tahtanın kaymasına neden olacaktı. Sendeledi, düştü, ayağa kalktı, hatta zaman zaman süründü. Bunun olacağını aylar öncesinden biliyordu. Nereye gideceğini biliyordu. **Fakat en önemlisi, gönüllü olarak gidiyordu!**

Hiç bir tahta parçasına çivi çaktınız mı? Bir elinizle çekici kaldırırken diğer elinizle çiviyi tutarsınız. Çekici indirirken bütün gücünüzle çivinin başına vurursunuz. Çeliğin çeliğe teması yüksek sesli bir uğultu yapar. Roma askerleri İsa'yı o tahta çarmıha yatırdıklarında, tahtaya çivileri çaktılar. Fakat çivilerin tahtaya değmeden önce İsa'nın bileklerinden ve ayaklarından geçmeleri gerekiyordu.

Bunun ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemeyiz. Çiviler tendonları, bağ dokuları ve sinirleri delip geçti. Askerler İsa'yı kaldırırken O'nu tutan şeyler yalnızca bunlardı. Yerçekimi bedenini aşağı çekerek nefes almasını imkânsız hale getirirken, İsa sırtını eğerek yaralı kollarıyla kendini yukarı çekiyordu. Zaman zaman tek bir nefes alabilmek için kendisini yukarı çekiyordu. Aynı anda insanlar yanından geçiyor ve O'na sataşıyorlardı.

Askerler kendisini çarmıha çiviledikleri̇nde İsa'nın ne dediğini biliyor musunuz? Luka 23. bölüm, 34. ayette görelim:

> *34 İsa, "Baba, onları bağışla" dedi. "Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar."*

İsa Allah'tan askerleri, rahipleri ve alay edenleri bağışlamasını istedi! Bir an için durup bunu düşünün.

İsa yargılandığı zaman, öldürülürken, katillerinin kurtuluşunu düşünüyordu. Askerlerin olan biteni anlamadıklarını biliyordu. Onların gözünde İsa yalnızca sorun çıkaran asi Yahudilerden biriydi. Günün sonunda O'nun gerçekte kim olduğunu öğrenecekleri akıllarının ucundan bile geçmiyordu.

Matta 27. bölüm, 37–44 ayetlerinden devam edelim:

> *37 Başının üzerine, BU, YAHUDİLER'İN KRALI İSA'DIR diye yazan bir suç yaftası astılar. 38 İsa'yla birlikte, biri sağında öbürü solunda olmak üzere iki haydut da çarmıha gerildi. 39–40 Oradan geçenler başlarını sallayıp İsa'ya sövüyor, "Hani sen tapınağı yıkıp üç günde yeniden kuracaktın? Haydi, kurtar kendini! Tanrı'nın Oğlu'ysan çarmıhtan in!" diyorlardı. 41–42 Başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenler de aynı şekilde O'nunla alay ederek, "Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor" diyorlardı. "İsrail'in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insin de O'na iman edelim. 43 Tanrı'ya güveniyordu; Tanrı O'nu seviyorsa, kurtarsın bakalım! Çünkü, 'Ben Tanrı'nın Oğlu'yum' demişti." 44 İsa'yla birlikte çarmıha gerilen haydutlar da O'na aynı şekilde hakaret ettiler.*

Ne yazık ki bu kötü bir film ya da uydurma bir öykü değil. İsa dövüldü, çarmıha çivilendi ve alaya alındı. İnsanlığın günahının sonucunu gösteren bir resim yapabilseydiniz, muhakkak şöyle olurdu: **Allah'ın seçilmiş Mesihi bir tepede çıplak bir biçimde çarmıha çivilenmiş.** 45–50 ayetlerini okuyarak bu öyküyü sonlandıralım:

45 Öğleyin on ikiden üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü. 46 Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, "Eli, Eli, lema şevaktani?" yani, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı. 47 Orada duranlardan bazıları bunu işitince, "Bu adam İlyas'ı çağırıyor" dediler. 48 İçlerinden biri hemen koşup bir sünger getirdi, ekşi şaraba batırıp bir kamışın ucuna takarak İsa'ya içirdi. 49 Öbürleri ise, "Dur bakalım, İlyas gelip O'nu kurtaracak mı?" dediler. 50 İsa, yüksek sesle bir kez daha bağırdı ve ruhunu teslim etti.

Günün ortasında gök karardı. Üç saat boyunca hiç günışığı yoktu. Saatler süren ıstıraplı acıdan sonra, İsa Allah'a feryat etti. Yıllar boyu İsa'nın bu ifadesi hakkında pek çok yorum yapılmıştır. Ancak bunların tümü aynı sonuca varır. İsa daha önce hiç hissetmediği bir şeyi hissediyordu. Yalnız ve terk edilmiş hissediyordu.

Üç yıl boyunca insanlara Allah'la bir olduğunu anlatmıştı. Allah'ı kendi babasına benzetmişti ve sürekli olarak kendisine emredileni yapıyordu. Fakat çarmıhta asılıyken, **İsa sanki bir uçurumun kendisini Allah'tan ayırdığını hissetti. Artık Hayat Kaynağı'na bağlı değildi.** İsa'nın temiz kaydı, yani O'nun günahsızlığının ışığında bunun nedenini ister istemez merak ederiz. İsa bu cezayı hak edecek bir şey yapmadı. O Allah'ın yasasını bir kez bile çiğnemedi! Öyleyse başka bir nedeni olmalı.

Önceki gece, Getsemani Bahçesi'nde, İsa Allah'tan "bu kâse"nin kendisinden alınmasını istemişti.[56] Kutsal Kitap'ta Allah'ın yargısı çoğunlukla salgın hastalıklarla, gazapla ve yıkımla dolu bir kâse olarak tasvir edilir.[57] İsa günah işlemediyse, Allah'ın gazap kâsesinden neden içecekti?

Şimdi göreceğiniz ifade biraz sarsıcı olabilir. **İsa, her insanoğlu uğruna, Allah'ın günaha verdiği hükmü bütünüyle tecrübe ediyordu.** İşte bu nedenle kendini yalnız ve Allah'tan ayrı hissetti. Başka bir nedeni olamaz. Bir düşünün! İsa çarmıha gönüllü gitti. Her

56 Bkz. Luka 22:42.
57 Bkz. Mezmur 75:8.

zaman ve sadece doğru bir adam olmasına rağmen ölüm cezasını çekti. Tıpkı İsraillilerin kusursuz bir kuzu kurban etmeleri gerektiği gibi, İsa kendisini kusursuz bir kurban olarak verdi. Vaftizci Yahya O'nu "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu" olarak adlandırdı.[58] İsa fedakârlığın mükemmel örneğiydi. O son kurbandı, Adem ile Havva'nın ilk kez günah işledikleri gün öngörülendi. **Biz çekmek zorunda kalmayalım diye, günahın cezasını O çekti.**

25 Nisan 1915 tarihinde tüm Türk erkekleri, kadınları ve çocukları Çanakkale'de değildi. Fakat siper kazan, soğuk gecelere göğüs geren ve nöbet bekleyen her askerin kalbindeydiler. Düşman yamaçlardan tırmanmaya başladığında ve yenilgi kaçınılmaz son olarak göründüğünde, genç bir general öne çıktı. Düşmanın daha fazla askeri, daha iyi silahları ve bol miktarda mühimmatı olduğunu biliyordu. Fakat bizim askerlerimizde olan bir şeye sahip olmadıklarını da biliyordu: haklı olarak kendilerinin olanı savunma ve halkları ile anayurtlarını koruma arzusu.

Düşman tepeden yukarı doğru ilerlerken, Mustafa Kemal onları engellemeye kararlıydı. Yapamazlarsa, savaşı büyük ihtimalle kaybedeceklerdi. Kaybedilecek zaman yoktu, hızla bir karar verilmesi gerekiyordu. 57. alay takviye gelene kadar dayanmak zorundaydı. Fakat cephaneleri yokken ve askerleri yemek yemediklerinden ötürü zayıf düşmüşken bunu nasıl yapabilirlerdi ki? Tek bir yol vardı, fakat bedeli ağır olacaktı. Askerler düşmanla yüz yüze savaşmak ve onları çıplak elleriyle durdurmak zorunda kalacaklardı. Belki fedakârlıkları destek birliklerine gelmelerine yetecek kadar zaman kazandıracaktı.

Ancak annelerin emzirdikleri, büyüttükleri ve kendisine teslim ettikleri oğullarını kaybedeceklerini bilerek bu emri nasıl verebilirdi ki? Onları nasıl ölüme gönderebilirdi? Başka bir seçenek var mıydı? Hangisi daha zor olacaktı, ölme emrini vermek mi, bunu yerine getirmek mi? Evet, yapılması gerekiyordu. Tüm ulus bu eyleme bağlıydı.

58 Bkz. Yuhanna 1:29.

Mustafa Kemal 57. alayın askerlerine döndü, onlara cephe hatlarına dönmelerini söyledi ve düşmana taarruz etmelerini emretti. Onları şu ifadeyle gönderdi:

"Ben size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum."

Kesin bir ölüme doğru taarruza geçen o askerlerden biri olsaydınız nasıl hissederdiniz? Bunu yapabilir miydiniz? Kendinizden daha büyük bir şey yaptığınıza ve ailenizle ulusunuzu kurtardığınıza tüm kalbinizle inansaydınız, siz de muharebeye koşardınız. 57. alayın askerleri ne yaptı? Gönüllü olarak ölüme koştular.

Allah'ın sözü olarak,[59] İsa göğü gönüllü olarak bıraktı, bebek olarak doğdu, insan hayatı yaşadı ve çarmıhta öldü. O ölmeye gönderilmişti! Allah'la birlikte olabilmeniz için günahınızın en büyük bedelini ödedi: Allah'tan ayrılık.

İsa'nın doğumu doğaüstü bir olay olduğu gibi, ölümü de öyleydi. Matta 27. bölüm, 51. ve 54. ayetleri okuyarak ne olduğunu görelim:

> *51 O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. 54 İsa'yı bekleyen yüzbaşı ve beraberindeki askerler, depremi ve öbür olayları görünce dehşete kapıldılar, "Bu gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu!" dediler.*

Tapınakta Kutsal Yer'i En Kutsal Yer'den ayıran perde yırtılarak ikiye bölündü. **Artık Allah ile insan arasında ayrılık yoktu. İsa sonunda her insanın günahının bedelini ödemiş ve Baba'ya doğrudan bir yol sağlamıştı.**

İsa'nın son nefesini selamlamak için güneş karardığında ve yer sarsıldığında, O'nun giysileri için kura atan Roma askerlerinden biri O'nun çevresinde doğaüstü olayların geçtiğinin farkına vardı. İsa Mesih'in cansız yüzüne baktı ve haykırdı:

"Gerçekten bu Allah'ın Oğlu'ydu!"

59 Bkz. Yuhanna 1:1.

TARTIŞMA SORULARI

1. Gerçek nedir?

2. İsa muhafızı eylemleri hakkında sorguladığında, bunun bir tür yargı olduğunu anlıyor musunuz? İsa kendisine insanların günahlarını yargılama yetkisi verildiğini söyledi. Size yapmış olduğunuz kötü işler hakkında sorduğunda ne diyeceksiniz?

3. İsa Allah'tan kendisini mahkûm eden ve öldüren insanları bağışlamasını istedi. O'nun Allah'tan sizin günahlarınızı bağışlamasını da isteyeceğini anlıyor musunuz?

4. İsa'nın ölümünün gerekli olduğunu anlıyor musunuz? O neden ölmek zorundaydı?

5. İsa Fısıh bayramında öldü. Kuzunun kanının Mısır'da onu kapı söveleri üzerine sürenler için ne yaptığını hatırlıyor musunuz?

6. İsa'nın ölümü sizin günahlarınızı nasıl bağışlıyor? Bir insan başka birinin suçunun cezasını nasıl çekebilir?

7. Hayat Ekmeği İsa, bir çöplüğün yanındaki ağaca asılı olan bir torba ekmek gibi çarmıha asıldı. Bu imgenin ışığında, "ekmek Allah'ın bir nimetidir" ifadesi yeni bir anlam kazanıyor mu? Ekmeğin yer üzerinde asılı olduğunu her gördüğünüzde, yukarı kaldırılan İnsanoğlu ve Hayat Ekmeği olanın bizim için yaptığını hatırlayın!

12 O ÖLÜMÜ YENDİ!

Mucizeye mi ihtiyacınız var? Bir tane mucizeniz var!

Hayatta gerçekten unutulmaz olan çok az an vardır. Yaşlandıkça, büyük iş bağlantılarına, sınavlardan alınan yüksek notlara, eğlencelere ve dostlarla geçirilen eğlenceli hafta sonlarına dair anılar sanki kaybolup gider. Ancak arada bir hafızalarımıza kalıcı olarak işlenen sarsıcı olaylar olur. Bunlar mucizevi anlar dediğimiz, üzüntüyle sevincin kafa kafaya çarpıştığı ve trajedinin zafere dönüştüğü zamanlardır. Bunlar sevinç gözyaşlarının aktığı zamanlardır, çünkü kişi bilir ki:

"Bana bir melek dokundu. Allah beni ziyaret etti."

Elektrik hattından gelen şok gibi, bu olaylar bizi sarsar, uyandırır ve hayatımızın yönünü beklenmedik bir biçimde değiştirir. Bu dersimizde böyle bir olaya tanık olacağız. İsa'nın yalnızca bir hayatı değil, tüm insanlık tarihinin yönünü değiştirdiğini göreceğiz.

Enise felç edici mide ağrıları çekmeye ve ayak bileklerinde şişlikler oluşmaya başladığında yalnızca 16 yaşındaydı.[60] Endişelenen anne–babası onu bir hastaneye götürdü. Onlara Enise'nin ender görülen bir lösemi türüne yakalandığını ve kemoterapi ile radyoterapiye

60 Bu gerçek hikâye Time magazininin Haziran 1990 sayısının kapağında ve People magazininin Kasım 1994 ve Hazıran 2009 sayılarında yer almaktadır. Okuma kolaylığı için isimler Türkçeleştirilmiştir. Ailenin İngilizce isimleri Abraham ve Mary Ayala ve iki kızları Anissa ve Marissa Eve.

girmesi gerektiğini söylediler. Ayrıca hastalığının ve tedavisinin öldüreceği kırmızı kan hücrelerini yenilemek için acilen kemik iliği nakline ihtiyacı vardı. Nakil olmazsa Enise ölecekti.

Enise'nin anne–babası, erkek kardeşi ve tüm akrabaları ilik verici olup olamayacaklarının anlaşılması için test edildiler. Fakat hiçbiri uygun bulunamadı. Sonunda bir verici bulundu. Fakat ne yazık ki adam ilik vermekten son anda vazgeçerek Enise'nin ailesini büyük bir krizle baş başa bıraktı.

Enise'nin annesi Meryem şöyle diyor: "Yıkılmıştık."

Yapabilecekleri tek şey dua etmekti. Meryem hatırlıyor:

"Sonra bir rüya gördüm. Bu rüyada bir çocuk vardı."

Meryem ve kocası İbrahim hemen bütün umutlarını daha rahme bile düşmemiş olan bir bebeğe bağladılar. Bu bebek kızlarının hayatını kurtarabilir miydi? Doktora sorduklarında, yeni bir kardeşin aynı kemik iliğine sahip olması ihtimalinin yalnızca %23 olduğunu söyledi. Fakat kızlarının hayatını kurtarmaya kararlıydılar ve riske girmeye istekliydiler.

Kolay verilen bir karar ya da basit bir dörtte bir ihtimal değildi. İbrahim önceden vazektomi ameliyatı olmuştu ve bunu geri aldırması gerekiyordu, bu da her zaman başarılı olmuyordu. Meryem 42 yaşına gelmişti, başarılı bir hamilelik şansı yalnızca %40'tı. Üstelik Enise'nin vücudunun kemik iliğini kabul edeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Aile diz çökerek dua etti:

"Gökteki sevgili Baba, mucizeye ihtiyacımız var. Eğer Senin arzunsa, öyle olsun. İsa Mesih'in adıyla diliyoruz. Âmin."

Şimdi planın mükemmel şekilde işlemesini beklemek büyük sabır gerektirecekti. İbrahim başarılı bir ameliyat oldu. Meryem hamile kaldı. Ailenin ve dostların heyecanı arttı. Bebek sağlıklıydı ve normal şekilde gelişiyordu. Ne var ki, Enise'nin durumu kötüye gidiyordu.

Hamileliğin yedinci ayında Meryem ile İbrahim bebeğin iliğinin uyacağının unutulmaz haberini aldılar! Bu büyük ümit kalplerinde yanıp tutuşurken, ilerleyen aylar hızla geçti. Değerli bebek doğduğunda adını Melis Havva koydular ve onu büyük bir sevgiyle sevdiler. O sıradan bir bebek değildi, zira ablasının hayatını kurtarmak üzere doğmuştu! Bundan sonra ise daha da büyük bir sabır denemesi başladı. Melis'in Enise'ye kemik iliği nakli yapılabilecek kadar büyümesi için ailenin 14 ay beklemesi gerekiyordu. Enise o güne kadar yaşayabilecek miydi? Zaman ilerliyordu.

Derken 1991 yılının Ağustos ayında beklenen gün geldi. Doktorlar kemik iliğini minik Melis'in kalçasından uzun bir iğneyle çıkararak Enise'ye damardan verdiler. Enise'nin durumu çarpıcı bir biçimde iyiye gitmeye başladı. Kısa bir süre sonra kanseri tamamen yendiği bildirildi. Aile sevinçle kendinden geçti.

"Allah'ın bizim için mucize üstüne mucize yaptığını hissettik."

Allah bir çocuğu kurtarmakla kalmamıştı, şimdi bir de hayranlıkla sevecekleri bir bebek "kahramanları" vardı.

Yirmi yıl sonra, iki kız birbirleriyle gülüşüp şakalaşıyor. Birbirlerine olan sevgileri hayal edebileceğimizden çok daha güçlü. Enise kendini küçük kız kardeşinin annesi gibi görüyor. Melis bir insanın hayatı boyunca bekleyebileceğinden çok daha fazla sevgiyle büyüdü. Evleri sürekli bir minnettarlıkla doldu. Zira kızkardeşi doğmasaydı, Enise bugün kelimenin tam anlamıyla hayatta olmayacaktı. Ve doğrusu, Enise kansere yakalanmış olmasaydı Melis hayatta olmayacaktı!

Eğer felaketler mucizeler için uygun ortamı hazırlıyorsa, insanlığın ahlaki çöküşü felaketi için de bir mucize olabilir miydi? Allah'ın Aden bahçesinde tesis ettiği mükemmel plandan kesinlikle çok uzaktayız. Allah hepimizin en büyük felaketine, günaha yönelik doğamıza karşı koymak için ne yapabilirdi? Mecazen söyleyecek olursak, dünya kendi ilik naklini alabilecek miydi? Bu soruyu yanıtlamak için, şimdi dersimizin kutsal yazı kısmına başlayalım. Son dersimizde İsa'nın trajik ölümünde kalmıştık.

Mesih'in çarmıha gerilmesi esnasındaki sarsıcı olaylar annesini, öğrencilerini ve diğer izleyicilerini perişan etmişti. İsa'nın cansız bedenine inanamayarak ve dehşetle bakıyorlardı. Güçlü şifa verişiyle, yaratıcı öğretişiyle ve cinler üzerindeki hakimiyetiyle kalabalıkları şaşkına çeviren alçakgönüllü mucize yapıcı, şimdi gök ile yer arasında bir Roma çarmıhına çivili bir halde asılıydı! Yanlış giden neydi? Fırtına sırasında birden elektrik kesildiğinde evlerimize çöken beklenmedik karanlık gibi, yaşadıkları kaybın karanlığının kalplerini kapladığını hissediyorlardı. Işıklarını kaybetmişlerdi!

İsa öldüğünde Yeruşalim'i sarsmış olan deprem dinmişti. İsa çarmıh üzerinde son saatlerini yaşarken kararan güneş, şimdi ufukta gözden kaybolurken yeryüzünü yeniden altın sarısına boyuyordu. Fakat hayat artık eskisi gibi olmayacaktı. İsa'nın gördüğü işkenceye ve ölümüne tanık olanlar, O'nun kanayan yüzünün ve delinen ellerinin görüntüsünü zihinlerinden silemiyorlardı. Alışılmadık, zalimce ve şeytani bir şeye tanık olmuşlardı. Yine de, bu işkence gören adamda başka hiçbir kişide tanık olmadıkları bir sükuneti, güven verici ifadeyi ve ağırbaşlılığı tekrar tekrar görmüşlerdi. Dünyanın ışığı sönmüştü. Kalabalıklar evlerine ümitsiz ve şaşkın bir halde döndüler.

Sebt günü hızla yaklaşırken, Yahudi önderler suçluların ve İsa'nın haçları üzerinde kalmalarını istemediler. Daha henüz masum bir adamı öldürmüş olmalarına rağmen, ölenlerin bedenlerinin Sebt gününün kutsallığına leke süreceğinden endişe ediyorlardı. Ne yaptıklarını Yuhanna 19. bölüm, 31–40 ayetlerinde okuyalım:

> *31 Yahudi yetkililer Pilatus'tan çarmıha gerilenlerin bacaklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık Günü olduğundan, cesetlerin Şabat Günü çarmıhta kalmasını istemiyorlardı. Çünkü o Şabat Günü büyük bayramdı. 32 Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonra da İsa'yla birlikte çarmıha gerilen öteki adamın bacaklarını kırdılar. 33 İsa'ya gelince O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Bu yüzden bacaklarını kırmadılar. 34 Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. 35 Bunu gören adam*

tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğruyu söylediğini bilir. Siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir. 36 Bunlar, "O'nun bir tek kemiği kırılmayacak" diyen Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için oldu. 37 Yine başka bir Yazı'da, "Bedenini deştiklerine bakacaklar" deniyor. 38 Bundan sonra Aramatyalı Yusuf, İsa'nın cesedini kaldırmak için Pilatus'a başvurdu. Yusuf, İsa'nın öğrencisiydi, ama Yahudi yetkililerden korktuğundan bunu gizli tutuyordu. Pilatus izin verince, Yusuf gelip İsa'nın cesedini kaldırdı. 39 Daha önce geceleyin İsa'nın yanına gelen Nikodim de otuz litre kadar karışık mür ve sarısabır özü alarak geldi. 40 İkisi, İsa'nın cesedini alıp Yahudiler'in gömme geleneğine uygun olarak onu baharatla keten bezlere sardılar.

Aramatyalı Yusuf[61] ve Nikodim[62] zengin ve nüfuzlu adamlardı, her ikisi de Yahudi dinî kurulundaydılar. Köktenci Yahudilerin düşmanlığından doğabilecek olan kendilerine yönelik tehlikeye rağmen, İsa'nın bedenine hak ettiği saygıyı göstermek için cesaretle ileri çıktılar. İtibarlarını tehlikeye atıyor olmalarına rağmen, eylemleri O'nun kalplerini kazandığını ve her zaman Mesih'le aynı safta olacaklarını ortaya koyuyordu.

Yusuf ile Nikodim'in ne yaptıklarını Matta 27. bölüm, 59. ve 60. ayetlerde okuyalım:

59–60 Yusuf cesedi aldı, temiz keten beze sardı, kayaya oydurduğu kendi yeni mezarına yatırdı. Mezarın girişine büyük bir taş yuvarlayıp oradan ayrıldı.

Belki bu antik mezarlardan bazılarını bir dağ yamacına oyulmuş olarak görmüşsünüzdür. Benzerleri Mira'da ve Türkiye'nin diğer yerlerinde bulunmaktadır. Mezarların içinde cesedi üzerine yatırmak için taştan bir yatak vardır. Yusuf'un kendi mezarını verdiği dikkatinizi çekti mi? Ölen Mesih, Yusuf'un kısa bir süre önce kendisi için hazırladığı yere konuldu! **Belki biz de kendimiz için hazırlanmış olduğumuz şeyleri İsa'ya vermeyi düşünmeliyiz.**

61 Bkz. Luka 23:50, 51.

62 Bkz. Yuhanna 3 ve Kaderi Değiştiren 4, ders 7.

Yeruşalim, aşırı kalabalık bir devlet hastanesinin bekleme salonu gibi, İsa'nın iyileştirici dokunuşunu arayarak oraya gelmiş olan insanlarla doluydu. Şimdiyse O'nun öldüğüne dair haber hızla yayıldı. Yeruşalim'i bir keder ve öfke dalgası kapladı. Ferisilerin çok tatlı olacağını düşündükleri sert intikam, şimdiden acılaşmıştı. İnsanlar ortaya çıkan şeylerden ötürü muhakkak sarsılmışlardı. Şimdiye kadar körleri ve cüzamlıları iyileştirmiş olan tek adam, sakatların sağlığını ve sağırların işitmesini geri kazandıran kişi, çocukları kucağına alan o sevinçli ve mutlu öğretmen, şimdi ölmüş ve gömülmüştü. Ne yapmışlardı?

Yahudi din önderleri olan Ferisilerin o cuma akşamı ne hissettiklerini yalnızca merak edebiliriz. İşlemiş oldukları utanç verici ve hain eylemi zihinlerinde defalarca tekrarlamışlardı. Rahiplerin bazıları Lazar'ın mezarı başında durmuş ve ölü adamın hayata geri döndürülüşünü görmüşlerdi. Mesih'in kendisinin ölümden dirileceği ve yeniden karşılarında belireceği korkusuyla muhtemelen titremişlerdir. O'nun kendi canını vermeye ve geri almaya yetkisi olduğunu söylediğini kesinlikle işitmişlerdi.[63] O'nun şöyle dediğini hatırlıyorlardı:

> "Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım."[64]

Belki Yahuda onlara, İsa'nın öğrencilerine Yeruşalim'e yaptıkları son yolculukta söylediklerini anlatmıştır. Bu sözleri Matta 20. bölüm, 18. ve 19. ayetlerde okuyalım:

> *18 Şimdi Yeruşalim'e gidiyoruz. İnsanoğlu, başkâhinlerin ve din bilginlerinin eline teslim edilecek, onlar da O'nu ölüm cezasına çarptıracaklar. 19 O'nunla alay etmeleri, kamçılayıp çarmıha germeleri için O'nu öteki uluslara teslim edecekler. Ne var ki O, üçüncü gün dirilecek.*

İsa'nın bu sözleri söylediğini ilk kez duyduklarında onunla alay ettiler. Fakat birden o ana kadar İsa'nın tüm öngörülerinin harfi

63 Bkz. Yuhanna 10:17, 18.
64 Bkz. Yuhanna 2:19.

harfine gerçekleştiğinin farkına vararak sarsıldılar! Şimdiyse "ne var ki O, üçüncü gün dirilecek" sözleri akıllarından çıkmıyordu. Bu da gerçekten olabilir miydi? Bu düşünceleri engelleyebilmeyi dilediler, fakat yapamadılar.

İsa'nın işkence görmesi sırasındaki heyecanlı çılgınlık zihinlerinden bir film gibi geçiyordu. O'nun orada şikâyet etmeden durarak, yaptıkları kötülüğe sessizce dayandığını hatırladılar. O'nun yargılanmasındaki ve çarmıha gerilmesi sırasındaki tüm olaylar, O'nun Allah'ın Oğlu olduğuna dair ezici bir kanaatle birlikte akıllarına geri geldi. Bize biraz olsun benziyorlardıysa, O'nun her an karşılarına dikilerek Allah'ın kendisine verdiği yetkiyi kullanacağı ve işlemiş oldukları günahlara karşılık adalet talep edeceği şeklindeki rahatsız edici düşünce akıllarında kalmış olmalı.

Bu korkutucu düşünceler arasında bir plan hazırladılar. Bunu Matta 27. bölüm, 62–66 ayetlerinde okuyalım:

> *62–63 Ertesi gün, yani Hazırlık Günü'nden sonraki gün, başkâhinlerle Ferisiler Pilatus'un önünde toplanarak, "Efendimiz" dediler, "O aldatıcının, daha yaşarken, 'Ben öldükten üç gün sonra dirileceğim' dediğini hatırlıyoruz. 64 Onun için buyruk ver de üçüncü güne dek mezarı güvenlik altına alsınlar. Yoksa öğrencileri gelir, cesedini çalar ve halka, 'Ölümden dirildi' derler. Son aldatmaca ilkinden beter olur." 65 Pilatus onlara, "Yanınıza asker alın, gidip mezarı dilediğiniz gibi güvenlik altına alın" dedi. 66 Onlar da askerlerle birlikte gittiler, taşı mühürleyip mezarı güvenlik altına aldılar.*

Bir Roma muhafız birliği çoğunlukla on altı kişiden oluşuyordu. Bu adamlar mezarın kurcalanmasını önlemek için çevresine yerleştirildiler. Rahipler Mesih'in bedenini konulduğu yerde tutmak için ellerinden geleni yaptı. O, sanki sonsuza dek orada kalacakmış gibi, mezarını mühürlediler. Tabii ki burası sıradan bir insana göre tamı tamına ölülerin kaldığı yer. Fakat **İsa sıradan bir adam değildi!**

Bu katiller çabalarının faydasızlığının farkında bile değillerdi. Sonunda Allah onların eylemleri dolayısıyla yüceltildi, zira Mesih'in dirilişini önlemek için yaptıkları şey başlı başına bunun gerçekliğinin en ikna edici kanıtıdır. Mezarın çevresine ne kadar çok asker yerleştirilmişse, O'nun dirilerek mezardan çıktığına dair tanıklık o kadar sağlamdır. Ferisiler Roma'yı ve Roma mührünü işe karıştırarak, esasen Mesih'in öldüğüne ve gömüldüğüne dair bir resmi belge hazırlamışlardı. O mühür bozulursa ve İsa diğerlerine diri olarak gözükürse, aynı zamanda İsa'nın dirilişini ve ölüm üzerindeki yetkisini de kanıtlayacaktı. Tahmin edilebileceği gibi, Romalı muhafızların ve Roma ordularının Hayat Rabbi'ni o mezarda hapis tutmaya yetecek güçleri yoktu. O'nun serbest kalma vakti yaklaşmıştı.

Cumartesi gecesi yavaş yavaş haftanın ilk günü olan pazar sabahına dönmüştü. Mesih halen karanlık mezarında hapisti. Büyük taş yerindeydi; Roma mührü bozulmamıştı; Romalı muhafızlar nöbetlerini tutuyorlardı. Şüphesiz, İsa'yı ölü olarak tutmaya kesinlikle kararlı olan kötü meleklerin de o yerin etrafında toplanmış olmaları gerek. İsa onlar için her şeyi yiyip bitiren bir ateş hazırladığını söylememiş miydi?[65] Mümkün olsaydı, karanlık önderi Şeytan, kötü meleklerden oluşan isyancı ordusuyla birlikte Mesih'i sonsuza dek o mezarda kilitli tutardı.

Fakat Allah, İsa'nın hizmeti boyunca sıklıkla yaptığı gibi, Şeytan'ın planlarını engellemek üzereydi. Matta 28. bölüm, 2–4 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *2 Ansızın büyük bir deprem oldu. Rab'bin bir meleği gökten indi ve mezara gidip taşı bir yana yuvarlayarak üzerine oturdu. 3 Görünüşü şimşek gibi, giysileri ise kar gibi bembeyazdı. 4 Nöbetçiler korkudan titremeye başladılar, sonra ölü gibi yere yıkıldılar.*

O taşı kaldırmak için tüm gereken tek bir kudretli kutsal melekti. Belki bu, Mesih'in doğumunu haber vermiş olan Cebrail'di. Onun,

65 Bkz. Yeşaya 33:14; Matta 25:41.

önünde Allah'ın yüceliğinin parlak hüzmeleriyle, göksel saraylardan uçarak geldiğini hayal edin. Yüzü o kadar parlaktı ki askerler ölü gibi oldular.

Sorarız:

"Ey rahipler ve yöneticiler, muhafızlarınızın gücü şimdi nerede?"

Kılıçtan ve mızraktan hiçbir zaman korkmamış cesur askerler şimdi göklerin Tanrısı'nın önünde utançla eğiliyor! Yeryüzü meleğin yaklaşmasıyla titriyor ve karanlığın orduları kaçıyor. Meleğin mezarın girişini kapayan o büyük taşı sanki çakıl taşıymış gibi bir kenara atmasını izleyen çaresiz askerleri hayal edebiliyor musunuz?

Üç gün önce bir deprem Mesih'in son nefesini verdiği saati işaretlemişti, şimdi de başka bir deprem O'nun yeniden nefes almaya başladığı anı işaretliyordu. Askerler İsa'nın mezardan çıktığını gördüler. Lazar'la konuşan ve *"Diriliş ve yaşam benim!"* diye bildiren kişi buradaydı.

O yücelik ve görkemle dışarı çıktığında, melekler ordusu Kurtarıcı'nın önünde sevgiyle tapınarak eğilmiş ve O'nu övgü ilahileriyle karşılamış olmalı.

Mesih yüceltilmiş olarak mezardan çıkarken, Romalı muhafızlar şaşkınlıkla O'na bakmış olmalılar. Gözlerini, çok kısa bir süre önce alay ettikleri adamın yüzüne dikmiş olmalılar. O'na nasıl acı çektirdiklerini korkuyla hatırlamış olmalılar. Dikenlerden tacı ve O'nun kırbaçlarının zalim vuruşlarıyla parçalanmış sırtını hatırlamış olmalılar. Askerler olarak O'na Pilatus'un ve Kral Hirodes'in sarayları arasında eşlik etmişler. Ama bu esnada O'nunla alay ederek üzerine tükürmüşlerdir. Çarmıha çiviledikleri adam buydu! Ferisilerin küçümseyici gülüşlerini duymuşlardı:

"Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor."

Ayrıca İsa'nın çarmıhtan şöyle seslendiğini duymuşlardı:

"Baba, onları bağışla; çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar."

Şimdi önlerinde güçlü ve zinde bir halde duran, çarmıhta ölen ve bedenine mızrak saplanan kişinin ta kendisiydi. Aynı şekilde, İsa son günde görkem bulutunda geldiğinde, çevremizde İsa'yı reddedenlerin çoğu O'nun kendisini izlemeleri için ricalarını ne kadar rahatlıkla bir kenara attıklarını düşünerek titreyecekler.

Askerler mezarı mühürlemek ve emniyete almak için O'nun soğuk ölü bedeninin ketene sarıldığına resmen tanık olmuşlardı. **Şimdi O'nu canlı gördüler!**

Mezarı üzerine birbiri ardınca dağlar yığılsa O'nu dışarı çıkmaktan alıkoyamazdı!

Kutsal Kitap bize o sabah erken saatlerde mezara başkalarının geldiğini ve sahneye tanık olduklarını bildiriyor. Bunlar, erken kalkan ve ölen dostlarına sadık kalan kadınlardı. Bunu Markos 16. bölüm, 1–7 ayetlerinde okuyalım:

> *1 Şabat Günü geçince, Mecdelli Meryem, Yakup'un annesi Meryem ve Salome gidip İsa'nın cesedine sürmek üzere baharat satın aldılar. 2 Haftanın ilk günü sabah çok erkenden, güneşin doğuşuyla birlikte mezara gittiler. 3 Aralarında, "Mezarın girişindeki taşı bizim için kim yana yuvarlayacak?" diye konuşuyorlardı. 4 Başlarını kaldırıp bakınca, o kocaman taşın yana yuvarlanmış olduğunu gördüler. 5 Mezara girip sağ tarafta, beyaz kaftan giyinmiş genç bir adamın oturduğunu görünce çok şaşırdılar. 6 Adam onlara, "Şaşırmayın!" dedi. "Çarmıha gerilen Nasıralı İsa'yı arıyorsunuz. O dirildi, burada yok. İşte O'nu yatırdıkları yer. 7 Şimdi öğrencilerine ve Petrus'a gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz.'"*

Luka'nın kaydı aynı sahneyi daha ayrıntılı olarak anlatıyor: Luka 24. bölüm, 4–8 ayetlerinden okuyalım:

4 Onlar bu durum karşısında şaşırıp kalmışken, şimşek gibi parıldayan giysilere bürünmüş iki kişi yanlarında belirdi. 5 Korkuya kapılan kadınlar başlarını yere eğdiler. Adamlar ise onlara, "Diri olanı neden ölüler arasında arıyorsunuz?" dediler. 6 "O burada yok, dirildi. Daha Celile'deyken size söylediğini anımsayın. 7 İnsanoğlu'nun günahlı insanların eline verilmesi, çarmıha gerilmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini bildirmişti." 8 O zaman İsa'nın sözlerini anımsadılar.

Zihinleri heyecandan karmakarışıktı. Bu haber inanılamayacak kadar güzeldi! Hiçbir zaman unutulmayacak bir haberdi. Tıpkı Enise'nin, İbrahim'in ve Meryem'in doğacak bebeğin kemik iliğinin uygun olduğunu duydukları zamanda hissettikleri sevinci hiçbir zaman unutmayacakları gibi, diriliş de inanılamayacak kadar iyi bir olaydı.

Bazıları çarmıh ve diriliş öyküsünün güvenilirliğini sarsmaya çalışarak, buna burun bükmüşlerdir. Fakat kanıtlar ve tanıklar başka söze meydan bırakmamaktadır. Dört kadın ve bir asker müfrezesi, boş mezarı ve melekleri gördüler. Bozulan Roma mührü bir mucizenin gerçekleştiğine tanıklık ediyordu. Olaylar hayret vericiydi ve doğaüstüydü. Ancak kanıt gözlerinin önündeydi. Ne olursa olsun, bunu asla unutamazlar, silemezler, değiştiremezlerdi.

Matta o pazar sabahı olan olayları anlatmaya devam ediyor, 28. bölüm 8–11 ayetlerinden okuyalım:

8 Kadınlar korku ve büyük sevinç içinde hemen mezardan uzaklaştılar; koşarak İsa'nın öğrencilerine haber vermeye gittiler. 9 İsa ansızın karşılarına çıktı, "Selam!" dedi. Yaklaşıp İsa'nın ayaklarına sarılarak O'na tapındılar. 10 O zaman İsa, "Korkmayın!" dedi. "Gidip kardeşlerime haber verin, Celile'ye gitsinler, beni orada görecekler." 11 Kadınlar daha yoldayken nöbetçi askerlerden bazıları kente giderek olup bitenleri başkâhinlere bildirdiler.

O'nun ölü bedenine yağ sürmek için mezara gelmiş olan kadınların sevincini düşünebiliyor musunuz? Şimdi O'nu kucaklıyor ve O'nun gülüşü ile gözlerinin pırıltısını görüyorlar. Titreyen bacaklarla boş mezardan kaçan askerleri düşünebiliyor musunuz? Belki yolda kadınların ve İsa'nın yanından ikinci kez geçtiler. Korku ve hayret içinde kente doğru koştular!

Sizce nereye gidiyorlardı? Bunu Matta 28. bölüm, 11–15 ayetlerinde görelim:

> *11 Kadınlar daha yoldayken nöbetçi askerlerden bazıları kente giderek olup bitenleri başkâhinlere bildirdiler. 12–13 Başkâhinler ileri gelenlerle birlikte toplanıp birbirlerine danıştıktan sonra askerlere yüklü para vererek dediler ki, "Siz şöyle diyeceksiniz: 'Öğrencileri geceleyin geldi, biz uyurken O'nun cesedini çalıp götürdüler.' 14 Eğer bu haber valinin kulağına gidecek olursa biz onu yatıştırır, size bir zarar gelmesini önleriz." 15 Böylece askerler parayı aldılar ve kendilerine söylendiği gibi yaptılar. Bu söylenti Yahudiler arasında bugün de yaygındır.*

Ne kadar tuhaf bir sahne. Korkudan titremekte olan bu güçlü kuvvetli adamların yüzleri dehşetle beyazlamıştır. Gözleri, insan mantığını aşan bir şey gördüklerine tanıklık ediyordu. Pınardan akan su gibi, gerçek dudaklarından dökülmüştür. Askerler her şeyi aynen gördükleri şekilde anlattılar. Heyecanla ve nefes nefese söyledikleri ilk sözler şunlar olabilir:

> "Çarmıha gerilen kişi Allah'ın Oğlu'ydu! Biz, biz… O'nun göğün Yüceliği, Görkem Kralı olduğunu bildiren bir meleği işittik."

Başrahipler ancak afallamış olabilirler, başka ne yapabilirlerdi ki?

> "Halk uğruna bir tek adamın ölmesi daha uygun"[66] diyen Kayafa başrahipti.

66 Bkz. Yuhanna 11:49, 50.

Şimdi dili tutulmuş olmalı. Bu adamın yüzündeki endişeyi görebiliyor musunuz? Bu bir film olsaydı müzik durmuş ve büyük toplantı odasında havada uğursuz bir sessizlik asılı dururdu. Sonra da kapıya yönelen askerlerin taş döşeme üzerinde sürüdükleri ayaklarının sesleri duyulur. Kurul salonunda yankılanarak onları durduran sesi neredeyse duyabiliriz:

> "Bekleyin, bekleyin, gördüğünüz şeyleri hiç kimseye söylemeyin."

Sonra rahipler askerlere sahte bir mazeret verdiler.

> "'Onun öğrencileri geceleyin gelerek biz uyurken cesedini çalıp götürdüler' deyin."

Anlaşılan rahiplerin korkusu mantıklarına baskın çıkmıştı. Askerler nasıl kendileri uyurken öğrencilerin cesedi çaldıklarını söyleyebilirdi? Uyuyor idiyseler bunu nasıl bilebilirlerdi? Üstelik görev başında uyumaları halinde idam edilirlerdi. Ayrıca, öğrenciler Mesih'in cesedini çalmaktan suçlu bulunsalardı en başta rahipler onları mahkûm etmezler miydi?

İnsanlar yüzyıllar boyunca İsa Mesih'in muhteşem hayatını göz ardı etmenin yollarını aradılar. Diriliş, bazı kişilerin duymak istemedikleri bir ünlem işareti gibidir. Neden? İsa'nın ölümü Eski Antlaşma'yı araştırmamış olan kişilere kabul edilemez ve saçma gelmektedir. Diriliş ise peygamberlerden bahsedip duran, ama onları hiç okumamış olanlara imkânsız görünür. Ancak özenli araştırmayla bizzat gördüğünüz gibi, İsa'nın ölümü ve dirilişi Allah'ın Adem ile Havva ilk günahı işlediğinden beri önceden bildirdiği her şeye muhteşem bir zirve olmaktadır. Bunu İbrahim'in oğlunu kurban edişinde, Musa'ya verilen çöl tapınağında, Davut'un Mezmurlar'da yer alan peygamberlik sözlerinde ve Daniel'in dünya tarihine ve Mesih'in hizmetine ilişkin peygamberlik sözlerinde gördük. **Aslında peygamberlerin asıl amaçları Mesih'in boş mezarına, insanlığın kaderinin sonsuza dek değiştirildiği yere bir yol haritası sağlamaktı.**

Öyleyse insanlar neden İsa'nın dirilişi gerçeğiyle savaşıyor? Sebebi şu: isyankârlar ve kendi felsefelerine veya dinsel fikirlerine gömülmüş olanlar dahi iki gerçek olamayacağının bilincindeler. İsa ölümden dirilmişse, O'nun kendisi hakkında söylemiş olduğu her şey doğru olmalıdır. İsa Mesih'in dirilişi, merkezinde İsa olmadığı halde göğe giden yol olma iddiasındaki her inanç sisteminin sahte bir yol olduğunu kanıtlamaktadır.

İsa Lazar'ı hayata döndürmeden önce, Yuhanna 11. bölüm 25. ve 26. ayetlerde kayıtlı sözlerinde şöyle dedi:

> *25 İsa ona, "Diriliş ve yaşam Ben'im" dedi. "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. 26 Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?"*

Amacınız, yeniden hayata dönerek sonsuza dek yaşamak değil mi? **Lazar'ı hayata döndüren ve kendi ölümüne galip gelmiş olan İsa, bizi iman ederek yaşamaya çağırıyor!** Bu kadar basit. İsa'ya iman etmek neden bu kadar önemli? İsa'ya iman etmek neden bir kimsenin ebedî kaderini değiştirecek kadar güçlü? Bu soruyu önümüzdeki derste bütünüyle yanıtlayacağız.

İman eden kişiye, günah yoluyla kaybedilen şey geri verilir. Tıpkı Havva'nın cennetteki yerini şüphe nedeniyle kaybettiği gibi, biz de bunu iman aracılığıyla yeniden kazanabiliriz! İman eden kişi hayat ağacından yemeye hak kazanır. Peki hayat neredeydi? İsa'nın öğrencilerini "kendisinin bedenini yemeye" çağırdığını hatırlıyor musunuz? Evet, hayat O'ndadır. O'nun söylediklerine ve O'nun kim olduğuna inandığımızda, diriliş gücünü taşıyan O'nun bedenini simgesel olarak yemiş oluyoruz. O, insanların yaşayabilmeleri için teslim etmiş olduğu kendi hayatını vermektedir. İsa şöyle dedi:

> "*Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.*"[67]

67 Bkz. Yuhanna 10:10.

Şunu da dedi:

> *"Benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir pınar olacak."*[68]

Yuhanna 6. bölüm, 54. ayette kayıtlı olan sözlerinde de şöyle dedi:

> *"Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim."*

İsa'nın kendisinde hayat vardır ve O ölümsüzlük vermeye yetkilidir. O, bunun kendisine iman eden herkese karşılıksız olarak verildiğini söylemektedir.

İsa mezara konulduğunda Şeytan zafer kazandı. Dünyanın Kurtarıcısı'nın bir daha asla yaşayamayacağını umdu. Ancak Şeytan, Mesih'in muzaffer olarak ayağa kalktığını gördüğünde, dünyada sürdürdüğü dehşetli hükümranlığının bir sonu olduğunu ve bir gün ebedî bir ölümle öleceğini kesin olarak anladı. Mesih'in yanında yer alırsak, biz de hayatlarımızdaki günahın ve kötülüğün sona ereceğini ve cennetin sonsuza dek evimiz olacağını kesin olarak bilebiliriz.

İsa'nın ölüme galip geldiği o muhteşem günde gerçekleşen diğer bazı olaylarla devam edelim.

Daha önce İsa'yı görmek üzere mezara giden kadınlar, gördüklerini öğrencilere anlatmaya gitmişlerdi. Luka 24. bölüm, 9–12 ayetlerinde yer alan öykü şöyle:

> *9 Mezardan dönen kadınlar bütün bunları Onbirler'e ve ötekilerin hepsine bildirdiler. 10 Bunları elçilere anlatanlar, Mecdelli Meryem, Yuhanna, Yakup'un annesi Meryem ve bunlarla birlikte bulunan öbür kadınlardı. 11 Ne var ki, bu sözler elçilere saçma geldi ve kadınlara inanmadılar. 12 Yine de, Petrus kalkıp mezara koştu. Eğilip içeri baktığında keten bezlerden başka bir*

68 Bkz. Yuhanna 4:14.

şey görmedi. Olay karşısında şaşkına dönmüş bir halde oradan uzaklaştı.

Hepimiz kanıtları kendi gözümüzle görmek isteriz. Enise'ye kemik iliği naklinden bir yıl sonra vücudunun kanserden tamamen temizlendiği söylendiğinde çok sevindi. Peki sizce yine de kan tahlili sonuçlarını kendi gözüyle görmek istemiş midir? Kesinlikle! İyi haber dahi kanıt ister. Bu nedenle öğrenciler İsa'yı kendi gözleriyle görmek istediler. O akşam bu fırsat onlara verildi. Dirilen Mesih'le karşılaşmalarını Luka 24. bölüm, 36–49 ayetlerinde görelim:

*36 Bunları anlatırlarken İsa gelip aralarında durdu. Onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. 37 Ürktüler, bir hayalet gördüklerini sanarak korkuya kapıldılar. 38 İsa onlara, "Neden telaşlanıyorsunuz? Neden kuşkular doğuyor içinizde?" dedi. 39 "Ellerime, ayaklarıma bakın; işte benim! Dokunun da görün. Hayaletin eti kemiği olmaz, ama görüyorsunuz, benim var." 40 Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve ayaklarını gösterdi. 41 Sevinçten hâlâ inanamayan, şaşkınlık içindeki öğrencilerine, "Sizde yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. 42 Kendisine bir parça kızarmış balık verdiler. 43 İsa onu alıp gözlerinin önünde yedi. 44 Sonra onlara şöyle dedi: "Daha sizlerle birlikteyken, '**Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerekti**r' demiştim." 45 Bundan sonra Kutsal Yazılar'ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı. 46–47 Onlara dedi ki, "Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; **günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Yeruşalim'den başlayarak bütün uluslara O'nun adıyla duyurulacak**. 48 Sizler bu olayların tanıklarısınız. 49 Ben de Babam'ın vaat ettiğini size göndereceğim. Ama siz, yücelerden gelecek güçle kuşanıncaya dek kentte kalın."*

Unutulmaz bir andı. O kadar güçlü bir hayret anıydı ki, öğrenciler bu anıyı hayatları boyunca taşıyacaklardı. Hatta öyle ki, İsa'nın ölümünün ve dirilişinin belki de en büyük kanıtı tüm bu adamların hayatlarının geri kalanını gördüklerini ve dokunduklarını ilan ederek

geçirmeye istekliliklerdir. İşkencelere uğradılar ve eziyetle öldüler, barışçıl kanaatlerinden ötürü şehit edildiler.

İsa sonraki 40 gün içinde öğrencilerine defalarca göründü. Hatta bir keresinde 500'ün üzerinde kişiye göründü.[69] Mesih'in dirilişinden sonra yeryüzünde geçirdiği zamana dair ayrıntılı bilgi için Yuhanna 20. ve 21. bölümleri okuyun.

Yakın tarihimizdeki en harika öykülerden biri, Seyit Onbaşı olarak tanınan Seyit Ali Çabuk'un (1889–1939) öyküsüdür. 1912–1913 Balkan Savaşları'nda hizmet ettikten sonra, Çanakkale Boğazının Akdeniz girişini koruyan tabyalara atandı. 18 Mart 1915'te Boğaz'ı savunan tabyaların denizden aldığı yoğun bombardımanın ardından, Mecidiye tabyasında görev yaptığı top halen çalışır durumdaydı, ancak mermi vinci hasar görmüştü.

İşte burada insanüstü ölçekte bir kahramanlık gösterdi. Hayatını Türkiye'yi savunma görevine bağlayan Seyit, imkânsızı başarmaya teşebbüs etti. Seyit ölümcül bir düşmanı, HMS Ocean savaş gemisini gözüne kestirmişti. 130 metre uzunluğunda, dört 300 mm ve on iki 150 mm topun yanı sıra dört 450 mm batarya ile, ek olarak on altı büyük bataryayla silahlandırılmış olan bu gemi ölümcül bir düşmandı. Harekete geçmek gerektiğini gören, fakat topun vincinin bozuk olduğunu bilen Seyit, meseleyi kendi eline aldı.

Seyit 260 kiloluk top mermilerini sırtına alarak yerlerine yerleştirdi. Bunu bir örnekle canlandırabilmek için, kendi ölçülerinde dünyanın en güçlü adamı olan Naim Süleymanoğlu'nu düşünün. Onun kaldırdığı en büyük ağırlıklar koparmada 152.2, silkmede ise 190 kilo! Evet, Seyit Onbaşı imkânsızı başarmıştı. Bunu kendi gücüyle mi, yoksa Allah'ın yardımıyla mı yaptığını bilmiyoruz; önemli olan şu ki, bunu yaptı!

Seyit'in yükleyip ateşlediği üç mermiden biri, söylenene göre İngiliz savaş gemisi HMS Ocean'ı vurarak ölümcül bir yara açtı ve gemi daha sonra bir Türk mayınına çarparak tamamen battı.

69 Bkz. 1. Korintliler 15.

İsa'nın dirilişte gerçekleştirdiği de, daha önce ve o zamandan beri hiçbir insanın yapmadığı bir şeydi. İsa ölümün gücünü kırdı. Ölümün ağırlığı hiçbir insanın kaldıramayacağı kadar büyüktü. İsa görkemli bir anda düşmanı yenilgiye uğrattı.

Bugün, tüm umutlarınızı İsa'ya bağlarsanız, artık ölümden korkmak zorunda kalmazsınız. Ölümün bizi korkudan felce uğratması gerekmez. İsa bu yükü taşıdı ve düşmanın hedefini tam yerinden vurdu. Mesih'te saklı olan hayat, insan ölse bile, yeniden yaşayacak. İsa'ya iman eden ve O'nu izleyen kişiye göre, ölüm bir uykudan, bir anlık sessizlik ve dinlenmeden başka bir şey değildir. Kutsal yazılar bize, hayatımız olan Mesih ikinci kez bulutlarda göründüğünde mezarların açılacağını ve sonsuza dek birlikte olacağımızı söylüyor.

İsa'nın çarmıhta şöyle haykırdığını hatırlıyor musunuz:

"Tamamlandı!"

O'nun sesi ölüler arasında duyuldu! Mezarların duvarlarını delip geçti ve uyuyanları (ölmüş olan doğru kişileri) kalkmaya çağırdı. Bunu Matta 27. bölüm, 50–53 ayetlerinde okuyalım:

> *50 İsa, yüksek sesle bir kez daha bağırdı ve ruhunu teslim etti. 51 O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. 52 Mezarlar açıldı, ölmüş olan birçok kutsal kişinin cesetleri dirildi. 53 Bunlar mezarlarından çıkıp İsa'nın dirilişinden sonra kutsal kente girdiler ve birçok kimseye göründüler.*

Mesih'in sesi gökten duyulduğunda bunun gibi olacaktır. O'nun sesi mezarların içine işleyerek lahitleri açacak ve O'na iman etmiş olan ölüler dirilecekler. Kurtarıcı'nın dirilişinde birkaç mezar açıldı, ancak ikinci gelişinde büyük bir kalabalık hayata dönecek. Hatta, Allah'ın sözlerine iman etmiş olan tüm ölüler Mesih'in sesini duyacak ve görkemli ölümsüz hayatı yaşamak üzere çıkacaklar. Tıpkı İsa'nın dediği gibi:

"Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler. Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz."[70]

Mesih'i ölümden dirilten güç O'nun halkını da diriltecek ve onlara hiçbir zaman ölmeyen mükemmel bir beden verecek. Yaşlılar genç olacak ve kötürümler yürüyecek. Günaha ilişkin her iz ve onun üzerimizdeki etkisi yok olacak![71] İşte bu nedenle Allah İsa'yı yalnızca bu dünyada değil, gelecek olan dünyada da tüm yönetimlerin, tüm güçlerin ve tüm adların üzerine yerleştirdi. **İsa kaderi değiştirendir.**

Tartışma Soruları

1. Enise'nin anne ve babasının gerçek hayattaki adları İbrahim ve Meryem'di. Kutsal Kitap'taki adaşlarını düşünürsek, bu iki ad bir "mucize çocuk"un doğumuna nasıl uygun?

2. Yahudi önderler mezarın güvenceye alınması konusunda neden bu kadar kararlıydılar?

3. Öğrenciler neden İsa'nın ellerine ve böğrüne dokunmak istediler?

4. Geleceğe ilişkin nasıl bir umuda sahip olmalısınız? Size böyle umut etme "hakkını" ne veriyor?

5. Sizi İsa'nın ölümüne ve dirilişine inanmaktan alıkoyan bir şey var mı?

6. İsa'nın ölümü ne şekilde Allah'ın planının bir parçasıydı?

70 Bkz. Yuhanna 10:27, 28.
71 Bkz. 1. Korintliler 15.

13 GÖZLERİNİZİN AÇILSIN DİYE

İsa ile özel bir görüşme yapma şansınız olsaydı, İsa size ne söylerdi?

Çocukken, büyüyünce kendisi gibi olmak istediğiniz bir kahramanınız hiç oldu mu? Belki bir dünya lideri, ünlü bir sinema yıldızı ya da etkili bir işadamı olmayı hayal etmişsinizdir. Pek çok genç, şampiyon bir sporcu olmak ister. Odalarının duvarlarına spordaki kahramanlarını bir zafer ya da başarı anında gösteren posterler asarak, bir gün kendilerinin de böyle olacaklarını hayal ederler.

Peki spor kahramanlarının ya da film yıldızlarının kendi dallarında en iyi olabilmek için uzun saatler boyu çalışırken resimlerini ne kadar sıklıkla görüyoruz? Bir lideri tüm gün ve gece boyunca kütüphanede araştırma yaparken ya da sıradan bir işte günde on dört saat çalışırken görmemiz ve onu bu şekilde düşünmemiz pek nadirdir. Kimi zaman başarılı bir kimsenin ilk zamanlarda çektiği sıkıntıların öyküsünü duyarız, ama bu büyük liderlerin, sporcuların, işadamlarının ve ünlülerin başarılı olmak için ne kadar çok çalıştıklarını çoğu zaman unuturuz.

Bu dersimizde İsa'nın yüceltilmeden önce acı çekmesi gerektiğini göreceğiz. Hatta, O'nun acı çekmeden yüceltilmesi imkânsız olurdu. Ayrıca O'nun acısına ve dirilişine, olaydan hem önce hem de sonra, pek çok tanık bulunduğunu öğreneceğiz. Konumuza giriş için, şu öyküyü düşünün.

Gürsel, oğlu Selami'nin omzu üzerinden bilgisayar ekranına bakarak, onun bu kadar dikkatle baktığı şeyin ne olduğunu görmeye çalıştı. Selami, Naim Süleymanoğlu'nun halterin kralı olarak kariyerinden videolar gösteren bir web sitesine girmişti.

Babası, "Neye bakıyorsun Selami?" diye sordu.

On yaşındaki Selami gözlerini ekrandan ayırmadan yanıtladı:

"Şuraya bak baba, Naim Süleymanoğlu hem halterde bir efsane, hem de Türkmüş!"

"Evet oğlum. Sol tarafta başarılarının listesine bak."

Selami listeye baktı. Naim Süleymanoğlu olimpiyatlarda üç altın madalya kazanan ilk halterci olmuştu, ilk olarak Seul'de (1988), sonra Barselona'da (1992) ve son olarak da Atlanta'da (1996). 46 dünya rekoru kırmıştı ve silkmede kendi ağırlığının üç katını kaldırabilen yalnızca yedi halterciden ikincisiydi.

"Bu çok iyi, baba. Madalyaları birbiri ardınca kazandığı şu videoyu izle. İnsanların ona nasıl tezahürat yaptığına bak!"

Baba ile oğul, Seul Olimpiyatları'nda şampiyonluğunu kazandıktan sonra Naim'i karşılamak üzere İstanbul'da toplanan bir milyon Türk'ün videosunu büyülenmişçesine izledi.

Selami, "Baba, ben de Naim gibi bir şampiyon olmak istiyorum!" dedi.

Babası gülümseyerek, "İşe girişmen gerek oğlum!" diye karşılık verdi.

"Ne demek istiyorsun, baba?"

"Şu diğer web sitesine bak."

Babası Naim'in eğitimiyle ilgili bir web sitesine geçti.

"Buraya bak. Naim daha 10 yaşındayken haftada 6 gün, toplam

22 saat çalışarak ağırlık kaldırıyordu. O zaman bir haftada neredeyse 10.000 kilo kaldırıyordu. 1981 yılında, 14 yaşındayken her hafta klasik halterde 20.895 kg, yardımlı egzersizlerde ise 18.870 kg kaldırıyordu. Ertesi yıl yaşıyla birlikte gücü de arttı ve haftada dört gün, günde üç kez ve haftada iki gün, günde iki kez antrenman yapmaya başladı. O yıl 500 kez, toplam 1180 saat çalıştı. Haftada toplam 39.000 kiloyu aşan egzersizler yapıyordu. Bu kolay değil oğlum. Bu çetin ve disiplinli bir hayat. Ayrıca kişisel olarak da çok sıkıntı çekti."

"1980'lerin başında Bulgaristan'da Bulgar milliyetçiliği yükselişteydi ve Türk kökenli olanlar kültürlerini ve etnik kökenlerini yadsıyarak Slav adları almaya zorlanıyorlardı. Türklere karşı şiddet çok yaygındı. Mahallesi savaş alanına dönmüştü. Komünist rejim onun halterdeki başarısını "Türklerin asimilasyonunun" başarısına bir örnek yapmaya çalıştı. Ancak Naim Süleymanoğlu Avustralya'dayken Bulgaristan'dan iltica etti ve sonunda Türkiye'ye geldi. Türk hükümeti kendisini serbest bırakmaları için Bulgaristan'a bir milyon dolar ödeyerek, onun olimpiyatlarda Türk olarak yarışma hayalini gerçeğe dönüştürdü. Eminim ki o günler onun için hiç kolay geçmemiştir."

"Demek istediğim şu ki oğlum, büyük bir sporcu olmak için yetenek gerekmesinin yanı sıra, saatler süren zahmetli çalışmalar da yapılmalıdır. İnsanlar üne ve şerefe odaklanmaya eğilimlidir, fakat sporcu için bu yıllarca süren, sıkıntıların ulaştırdığı doruk noktasıdır. Ünlü bir sporcu olmanın kolay yolu yoktur."

İsa bir kişinin elde edebileceği en büyük zaferi kazandı; O günaha karşı savaşında zafer kazandı. Hiç kimse şampiyonluk tacını O'nunla paylaşamaz. O, bunu yapan tek kişidir. Şeytan İsa'yı günaha düşürmeye çalıştıysa da, bunu başaramadı.

İsa'nın Mesih olarak elde ettiği zaferi düşündüğümüzde, O'nun bu zafer için büyük bir bedel ödediğini hatırlamalıyız. İsa çarmıha gerilerek ölüm noktasına kadar denendi ve tüm bu denenmelerde kendi iradesini tümüyle Babası'nın iradesine teslim etti. Dünya

tarihinde hiç kimse Allah'ın iradesine İsa gibi boyun eğmedi. Eski Antlaşma peygamberleri, İsa'nın bu zaferi kazanmak için geçeceği sıkıntılar hakkında pek çok şey yazdılar. Ne yazık ki Mesih'in deneyiminin bu yönünü Yahudi halkı dinlemedi ve Mesih İsa gelip acı çektiğinde buna inanmadılar. Buna inanmak istemediler! Hiç sıkıntı çekmeden daima zafer kazanan bir kahraman istediler. Ancak her zaferin bir bedeli vardır. Mesih için bu bedel acı ve ölümdü.

Tıpkı Naim'in Seul'de kazandığı zaferin tanıkları olduğu gibi, İsa'nın çarmıha gerilişinin ve dirilişinin de tanıkları vardı. Naim'in zaferini televizyonda izleyen milyonlarca kişi de vardı. Naim podyumda durduğunda, televizyon izleyicilerinin tezahüratlarını duyamıyordu. Ancak onlar yine de olayın tanıklarıydı. İsa'nın çektiği acılara ve ölümüne beklenmedik başka tanıkların olduğunu biliyor muydunuz? Bu "diğer" tanıkların kim olduklarını öğrenmeye başlamadan önce, İsa'nın dirilişinden sonra iki kişiyle karşılaşmasının öyküsünü Luka 24. bölüm, 13. ve 14. ayetlerde okuyalım:

> *13 Aynı gün öğrencilerden ikisi, Yeruşalim'den altmış ok atımı uzaklıkta bulunan ve Emmaus denilen bir köye gitmekteydiler. 14 Bütün bu olup bitenleri kendi aralarında konuşuyorlardı.*

Bir kentten bir köye giden yolda hiç yürüdünüz mü? Güneş kızgın bir şekilde yüzünüze vurur, gökte hiç bulut yoktur. Bir taşa tekme atarsınız, düştüğü yerde bir toz bulutu meydana getirir. Ağzınız kuruyup konuşmak bile zorlaştıkça, biraz soğuk suyunuz olmasını dilersiniz. Önünüzde göz alabildiğine görebildiğiniz tek şey asfalttır. Altmış ok atımı yaklaşık on iki kilometre; bu uzun bir yol. Konuşacak biri yoksa sonsuza dek sürüyor gibi gelebilir. Fakat ilginç bir konuşma konusu olduğunda zaman uçup gider. İsa onların yolculuğunu büyük ölçüde kısaltmak üzereydi. Luka 24. bölüm, 15–24 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *15 Bunları konuşup tartışırlarken İsa yanlarına geldi ve onlarla birlikte yürümeye başladı. 16 Ama onların gözleri O'nu tanıma gücünden yoksun bırakılmıştı. 17 İsa, "Yolda birbirinizle ne tartışıp duruyorsunuz?" dedi. Üzgün bir halde, oldukları yerde*

durdular. 18 Bunlardan adı Kleopas olan O'na, "Yeruşalim'de bulunup da bu günlerde orada olup bitenleri bilmeyen tek yabancı sen misin?" diye karşılık verdi. 19 İsa onlara, "Hangi olup bitenleri?" dedi. O'na, "Nasıralı İsa'yla ilgili olayları" dediler. "O adam, Tanrı'nın ve bütün halkın önünde gerek söz, gerek eylemde güçlü bir peygamberdi. 20–23 Başkâhinlerle yöneticilerimiz O'nu, ölüm cezasına çarptırmak için valiye teslim ederek çarmıha gerdirdiler; oysa biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummuştuk. Dahası var, bu olaylar olalı üç gün oldu ve aramızdan bazı kadınlar bizi şaşkına çevirdiler. Bu sabah erkenden mezara gittiklerinde, O'nun cesedini bulamamışlar. Sonra geldiler, bir görümde, İsa'nın yaşamakta olduğunu bildiren melekler gördüklerini söylediler. 24 Bizimle birlikte olanlardan bazıları mezara gitmiş ve durumu, tam kadınların anlatmış olduğu gibi bulmuşlar. Ama O'nu görmemişler."

Vay canına! Konuşma meyve sebze fiyatları ya da gelecek hafta yağmur yağıp yağmayacağı üzerine değildi. Günün ve aslında tüm zamanların en önemli haberi hakkındaydı. **Nasıralı İsa'nın hayatta olduğu söyleniyordu!** Peki O yüzlerce tanığın önünde çarmıha gerilmemiş miydi? Herkes O'nun öldüğünü görmüştü. O'nun dövülmüş ve parçalanmış sırtından ve çivilerin deldiği bileklerinden akan kanı hepsi görmüştü. Romalı muhafızın mızrağını İsa'nın böğrüne soktuğuna tanıklık etmişlerdi. Açılan yaradan kan ve su aktığını görmüşlerdi. Bunda şüphe yoktu. İsa ölmüştü.

İsa'nın onlara verdiği yanıtı Luka 24. bölüm, 25–27 ayetlerinde okuyalım:

25 İsa onlara, "Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! 26 ***Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?"*** *dedi. 27 Sonra Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı.*

Nasıl? Peygamberler Mesih'in acı çekeceğini ve daha sonra yüceliğine gireceğini ne zaman söylediler? İsa, Musa'nın ve *tüm* peygamberlerin kendisi hakkında yazdığını da ekledi. İsa onlara ne anlatmış olabilir? Kutsal yazıların hangi kısımları ve hangi peygamberler O'ndan söz ediyordu?

İsa muhakkak Kutsal Kitap'ın ilk kitapçığından, Yaratılış bölümünden, Adem ile Havva'nın günah işlemelerinin sonrasından başlamış olmalı. Allah yılanın, yani Şeytan'ın Havva'yı günah işlemek üzere ayarttığını biliyordu. Bunun sonucunda, Şeytan'a şöyle dedi:

> *"Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."*[72]

Belki İsa bu bilindik metni okurken öğrenciler yere bakıyor, derin düşünüyorlardı. İsa, Mesih'in Şeytan tarafından yaralanan kişi, kadının soyu olduğunu açıkladığında, birden zihinleri aydınlandı. Mesih yılana karşı zafer kazanabilmek için acı çekmek zorunda kalacaktı. Kutsal Kitap'ın ilk sayfalarında böyle söylenmişti! Kendi kendilerine şöyle demiş olmalılar:

> "Neden bunu daha önce görmedik? Tam da gözlerimizin önündeymiş! Bu yazıyı biliyoruz!"

Sonra düşünceleri ellerinde ve ayaklarında çivilerle çarmıhta asılı olan Mesih'e yönelmiştir. Kendi kendilerine sormuş olmalılar:

> "İsa'nın çarmıhta asılıyken bu peygamberlik sözünü yerine getirdiği doğru olabilir mi? Öyle ise, çarmıha gerilmiş bir Mesih nasıl Şeytan'ın başını ezecek, yani onu ortadan kaldıracaktı? Mesih ölü olacaktı!"

Soruları yanıt bulmadan önce belki İsa onlara İbrahim'in oğlunu kurban olarak sunmak üzere olduğu zamanı hatırlatmıştır. Allah ona

72 Bkz. Yaratılış 3:15.

engel olmuş ve oğlunun yerine bir koç sağlamıştı.[73] İbrahim oğluna şöyle demişti:

"Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak."[74]

Belki İsa bunu Vaftizci Yahya'nın söylemiş olduğu sözlerle ilişkilendirmiştir:

"Yahya ertesi gün İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"[75]

İbrahim'in oğlunu sunması öyküsü daha da büyük bir olayın öngörümüydü! Allah kendi Oğlu'nu dünyanın günahlarına karşılık bir kurban olarak sunacaktı! Öğrenciler hayretle birbirlerine baktılar. Daha önce hiç böyle şeyler duymamışlardı. Hahamlar kutsal yazıları hiç bu şekilde açıklamamışlardı.

Belki İsa yüzlerindeki heyecanlı ifadeleri gördüğünde kendi kendine gülümsemiştir. Dahası vardı! Belki Mısır'dan Çıkış'ın öyküsünü ve yıkım meleğinin imanla Fısıh kuzusunu öldürerek kanını evlerinin kapı sövelerine sürenlerin evlerinin üzerinden nasıl geçtiğini yeniden anlatmıştır.[76] Bu kuzular, kanı dünyanın günahını ortadan kaldıran ve bizi ebedî ölümden koruyan gerçek kuzunun, İsa'nın simgesiydiler. İsa muhakkak onlara sormuş olmalı:

"Levililer kitabı ve tüm kurban sistemi, yalnızca kurban olarak sunulan kanın günahlara kefaret edebileceği ilkesi üzerine kurulu değil mi? Tüm o kurbanlar, tıpkı İbrahim'in oğlunu sunması gibi, Mesih'in günah sunusu olarak acı çekmesine işaret etmiyor mu? Yoksa Allah İbrahim'den oğlunu kurban etmesini neden isteyecekti?"

73 Koçun boynuzlarının dikenli çalılıklara takılmış olduğunu ilginç bir bilgi olarak kaydedelim. İsa çarmıha gerilmeden önce Roma askerleri O'nun başına dikenlerden bir taç geçirdiler.

74 Bkz. Yaratılış 22:8.

75 Bkz. Yuhanna 1:29.

76 Bkz. Mısır'dan Çıkış 12.

Sonra onların mantığına daha net bir şekilde hitap ederek, İsa onlara muhtemelen Daniel'in Mesih hakkındaki peygamberlik sözünü anlattı:

> *Bu altmış iki hafta sonunda **meshedilmiş olan öldürülecek** ve onu destekleyen olmayacak. Gelecek önderin halkı, kenti ve kutsal yeri yerle bir edecek. Sonu tufanla olacak: Savaş sona dek sürecek. Yıkımların da olacağı kararlaştırıldı. Gelecek önder birçoklarıyla bir haftalık sağlam bir antlaşma yapacak. Haftanın yarısı geçince, **kurbanı da sunuyu da kaldıracak.** Kararlaştırılan yıkım başına gelinceye dek yok edici önder tapınağın üst bölümüne yıkıcı iğrenç şeyler yerleştirecek."*[77]

Meshedilmiş olan (Mesih), diğerlerinin yararına öldürülecek ve kurban sistemini durduracaktı! İsa, tüm kurbanların yerine gelişi olarak, hayvan kurban edilmesi gerekliliğini sona erdirdi. Öğrencilerin dünya görüşü yerle bir olmuş olmalı. Hayatları boyunca kendilerine Mesih'in görkemli ve kudretli olacağı öğretilmemiş miydi? İsa yüzlerindeki şaşkınlığı okuyabiliyordu. Fakat konuşmayı kesmedi. Peygamberlik sözlerinin doruk noktasını, Yeşaya peygamber tarafından yazılmış olan Mesih'in acı çekmesine ilişkin peygamberlik sözünü muhakkak paylaşmıştır:

> *"Bakın, kulum başarılı olacak; üstün olacak, el üstünde tutulup alabildiğine yüceltilecek. Birçokları onun karşısında dehşete düşüyor; **biçimi, görünüşü öyle bozuldu ki**, insana benzer yanı kalmadı"* [78]

> *"Canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacak. **RAB'bin doğru kulu**, kendisini kabul eden **birçoklarını aklayacak. Çünkü onların suçlarını o üstlendi**. Bundan dolayı ona ünlüler arasında bir pay vereceğim, ganimeti güçlülerle paylaşacak. **Çünkü canını feda etti**, başkaldıranlarla bir sayıldı. **Pek çoklarının günahını o üzerine aldı, başkaldıranlar için de yalvardı**."* [79]

77 Bkz. Daniel 9:26, 27.
78 Bkz. Yeşaya 52:13, 14.
79 Bkz. Yeşaya 53:11, 12.

Golgota'daki sahneler öğrencilerin zihinlerinde yıldırım gibi parladı. Ölüm. Günahkârlar. Tıpkı İsa'nın Kutsal Kitap'tan açıklamakta olduğu gibiydi. Mesih bir suçlu gibi ölecekti. Bunu kendi gözleriyle gördüler! Peygamberlik sözü yerine gelmişti! Anlaşılan İsa gerçekten de Mesih'ti! Kafalarının karışıklığı sevince döndü, zira İsa'daki umutlarının hiçbir zaman boşuna olmadığını anladılar. O şekilde gerçekleşmeliydi! Mesih'in ölümü günahın borcunu ödedi. Ama durun. Sonsuza dek kalıcı barış, doğruluk ve görkemin olacağı yeni dönem neredeydi? Bu ne zaman gelecekti ve Mesih öldüyse nasıl bunun önderi olabilirdi? O zaman İsa onlara Kral Davut'un yazdığı bir mezmuru hatırlatmış olmalı:

> *"Çünkü sen beni ölüler diyarına terk etmezsin, sadık kulunun çürümesine izin vermezsin."*[80]

Kutsal Olan, yani Mesih, daha bedeni çürümeden ölümden dirilecekti. Mezarda kalmayacaktı. Öğrenciler birbirlerine bakmış ve İsa'nın dirildiğini söyleyen kadınları hatırlamış olmalılar. Ya onlar haklı idiyseler? Ya Mesih kutsal yazıların dediği gibi ölümden dirilmiş idiyse? Heyecanlarına hakim olamayarak, araya girmek ve sorular sormak istediler. Peki ya Mesih'in yüceliği? Bu ne zaman gerçekleşecekti?

Belki İsa, "Bekleyin, yanıt geliyor!" dercesine parmaklarını dudaklarına doğru kaldırmıştır. Belki İsa onlara yukarıdaki Kutsal Kitap ayetlerinden birini hatırlatmıştır.

> *"Bakın, kulum başarılı olacak; üstün olacak, el üstünde tutulup alabildiğine yüceltilecek."*[81]

Bir şekilde Kul denilen Kişi, canını tüm insanlığın günahları için ölüme dökecek olan Kul, yüceltilecekti de. Bunu Mika peygamber de İsa'nın zamanından yüzlerce yıl önce peygamberlik sözüyle bildirmişti:

---

80 Bkz. Mezmur 16:10.

81 Bkz. Yeşaya 52:13.

"*Ama sen, ey Beytlehem Efrata, Yahuda boyları arasında önemsiz olduğun halde,* ***İsrail'i Benim adıma Yönetecek Olan*** *senden çıkacak. Onun kökeni öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır."* [82]

İsa gelecek olan İsrail'in Hükümdarı'nın Beytlehem'den çıkacağını açıklamış olmalı. İsa Yahuda'nın Beytlehem kasabasında doğmuştu. Belki öğrenciler şaşkın bir ifadeyle birbirlerine sormuşlardır:

"İsa ne zaman İsrail'de hükümdar oldu ki? O hüküm sürmedi, öldü."

Öğrenciler henüz Emmaus'a varmamışlardı, tüm sorularına yanıt da bulamamışlardı. Yol uzundu, fakat İsa onları adım adım yönlendiriyordu. Büyük ihtimalle onlara Zekeriya'nın yazdığı bir peygamberlik sözünü hatırlatmıştır:

Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çığlıkları at, ey Yeruşalim kızı! İşte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakgönüllüdür. Eşeğe, evet, sıpaya, eşek yavrusuna binmiş sana geliyor!"[83]

İsa'nın onlara şu sözleri söylediğini hayal edebiliyor musunuz?

"İsa'nın ölümünden önceki hafta eşek üzerinde Yeruşalim'e girişini hatırlıyor musunuz? İnsanlar *'Davut Oğlu'na hozana! Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun, en yücelerde hozana!'* diye sesleniyorlardı."[84]

Belki öğrenciler ağızlarından kaçırmışlardır:

"Mesih olan İsa tahtı ne zaman alacak?"

İsa tabii ki Allah'ın kral Davut'a verdiği bir vaatle yanıtlamış olmalı:

"Sen ölüp atalarına kavuşunca, senden sonra soyundan birini ortaya çıkarıp krallığını pekiştireceğim. Adıma bir tapınak

82 Bkz. Mika 5:2.
83 Bkz. Zekeriya 9:9.
84 Bkz. Matta 21:9.

kuracak olan odur. Ben de onun krallığının tahtını sonsuza dek sürdüreceğim."[85]

Davut'un torunlarından biri, diğer krallar gibi geçici değil, sonsuza dek kalıcı bir krallığa sahip olacaktı. Yeşaya peygamber bu vaadi tekrarladı:

"Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek. ***Yönetim onun omuzlarında olacak****. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak. Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi* ***son bulmayacak****. Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak ve* ***sonsuza dek sürdürecek****. Her Şeye Egemen RAB'bin gayreti bunu sağlayacak."*[86]

İsa bu kutsal yazı bölümünü başka bir soruyla tamamlamış olmalı:

"Davut'un hangi torunu ebedî bir krallığa sahip oldu?"

Bir kez daha, İsa bu soruya iki peygamberlik sözüyle yanıt vermiş olmalı. Birincisi Yeşaya 11. bölüm, 1–10 ayetlerinden görülebilir:

1 İşay'ın kütüğünden yeni bir filiz çıkacak, kökünden bir fidan meyve verecek. 2 RAB'bin Ruhu, bilgelik ve anlayış ruhu, öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu onun üzerinde olacak. 3 RAB korkusu hoşuna gidecek. Gözüyle gördüğüne göre yargılamayacak, kulağıyla işittiğine göre karar vermeyecek. 4 Yoksulları adaletle yargılayacak, yeryüzünde ezilenler için dürüstçe karar verecek. Dünyayı ağzının değneğiyle cezalandıracak, kötüleri soluğuyla öldürecek. 5 Davranışının temeli adalet ve sadakat olacak. 6 Onun döneminde kurtla kuzu bir arada yaşayacak, parsla oğlak birlikte yatacak, buzağı, genç aslan ve besili sığır yanyana duracak, onları küçük bir çocuk güdecek. 7 İnekle ayı birlikte otlayacak, yavruları bir arada yatacak. Aslan sığır gibi saman yiyecek. 8 Emzikteki bebek kobra deliği üzerinde oynayacak, sütten kesilmiş çocuk

85 Bkz. 2. Samuel 7:12, 13.

86 Bkz. Yeşaya 9:6, 7.

elini engerek kovuğuna sokacak. 9 Kutsal dağımın hiçbir yerinde kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek. Çünkü sular denizi nasıl dolduruyorsa, dünya da RAB'bin bilgisiyle dolacak. 10 O gün İşay'ın kökü ortaya çıkacak, halklara sancak olacak, Uluslar ona yönelecek. Kaldığı yer görkemli olacak.

Kral Davut'un babası İşay'dı. Öyleyse burada bir kez daha Davut'un bir torununun ebedî bir krallığı almasıyla ilgili bir peygamberlik sözü vardı. Öğrenciler bunun ebedî olacağını biliyorlardı, zira kötüler öldürülecek ve dünya şiddet ve ölümden temizlenecekti. İsa onlara, Fidan'ın üzerinde Allah'ın Ruhu'nu taşıyacağını ve Uluslar dahil olmak üzere yeryüzünü adaletle yargılayacağını göstermiş olmalı. İsa bundan sonra resmi Yeşaya 42. bölüm, 1–4 ayetlerinde yer alan şu peygamberlik sözüyle tamamlamıştır:

1 "İşte kendisine destek olduğum, gönlümün hoşnut olduğu seçtiğim Kulum! Ruhum'u Onun üzerine koydum. Adaleti uluslara ulaştıracak. 2 Bağırıp çağırmayacak, sokakta sesini yükseltmeyecek. 3 Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek. Adaleti sadakatle ulaştıracak. 4 ***Yeryüzünde adaleti sağlayana dek umudunu, cesaretini yitirmeyecek. Kıyı halkları onun yasasına umut bağlayacak****."*

Birden, iki adam batmakta olan güneşin verdiği puslu havanın içinden Emmaus'u gördü ve kutsal yazıların anlamını daha net bir şekilde kavramaya başladılar. Fidan ile Kul aynı şeyleri yapıyorlar. İkisi bir ve aynı kişidir! **Kul'un İsa olduğunu biliyoruz, zira Yeşaya peygambere göre dünyanın günahlarına karşılık olarak acı çeken ve ölen O'dur**.[87] Öyleyse İsa yüceltilecek ve yeryüzünü kendi krallığı olarak miras alacaktır. Dünyayı kendi krallığı olarak miras aldığında yeni bir düzen kurulacak ve kurt kuzuyla birlikte yatacak. Artık ölüm olmayacak! Artık gözyaşları olmayacak! Kötü insanlar artık olmayacak. Kötülük yok edilecek! Bu sonsuza dek kalıcı krallıktır, İsa da sonsuza dek onun hükümdarı olacak! O acı çeken Kul'dur. O, kral olan Fidan'dır. İsa şu sözlerini söylediğinde tüm bunları kısa ve öz olarak dile getirdi:

87 Bkz. Yeşaya 52:13, 14; 53:12.

"Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?"[88]

Öğrenciler muhakkak krallıkla ilgili gerçeği dinledikçe her adımda sıçrıyorlardı. Kaslarında uzun yoldan dolayı hiçbir yorgunluk yoktu. Kalpleri küt küt atıyor ve yüzleri gülüyordu. Yolculukları normalden daha kısa sürmüş gibiydi. Keşke daha fazla zamanları olsaydı da, konuşmaya devam edip sorular sorabilselerdi! Bundan sonra neler olduğunu Luka 24. bölüm, 28–35 ayetlerinde okuyalım:

28–29 Gitmekte oldukları köye yaklaştıkları sırada İsa, yoluna devam edecekmiş gibi davrandı. Ama onlar, "Bizimle kal. Neredeyse akşam olacak, gün batmak üzere" diyerek O'nu zorladılar. Böylece İsa onlarla birlikte kalmak üzere içeri girdi. 30 Onlarla sofrada otururken İsa ekmek aldı, şükretti ve ekmeği bölüp onlara verdi. 31 O zaman onların gözleri açıldı ve kendisini tanıdılar. İsa ise gözlerinin önünden kayboldu. 32 Onlar birbirine, "Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazılar'ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?" dediler. 33 Kalkıp hemen Yeruşalim'e döndüler. Onbirler'i ve onlarla birlikte olanları toplanmış buldular. 34 Bunlar, "Rab gerçekten dirildi, Simun'a görünmüş!" diyorlardı. 35 Kendileri de yolda olup bitenleri ve ekmeği böldüğü zaman İsa'yı nasıl tanıdıklarını anlattılar.

İsa ölümünden sonra öğrencilerine defalarca göründü. Bu dirilişin gerçek olduğuna bir tanıklıktı. Ancak İsa'ya göre, kendisinin dirilişine en önemli tanıklık O'nun ölümüne tanıklık edenler arasındaki fiziksel mevcudiyeti değildi. Diyebilirsiniz ki:

"Bundan daha ikna edici ne olabilirdi?"

Kişisel görgü tanıklığı önemlidir. Fakat insanlar aldatılabilir. İnsanlar yalan haberler yayabilir. "İsa gerçekten ölmedi" veya "Çarmıh üzerindeki O değildi" diyebilirler.

88 Bkz. Luka 24:25, 26.

İsa, ölümden dirilişine ilişkin tanıklığın yalnızca kişisel tanıklıklara dayalı olmasını istemedi. İki öğrencisiyle vakit geçirerek, anlayışlarını daha da önemli bir tanığa, Eski Antlaşma yazılarına açtı. İsa öğrencilerine bunlara inanmalarını ve güvenmelerini öğretti. Her gerçek peygamber önceki peygamberlerle fikir birliğinde olur ve böylece bir gerçek silsilesi meydana getirirler. Allah bunları bozulmamış bir hakikat kaynağı olarak korumuştur. İsa öğrencilerinin imanının peygamberler aracılığıyla açıklanan Allah'ın değişmeyen sözüne dayalı olmasını istiyordu. O, bizim imanımızın Kutsal Kitap'ın tanıklığına dayalı olmasını istiyor. Bazı bakımlardan imza sirküleri gibidir. Şu öyküyü düşünün.

Erol, muhasebecinin temsilcisi Levent ile noter bürosuna gitti. Hava pek güneşli değildi ama gözlerindeki endişeyi gizlemek için güneş gözlüklerini takmıştı. Erzincan'ın ana caddelerinden birinde market açıyordu. Ekonomi son birkaç yıldır epey istikrarlıydı, ancak son zamanlarda birtakım korkutucu değişiklikler olmuştu. Dolar fırlamıştı, o da bunun ne anlama geldiğini biliyordu: enflasyon. Kirayı ödeyebilecek miydi? Bu onun ilk ticari girişimiydi ve her adımda endişeliydi. Başka hangi beklenmedik tehlikeler köşede pusuya yatmıştı?

Levent, Erol'a işletme açma prosedürlerinde kılavuzluk ediyordu. Erol memurun ileri geri karıştırıp durduğu tüm kâğıtların ne olduklarını bilmiyordu. Memurun yalnızca iki işaret parmağını kullanarak klavyeye inanılmaz bir hız ve kusursuzlukla vuruşunu izledi. Havada asılı kalmış kesif dumanı solurlarken, Erol bunun kısa zamanda bitmesini umuyordu. Sigara içilmez levhasına bakarak kendi kendine iç geçirdi:

"Neden insanlar kuralları yerine getirmezler ki?"

Memur Erol'u irkilterek şöyle dedi:

"Burayı, burayı, burayı ve burayı üçer kez imzalayın."

"N… ne? Ah! Tamam. İmzaladığım nedir?" diye memura sordu.

Levent araya girerek şöyle dedi:

"Bu bir imza sirküleri."

Erol, "Ne işe yarıyor?" diye sordu.

"İmzanızı tescil etmemiz için belgeyi birkaç kez imzalamanız gerekiyor. Belgeyi her imzaladığınızda imzalar birbirinden çok az farklı olur, ancak imzanızda yalnızca size ait olan benzersiz unsurlar vardır. Maalesef sizin yerinize geçerek şirketiniz adına resmî ticari işlemler yapmaya çalışabilecek kişiler var. Görevliler imzalarınızdan birini bu sirkülerdeki imzalarla karşılaştırarak söz konusu imzanın gerçekten size ait olup olmadığını belirleyebilirler. Şirketiniz adına elektrik veya su idarelerine ve diğer resmî işletmelere müracaat ederken bu belgeyi ibraz etmeniz gerekiyor. Bu sizi ve işletmenizi dolandırıcılıktan korumaya yardımcı olur."

Tüm belgeler yığın halindeydi ve insana milyon kez gibi gelen sayıda, birer birer damgalandılar. Sonra belgeler notere götürüldü ve noter bunların her birini kendi imzasıyla onayladı. Uzun zaman aldı, fakat işleri bittiğinde belge kesinlikle resmî görünüyordu! Erol tüm bu çabaların şirketini dolandırıcılıktan koruyacağını umuyordu.

Kutsal Kitap bir anlamda imza sirküleri gibidir. Sirkülerdeki her imza çok az farklıdır, ancak imza sahibinin temel özelliklerini taşır. Kutsal Kitap'ı yazan peygamberlerin her biri kendi özgün tarzında yazdı. Ancak tüm peygamberleri Allah'ın Ruhu esinlediğinden, onların yazıları, yalnızca yazarın kendine özgülüğü nedeniyle farklı şekillerde ifade edilmiş olan Allah'ın mesajını içerir.

İsa, tüm peygamberlerin Mesih hakkında yazdığını açıkladı. Bu dersimizde bunun birkaç örneğini gördük. Onların yazıları tarz bakımından farklılık gösterse de ve kimi zaman simgesel yazıdan yararlanmış olsalar da, acı çekecek, ölecek ve kendi krallığıyla yüceltilecek olan bir Mesih hakkında yazdıklarını görüyoruz. Bazı kişiler yalan haberler yaymaya ya da sahte kutsal yazılar oluşturmaya çalışabilir, ancak bunları Allah'ın imza sirküleri olan Kutsal Kitap'la karşılaştırdığımızda sahte oldukları ortaya çıkar.

Nereden biliyoruz? İsa'ya dünyanın günahları için ölecek ve sonsuza dek kalıcı bir krallıkla yüceltilecek olan Kurtarıcı olarak işaret eden Allah'ın kurtuluş mesajını taşımazlar. Haberler bununla uyumlu değilse, sahte imzadırlar!

İsa öğrencilerin imanının imza sirkülerine, yani Kutsal Kitap'a dayalı olmasını istedi. Böylece söylentiler, yalan haberler ve sahte kutsal yazılar ortaya çıktığında aldatmacanın farkında olacaklardı.

İsa'nın ölümden dirilişinin pek çok tanığı vardı. On bir elçi ve onların arkadaşları vardı. Emmaus yolundaki bu iki öğrenci vardı. Ancak İsa'nın dirilişinin ve O'nun tüm insanlığın Kurtarıcısı olarak görevinin en önemli tanıkları peygamberlerdi. Yukarıda birkaç peygamberin yazılarını karşılaştırdık ve İsa'ya ilişkin bildirilerinin aynı olduğunu gördük. Hiç kimse yüzyıllar boyunca gelip geçen bu kadar çok tanığı, tanıklıklarının birbirini tutacağı şekilde uydurmuş olamaz. İsa'nın söylediği gibi, "akılsızlar… peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler" mı olalım, yoksa gerçeği alıp ona itaatkâr mı olalım?

TARTIŞMA SORULARI

1. Naim Süleymanoğlu tüm zamanların en büyük haltercilerinden biridir. Sizce arkadaşları belki dışarıda eğlenirken onu bu kadar sıkı çalışmaya iten neydi? Sizce Naim'in çabasına değdi mi?

2. İsa çarmıhta büyük acı çekti. Bu acının getirdiği yarar neydi? Sizce O'nun açısından buna değdi mi?

3. Erol noterlikte kötü niyetli kişilerin kendisiymiş gibi davranabileceklerini öğrendi. İmza sirküleri iyi bir koruyucu muydu? Neden?

4. Bir kimse neden İsa'nın gerçekten ölmediğini söylemek isteyebilir? Size İsa'nın gerçekten ölüp ölmediğini soran olsa ona ne derdiniz?

14 KADERİNİZİN DEĞİŞTİRİLECEK Mİ?

Huzura giden yedi basamağı öğrenmek istemez misiniz?

Hayatınızı hangi vaatler üzerine güvenle kurabilirsiniz? Bazı kişiler hayatlarının birikimlerini iş vaatlerine yatırmış ve her şeylerini kaybetmişlerdir. Bazıları siyasi partilerin ve bunların verdiği vaatlerin peşinde bir ömür geçirmiş, fakat ancak hayal kırıklığı bulmuşlardır. Her gün reklamcılardan ürünlerinin hayatlarımızı değiştireceğine dair ince vaatler duymaktayız. Ama cidden, bir vitamin hapı ya da diş macunu hayatınızı gerçekten değiştirebilir mi? Vaatler çoğunlukla somut şeylerden ziyade boş sözlerdir.

Peki ya gökten bir vaat alacak olsaydınız? Buna güvenebilir miydiniz? Hayatınızı bunun etrafında yönlendirir ve onu tüm varlığınızın temeli haline getirir miydiniz? Dahası, kim olduğunuzu ve sonsuza dek kim olacağınızı onun tanımlamasına izin verir miydiniz? Belirsizliklerle dolu bir dünyada, Allah bizi O'nun vaadini kabul etmeye, buna inanmaya ve bunun ebedî ödülünü almaya davet ediyor.

28 Aralık 2009'da Türk Hükümeti çok tuhaf bir bildiride bulundu. Yaygın olarak Noel Baba adıyla bilinen Aziz Nikola'nın kemiklerinin Türkiye'ye iadesi için resmi talepte bulunacağını duyurdu. Talep kemiklerin halen bulunduğu İtalya'nın Bari kentine yapıldı.

Noel Baba tabii ki yıl sonunda dünyayı dolaşarak çocuklara armağanlar veren hayali bir karakter. Masala göre, Kuzey Kutbu yakınlarında bir yerde fazla mesai yaparak hediye paketleyen cüce cinleri var. Sihirli uçan kızağını rengeyikleri çeker. Yaygın masalın iddiasına göre dünyanın dört bir yanındaki çocuklara armağanlar vermek için çatılara iner ve bacadan içeri girer. Öyküyü bilirsiniz. Belki çocuklarınız bu kırmızılı şişman adamın evinizi ziyaret etmesini dilemiştir. Efsaneye göre Noel Baba'nın uzun bir listesi vardır ve kız ve erkek çocukların uslu mu yoksa yaramaz mı olduklarını görmek için sürekli olarak bunu kontrol etmektedir. Oğlanların ve kızların isimleri "uslu" listesindeyse, yaptıkları işlere göre armağanlar verilir.

Türkiye Noel beyin kemiklerine neden ilgi gösteriyor? Gerçek şu ki, onlar masal karakteriyle pek ilgilenmiyorlar. Daha ziyade bu saçma masalın üzerine kurulu olduğu tarihsel gerçek kişiyle ilgileniyorlar.

Gerçek Noel Baba'nın adı Nikola'ydı ve üçüncü yüzyılda günümüzde Antalya ilinin Gelemiş ilçesi yakınlarında bulunan Patara köyünde doğmuştu. Ailesi zengindi, ancak Nikola küçükken bir salgında öldüler. İsa'nın "varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver"[89] şeklindeki sözlerini yerine getiren Nikola, kendisine kalan tüm mirası muhtaçlara, hastalara ve sıkıntıda olanlara yardım için kullandı. Hayatını insanlara hizmet yoluyla Allah'a hizmet etmeye adadı. Günümüzdeki tabirle onun "dürüst Hristiyanlar"dan biri olduğunu söyleyebiliriz. İnsanlar onun samimiyetini gördü ve takdir etti, böylece henüz genç bir adamken Mira kilisesinin önderliğine getirildi. Nikola tüm ülkede muhtaç olanlara karşı cömertliği, çocuklara sevgisi ve limana gelen denizcilerle ilgilenmesiyle tanındı.

Hristiyanlara acımasızca zulmeden Roma İmparatoru Diokletianus'un döneminde, Nikola imanı yüzünden sürgüne gönderilerek ve hapsedilerek sıkıntı çekti. MS. 343 yılında salıverilmesinden sonra Nikola, Mira'daki (günümüzdeki Demre) kilisesinde gömüldü. Ancak kemiklerine gelince, bu öykünün yalnızca başlangıcı!

89 Bkz. Matta 19:21.

Selçuk Türkleri 11. yüzyılda Bizanslıları Anadolu boyunca geriletiyorlardı ve Mira'yı ele geçirdiler. Kargaşadan yararlanan İtalya'nın Apulia bölgesindeki Bari kentinden denizciler, Nikola'nın kemiklerini Mira'da gömüldüğü yerden alıp kaçırdılar. Kalıntılar 1087 yılında Bari'ye geldi.

Bu gerçek adamın öyküsü nasıl olup da tüm dünyanın sürdürmeyi ve kutlamayı tercih ettiği bir masala dönüştü? Doğrusu bu başka bir zaman anlatılacak başka bir öykü. Ancak Demre'deki arkeolojik araştırmanın başkanı Profesör Nevzat Çevik'e göre, Nikola'nın kemiklerinin ilk istirahatgâhına geri getirilmesi gayet mantıklı. Prof. Çevik şöyle diyor:

> "Aziz Nikola'nın memleketinde gömülme arzusuna saygı göstermeliyiz."

Antalya Müzesi Müdürü Cumali Ayabakan gazetelere Demre'deki kiliseyi ziyaret edenlerin Aziz Nikola'nın kemiklerinin olmayışından şikâyet ettiklerini ve boş mezarın onlar için hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi.

> "Kemikler Türkiye'ye geri getirilebilirse, orijinal mezara geri konulacaklar" diye ekledi.

Aziz Nikola'nın öyküsünün aksine, Kutsal Kitap'ta boş bir mezarın her şey demek olduğunu görüyoruz. İsa'nın mezarında hiçbir kemik yok, tam da bu nedenle hayatları değiştirme gücüne sahip!

Nikola'nın mirasının efsanevi bir hediye vericiye dönüştüğü gibi, İsa'nın öyküsünün de olması hiçbir zaman amaçlanmayan bir şeye dönüştüğünü görüyoruz. İsa'nın heykelleri, kutsal emanetler ve haçlar, büyülü ve gizemli güçlere sahipmişçesine saygı görüyor. Altın heykellerle süslü göğe yükselen katedraller, İsa adlı alçakgönüllü, özverili kurbanlık Mesih'in adına büyük zarar vermektedir. "O'nun adıyla" verilen savaşlar ve dökülen kan O'nun gerçek mesajına veya hedefine hiç mi hiç benzememektedir. İsa'nın pak ve asil öğretisi nasıl oldu da bu kadar çok sahte, hatta putperest uygulamalar tarafından gölgede bırakıldı? Bu da başka bir zaman

anlatılacak başka bir öykü. Bu derslerde amaçladığımız şey, İsa'nın gerçeğini bilmek.

İsa hakkında kesin olarak ne bilebiliriz? O'nun ölümünün ve dirilişinin tarihselliğine ilişkin gerçekleri gözden geçirelim.

1. İsa'nın ölümü ve dirilişi hem Yahudilerden, hem de Uluslardan olan yüzlerce görgü tanığı tarafından görüldü.

2. Görgü tanıkları İsa'nın ölümünün ve dirilişinin gerçek olduğundan o kadar emindiler ki, İsa'nın kendisini tanıttığı kişi olduğuna ve O'nun hayatındaki olayların, ölümünün ve dirilişinin gerçek olduğuna inandıkları için kendilerini tehlikeye attılar ve pek çoğu hayatını kaybetti.

3. Birkaç görgü tanığı gördükleri ve işittikleri şeyleri yazdı. Diğerleri hatıralarını güvenilir kişilere anlattılar, onlar da İsa'nın hayatındaki olayları yazdılar.

4. Hem Roma, hem de Yahudi milletlerine mensup Kutsal Kitap dışı tarihçiler İsa'nın tarihsel gerçekliğine, O'nun hayatına ve çalışmasına atıfta bulunur.

5. Kelimenin tam anlamıyla binlerce eski elyazması bulunmaktadır ve İsa'nın ölüp dirildiği konusunda hemfikirdirler.

6. Bu yazılı belgelerin nüshaları Afrika, Asya ve Avrupa'da dört bir yana dağılmıştır ve orijinal belgelerin tüm diğer eski yazılı eserlerden daha kesin bir şekilde doğrulanmasını sağlarlar.

7. Dirilmiş olan İsa halen hayattadır ve yaklaşık 2000 yıldır insanları rüyalarda ve görümlerde ziyaret etmiştir.

8. İsa aracılığıyla gerçekleşen baştan aşağı hayat dönüşümlerine dair tanıklıklar sayılamayacak kadar çoktur. Alkole, öfkeye ve diğer bağımlılıklara tutsak erkekler ve kadınlar özgür kılınmış ve düzgün, mutlu hayatlar yaşamışlardır.

9. İsa kendisinin ikinci gelişine yol açan dünya çapında sarsıcı olaylar hakkında peygamberlik etti. Bunlardan bazıları şimdiye kadar gerçekleşmiş, bazıları şimdi gerçekleşmektedir ve diğerleri çok yakında gözler önüne serilecektir.

İsa'nın öğrencileriyle son konuşmasını Matta 28. bölüm, 18–20 ayetlerinde okuyalım:

*18 İsa yanlarına gelip kendilerine şunları söyledi: "**Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verild**i. 19 Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; 20 **size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin**. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."*

İsa onlara Allah'ın "gökte ve yeryüzünde bütün yetki"yi kendisine verdiğini söyledi. Başka bir deyişle, hastaysanız, ailevi ya da kişisel bunalım içindeyseniz, **İsa dışında bu sorunları çözme yetkisine sahip başka hiçbir ad yoktur. Dahası, İsa mezarında değil; O yaşıyor!** Hatta O bize yakın olma sözü veriyor. O şöyle dedi:

"İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

İsa'nın son konuşmasının kısımları diğer birkaç yerde yazılıdır. Bir sonraki kısmı Luka 24. bölüm, 44–53 ayetlerinden okuyalım:

*44 Sonra onlara şöyle dedi: "Daha sizlerle birlikteyken, 'Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir' demiştim." 45 Bundan sonra Kutsal Yazılar'ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı. 46–47 Onlara dedi ki, "Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; **günahların bağışlanması için tövbe çağrısı** da Yeruşalim'den başlayarak **bütün uluslara O'nun adıyla duyurulacak**. 48 Sizler bu olayların tanıklarısınız. 49 Ben de Babam'ın vaat ettiğini size göndereceğim. Ama siz, yücelerden gelecek güçle kuşanıncaya dek kentte kalın." 50 İsa onları kentin dışına, Beytanya'nın yakınlarına kadar götürdü. Ellerini kaldırarak onları kutsadı.*

51 Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı, göğe alındı. 52 Öğrencileri O'na tapındılar ve büyük sevinç içinde Yeruşalim'e döndüler. 53 Sürekli tapınakta bulunuyor, Tanrı'yı övüyorlardı.

İsa'nın göğe alındığı heyecan verici an Luka'nın Elçilerin İşleri adlı ikinci kitabında daha ayrıntılı olarak anlatılmıştır. Bu kitap İsa'nın göğe yükseldikten sonra izleyicileri aracılığıyla gerçekleştirdiği ilk mucizelerin tamamının bir tasviridir. Luka bunu Mesih'in gerçeğini izlemeye istek gösteren, büyük ihtimalle Romalı bir devlet görevlisi olan Teofilos adında biri için yazdı. İsa'nın göğe yükselişini okumaya Elçilerin İşleri 1. bölüm, 8–12 ayetlerinden devam edebiliriz:

8 "Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. ***Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.*** *" 9 İsa bunları söyledikten sonra, onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı. 10 İsa giderken onlar gözlerini göğe dikmiş bakıyorlardı. Tam o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belirdi. 11 "Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?" diye sordular. "Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir." 12 Bundan sonra elçiler, Yeruşalim'den yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki Zeytin Dağı'ndan Yeruşalim'e döndüler.*

Bu ayetlerde ve bundan önce verdiğimiz ayetlerde öğrencilere Kutsal Ruh vaadinin hatırlatıldığı dikkatinizi çekti mi? İsa'nın onlar için hazırladığı muazzam bir iş vardı, ancak önce onların beklemelerini istiyordu. Kendi güçleriyle değil, Allah'ın gücüyle çalışacaklardı.

Bir çiftin nişanlanması gerçekten ciddi bir sözdür. İsa'nın öğrencilere vaadi de bu kadar ciddiydi. O'nun vaat ettiği nişan armağanı Kutsal Ruh'tu. Allah'ın Kutsal Ruhu'nun üzerlerine geleceğini ve onlar için etkin ve hoş bir göksel yardım olacağını vaat etmişti. Peki onlar ne yaptılar? Sayıları 120'ye yakın olan imanlı topluluğu bu vaadin gerçekleşmesini heyecanla bekledi. On gün boyunca bir araya toplanarak dua ettiler. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Elçilerin İşleri 2. bölüm, 1–4 ayetlerine bakalım:

1 Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. 2 Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve bulundukları evi tümüyle doldurdu. 3 Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. 4 İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar.

Yaratılışın öyküsünde Kutsal Ruh hakkındaki bilgileri ilk okuduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz? Eski Antlaşma, Yaratılış 1. bölüm, 1. ve 2. ayetlerde yer alan şu sözlerle başlar:

1 Başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı. 2 Ve yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı; ***ve Allahın Ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu****. (KM)*

Kutsal Ruh'u İsa'nın vaftizinde, güvercin biçiminde gökten indiğinde de gördük.[90]

İsa öğrencileriyle Kutsal Ruh hakkında konuşmuştu, Yuhanna 14. bölüm, 15–20 ve 26 ayetlerinde kayıtlıdır:

15 Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz. 16–17 Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. ***Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır.*** *18 Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim. 19 Az sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz. Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız. 20 O gün anlayacaksınız ki, ben Babam'dayım, siz bendesiniz, ben de sizdeyim. 26 Ama Baba'nın benim adımla göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak.*

Öğrencilerin dua etmekte olduğu ev birden sarsılmaya başladı. Allah'ın gücü üzerlerine iniyordu. Sert bir rüzgâr evdeki her şeyi sarstı ve insanlar bunun bekledikleri şey olduğunu anladıklarında,

90 Bkz. Matta 3:16.

korkuları sevince dönüştü. İsa'nın onlara sözünü ettiği Yardımcı buydu.

Musa'nın çölde yanan çalıyı gördüğü zaman olduğu gibi, Allah'ın ruhu ateş yalımları şeklinde göründü. Ancak çok ilginç bir şekilde, burada ateş yalımları odadaki her bir kişinin başı üzerine kondu. Sanki İsa'nın sözleri harfi harfine gerçekleşiyordu:

> "Siz O'nu (Kutsal Ruh'u) tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır."

Öğrenciler daha sonra hayatlarında nezaket, sabır, sevgi ve şefkat gibi karakter özelliklerine sahip olmalarını sağlayanın bu Kutsal Ruh olduğunu öğreneceklerdi. İnsanın içinde yaşayan Kutsal Ruh, tatlı yaz meyvelerini yetiştirir gibi bu karakter özelliklerini geliştirecekti. Ayrıca onlara mucizeler gerçekleştirme ve özverili hizmet işleri yapma gücü verecekti.

Kutsal Ruh'un gelişinin sonucu olarak, kayda değer bir mucize meydana geldi. Bilinen dünyanın pek çok ülkesinden on binlerce dindar insan Yeruşalim'e hacca gelmişlerdi. Bu topluluk dindar Yahudilerden ve Uluslardan olup peygamberlerin gerçeklerini işiterek Yahudiliğe ihtida etmiş olan kişilerden oluşuyordu. O gün sabahın erken saatlerinde pek çoğu dua etmek üzere tapınağa gelmiş ve duyduklarından hayrete düşmüşlerdi. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Elçilerin İşleri 2. bölüm, 5–12 ayetlerini okuyalım:

> *5 O sırada Yeruşalim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. 6 Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı. 7 Hayret ve şaşkınlık içinde, "Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?" diye sordular. 8 "Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor? 9–11 Aramızda Partlar, Medler, Elamlılar var. Mezopotamya'da, Yahudiye ve Kapadokya'da, Pontus ve Asya İli'nde, Frikya ve Pamfilya'da, Mısır ve Libya'nın Kirene'ye yakın bölgelerinde yaşayanlar var. Hem*

Yahudi hem de Yahudiliğe dönen Romalı konuklar, Giritliler ve Araplar var aramızda. Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz." 12 Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine, "Bunun anlamı ne?" diye sordular.

O gün o odada bulunan herkes bilinen dillerde konuşmaya başladı; bu onların tüm farklı uluslardan Yeruşalim'e bayram için gelmiş olanlarla iletişim kurmalarını mümkün kıldı. Binyıllar önce Babil kulesinde Allah kötülük bilgisinin yayılmasını yavaşlatmak amacıyla dilleri karıştırmıştı.[91] Şimdi, Kutsal Ruh aracılığıyla, Mesih bilgisinin dünyanın dört bir yanına ulaşabilmesi için bu engeli kaldırıyordu.

Sonra Petrus bu büyük insan kalabalığının karşısında ayağa kalkarak, güç ve imanla bir doğaçlama vaazı verdi. Onun balıkçı olduğunu hatırlayın! Allah'ın benzersiz işi, sıradan insanları alarak onlar aracılığıyla sıra dışı şeyler yapmaktır. Petrus uluslararası kalabalığa bu dil mucizesinin Allah'ın Mesih aracılığıyla tüm dünyayı bereketleme ve insanların günahlarını bağışlama planının büyük resmine nasıl uyduğunu açıkladı. Şimdi Petrus'un vaazının tamamını, Elçilerin İşleri 2. bölüm, 14 ve 16–20 ayetlerinde yer alan ilk kısmından başlayarak ilgiyle okuyalım:

14 Bunun üzerine Onbirler'le birlikte öne çıkan Petrus yüksek sesle kalabalığa şöyle seslendi: "Ey Yahudiler ve Yeruşalim'de bulunan herkes, bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. 16–17 Bu gördüğünüz, Peygamber Yoel aracılığıyla önceden bildirilen olaydır: 'Son günlerde, diyor Tanrı, bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar. Gençleriniz görümler, yaşlılarınız düşler görecek. 18 O günler kadın erkek kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim, onlar da peygamberlik edecekler. 19 Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım. Aşağıda, yeryüzünde belirtiler, kan, ateş ve duman bulutları görülecek.

91 Bkz. Yaratılış 11:1–9.

20 Rab'bin büyük ve görkemli günü gelmeden önce güneş kararacak, ay kan rengine dönecek.'"

Yoel peygamber pek çok gencin, hatta genç kadınların peygamberlik edeceği ve görümler göreceği, Allah'ın Ruhu'nun kudretle döküleceği bir zaman olacağını öngörmüştü. Petrus, konuştuğu sırada Yoel'in hakkında peygamberlik ettiği bu olayın kısmen gerçekleşmekte olduğunu biliyordu. Ancak bunun daha kapsamlı bir şekilde yerine gelişi daha sonra, zamanın sonuna yakın bir günde olacaktı.

Petrus bundan sonra kurtuluş için Mesih'e iman etmeye yönelik doğrudan çağrısına başladı. Sıradaki sözleri bize çok derin bir gerçeği göstermektedir. Bunları 21. ayette okuyalım:

21 O zaman Rab'bi adıyla çağıran herkes kurtulacak.

İsa'nın duyurmaya geldiği muazzam müjde işte burada. Kurtuluş bizim değil, Allah'ın işidir. Bu zor bir dinî tören işi değildir. Bunu samimi bir kalple "Rabb'i adıyla çağırarak" alırız.

Petrus bu birkaç bin kişilik grubun önünde durmaktadır. Yalnızca birkaç hafta önce Yahudilerin korkusundan İsa'yı inkâr eden öğrencinin aynı kişi olduğuna inanmak güç. Şimdi cesaretle doludur. Resmî standartlara göre eğitimsiz olmasına rağmen, İsa'yı dikkatle inceleyerek üç olağanüstü yıl geçirdi. Şimdi ikna olmuş bir şekilde fikirlerini açıkça söylemektedir. Kutsal Ruh onu doldurmuştur ve insanların mantıkları ile dine duydukları samimi ilgilerine hitap etmektedir. Petrus İsa'yla birlikteyken pek çok şey görmüş ve işitmişti. Dürüst bir insan İsa'nın kendisine iman etmesi için çağrısına nasıl karşı koyabilir?

Petrus, vaazının bir sonraki kısmında İsa'nın Allah tarafından gönderildiğini açıkça belirtmektedir. İkinci olarak, Yahudilerin Allah adamını öldürmekten doğrudan sorumlu olduklarını söyler. Üçüncü olarak, ölüm İsa'yı tutamamış, O dirilerek mezardan çıkmıştır. Vaazını okumaya Elçilerin İşleri 2. bölüm, 22–36 ayetlerinden devam edelim:

———— • ————

22 "Ey İsrailliler, şu sözleri dinleyin: Bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir. 23 ***Tanrı'nın belirlenmiş amacı ve öngörüsü uyarınca*** *elinize teslim edilen bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. 24 Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı. 25 O'nunla ilgili olarak Davut şöyle der: 'Rab'bi her zaman önümde gördüm, sağımda durduğu için sarsılmam. 26 Bu nedenle yüreğim mutlu, dilim sevinçlidir. Dahası, bedenim de umut içinde yaşayacak. 27 Çünkü sen canımı ölüler diyarına terk etmeyeceksin, Kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin. 28 Yaşam yollarını bana bildirdin; varlığınla beni sevinçle dolduracaksın.' 29 Kardeşler, size açıkça söyleyebilirim ki, büyük atamız Davut öldü, gömüldü, mezarı da bugüne dek yanıbaşımızda duruyor. 30 Davut bir peygamberdi ve soyundan birini tahtına oturtacağına dair Tanrı'nın kendisine ant içerek söz verdiğini biliyordu. 31 Geleceği görerek Mesih'in ölümden dirilişine ilişkin şunları söyledi: 'O, ölüler diyarına terk edilmedi, bedeni çürümedi.' 32* ***Tanrı, İsa'yı ölümden diriltti*** *ve biz hepimiz bunun tanıklarıyız. 33* ***O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür.*** *34–35 Davut, kendisi göklere çıkmadığı halde şöyle der: 'Rab Rabbim'e dedi ki, ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek, sağımda otur.' 36 Böylelikle bütün İsrail halkı şunu kesinlikle bilsin:* ***Tanrı, sizin çarmıha gerdiğiniz İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır****."*

Petrus konuşmasını tam burada kesti. Bu, dikkatle dinleyen kalabalık için önemli bir yol ayrımıydı. Tüm hayatları boyunca babaları İbrahim'in adımlarında yürümemişler miydi? Petrus'un sözlerini kabul etmeli ve böylece İsa'nın çarmıha gerilmesindeki suçlarını ikrar etmeli miydiler? Allah'ın İsa'yı yücelttiğini ikrar etmeli miydiler? Kişisel ve ulusal utançtan kaçmak, Allah'ın önünde doğru olmak için duyulan bireysel arzuya aykırıydı. Gerçeğin kılıcı

derinlemesine kalplerine işlemişti. Verdikleri karşılığı 37. ayette okuyalım:

> *37 Bu sözleri duyanlar, yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. Petrus ve öbür elçilere, "Kardeşler, ne yapmalıyız?" diye sordular.*

Bir insan hatalarını kabul edecek kadar büyük, bunlardan yararlanacak kadar akıllı ve bunları düzeltecek kadar güçlü olmalıdır. İsa'nın açık ve boş mezarı pek çok şey anlatıyordu. Tümü İsa'nın olağanüstü, alçakgönüllü hayatının ve mübarek mucizelerinin öykülerini duymuşlardı. Peygamberlerin yazılarını incelemişlerdi ve İsa'nın hayatı peygamberlik sözlerine kelimesi kelimesine uyuyordu. Bazıları O'nun öğretilerini dinlemişlerdi. Bu insanlar İsa'yı ihmal eden, görmezden gelen, karar vermeyi erteleyen ve geleneksel dinlerine sıkı sıkıya sarılan kimselerdi. Şimdi ne kadar aptallık ettiklerini anlıyorlardı! Mesih'in öldürülmesine neden izin vermişlerdi ki? Neden oturup da Allah'tan gönderilen bu adamı dinlememişlerdi?

Hatanızı kabul etmek son derece zordur, ancak Allah'ın gözünde hayat için elzemdir. Kanaatleriyle için için yanarak haykırdılar:

> "Kardeşler, ne yapmalıyız?"

Petrus net ve doğrudan bir yanıt verdi. 38–40 ayetlerinde yer alıyor:

> *38 Petrus onlara şu karşılığı verdi: "**Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız.** 39 **Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerlidir**." 40 Petrus daha birçok sözlerle onları uyardı. "Kendinizi bu sapık kuşaktan kurtarın!" diye yalvardı.*

Şu öykü, Pentikost gününde Petrus'u dinleyen kalabalığın geldiği noktaya ulaşan milyonlarca kişinin deneyimlerini örneklemektedir.

Deniz elinde bir fincan saleple, gülümseyerek şöyle diyor:

> "'Ne mutlu Türküm diyene.' Gerçekten de, Türkiye'nin her şeyini sevdiğimi söyleyebilirim."

Elini şöyle bir sallayarak devam ediyor:

> "Ülkemin her şeyini, denizden dağlara, baharda tepeleri kaplayan kırmızı gelincikler ve beyaz papatyalara kadar. Zeytinyağımızı çok seviyorum. Tarihimizi seviyorum. Kültürümüzü seviyorum. Dört mevsimimizi seviyorum."

Birden, aşağı bakarak devam ettiğinde, Deniz'in alnına bir kırışık yerleşiyor.

> "Türkiye'nin her şeyini çok sevdim, bir tek şey, benim hoşnutsuzluğum dışında."

44 yaşında İstanbullu bir muhasebeci olan Deniz deneyimini açıklıkla paylaşıyor:

> "Çalışmaktan hiçbir zaman kaçınmadım. Gayretliyim. İyi bir ailem var. Eşim ve iki kızım beni çok seviyor. Annemle babam hayatta. Sadece bu bölgede beni takdir eden 450 akrabam var. Ancak gizli bir yük taşıyorum."

Salebinden bir yudum alarak:

> "Buna bir korku da denilebilir. Hayatımın amacı ve sonu hakkında üzerimde asılı duran bir belirsizlik vardı. Bütün doğanın adeta haykırdığı üzere, Allah düzenli olduğundan, insanın kendi geleceği hakkında kesin bir bilgiye sahip olarak yaşamasını sağlayacak bir düzen sağlayacağı şeklinde içimi kemirip duran bir his vardı. Her şeyin düzende olmasını severim, burada ise net bir şekilde açıklayamadığım bir şey vardı. Allah yalnızca insanların iyi işlerini ölçerek kötü işleriyle karşılaştıran kozmik bir muhasebeci miydi? Kimin yaramaz kimin uslu olduğunun listesini taşıyan gökteki Noel Baba gibi miydi? Hayır. Bunu kabul edemezdim. Allah her şeye kadir idiyse, muhakkak bu

gücünü benim ara sıra yaptığım iyi işlerimi kötüleri katpatmak için üzerlerine damgalamaktan daha iyi bir sistem kurmak için kullanırdı. Sırf basit nezaket yüzünden olsa bile, Allah'ın, insanların hayatlarını kaderlerinden emin olarak huzurlu bir şekilde yaşamalarını sağlayacak bir yolu olsa gerek diye düşündüm. İbrahim buna sahip değil miydi? Ben de olmalı değil miydim?

"'Yurtta sulh, cihanda sulh' sözlerini defalarca okumuştum, fakat bu sözcükleri daha fazla düşündükçe kendi kendime 'Ya insanın içindeki barışa ne olacak?' diye sormadan edemedim. Bana öyle geliyordu ki, dünya barışı için elzem olan üçüncü bir barış boyutu daha vardı. 'Yurtta barış'ı takdir edebilmek için önce, 'kendimde barış'a sahip olmalıydım. Bu huzuru nereden edinecektim?

"Öyküm tüm ayrıntılarıyla anlatılamayacak kadar uzun, ancak **huzuru İsa Mesih'te buldum**.

"Varoluşumun nedeni ile nereye gidiyor olduğum, ayrıca yargıyı kimin kontrol altında tuttuğu ve ne ile yargılanacağım konularının tamamı bu noktada belirginleşti. İsa'yı her zaman tanımış ve O'nu takdir etmiştim, zira O'nun en büyük peygamberlerden biri olduğu bize öğretilmişti? Ancak aslında O'nu tanımamıştım. Hatta aksine, kültürümde O'nun izleyicisi olanlara vurulan damga yüzünden O'ndan kaçınmıştım.

"Ancak Kutsal Kitap'ı okumaya başladığımda, tıpkı yıldızların yörüngelerinde döndüğü ve takımyıldızlar olarak gruplandıkları ve vücudun sinir sisteminin dikkatle örüldüğü gibi, Allah'ın kurtuluşum için bir planı olduğunu net bir şekilde gördüm. Bu, hesap defterimdeki satır çizgileri kadar düzenli ve kesin. Fakat bir bedelle geldi: İsa Mesih'in ölümü. Sevinçten ağlayarak ve Allah ile O'nun Mesihi'ne minnettarlığımı ifade ederek yüzüstü yere kapandım.

"Beni yanlış anlamayın. Ben Türküm. Şimdi ise yaşayan bir Kral'da huzur bulmuş bir Türküm. Hayır, bir insanın ikonası

önünde eğilmiyorum, haç takmıyorum, ya da mum yakarak bir azizin adına dualar fısıldamıyorum. Hayır, İsa'nın diri ve işbaşında olduğunu, gökte gerçek bir dostum olduğunu öğrendim. Allah bizi seviyor ve bu sevgiyi ifade etmek için İsa'yı gönderdi.

"Kutsal Kitap'ı incelemeye devam ettikçe, Allah'ın yasalarını çiğnemekten suçlu olduğumu ve cezayı hak ettiğimi fark ettim. Acaba Allah beni affeder mi diye düşündüm. Ruhum ezildi ve ağırlık altında kaldı, yüreğimi derin kederler doldurdu, hatta birkaç hafta boyunca sessiz acım arttı. Her bakımdan çaresiz hissediyordum, çünkü güvendiğim her şey yavaşça solup gidiyor gibiydi.

"Fakat İsa'nın hayatını incelediğimde, O'nun doğumunu gördüğümde, kendisinin yol, gerçek ve hayat olduğu şeklindeki kendi tanıklığını duyduğumda ve O'nun İyi Çoban olduğunu anladığımda, kalbim daha önce hiç duymadığım bir umutla doldu. Kötü işlerimi telafi etmesi için yeteri miktarda iyi iş yapmaya çalışmaktan olumlu bir anlamda vazgeçtim. Bunun yerine İsa'yı boks ringinde benim adıma Şeytan'la ve günahla dövüşen kahramanım olarak görmeye başladım. İçten içe O'na tezahüratta bulunmaya başladım.

"İsa'nın Yuhanna 14. bölüm, 27. ayette kayıtlı olan sözlerini okuduğum günü hiç unutmayacağım:

27 Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın.

"Bu gözden kaçırmakta olduğum üçüncü boyuttu! Evet, 'Kendi içimde barış, yurtta barış, dünyada barış.' Bu, bana huzur sağlamak için gökten verilen bir vaatti. Böyle harika bir teklifi nasıl geri çevirebilirdim?

"Size bir kimsenin göksel bir vaadi nasıl geri çevirebileceğini anlatacağım, zira bir anda neredeyse her şeyi kaybettim. Kutsal Kitap'ın sayfalarında karşıma çıkan İsa'yı çok sevmiştim. Fakat

O'nun adıyla kurtuluş armağanını kabul etmeye gelince, gururla karışık önyargı bana galip geldi. Ben Türküm! Türkler İsa'yı izlemez diye düşündüm.

"Birden İsa'nın sözleri aklıma geldi,

"Ben dünyayı yargılamaya değil, dünyayı kurtarmaya geldim."[92]

"Bir an için kendimi diğer tüm ırklar, milliyetler ve halklar ile birlikte dünya denen bu batan gemide gördüm. İsa sadece bir Yahudi kurtarıcı, Hristiyanların Mesihi veya İslam peygamberi değildi. **O, Allah'ın tüm dünyaya vaadiydi.** Bu armağanı neden almayaydım ki! Ben Türküm ve bu armağan üzerinde diğer herkes kadar hak sahibiyim! Aslında bu Atatürk'ün tasavvur ettiği ve askerlerimizin uğruna öldüğü özgürlüğün ta kendisi; kendi uygun gördüğü şekilde düşünebilen ve inanabilen bir Türk olma hakkı.

"Kalbim yeniden huzur bulmuş ve Mesih'in safına geri dönmüştü. Göğe uzun uzun bakmaktan başka hiçbir şey hissetmeyerek, Allah'a şöyle seslendim: "Vaadini alıyorum. İsa, Sen kazandın. Hayatım Senindir." O andan itibaren O beni hiç terk etmedi, ben de hiçbir zaman geri dönmedim. Başka ne diyebilirim? Gerçek altını buldum ve bu hayatımdaki her şeyi değiştirdi.

"Benim öyküm bu; şimdi sizi de inanmaya ve O'nu huzurunuz olarak kabul etmeye davet etmekten başka ne yapabilirim ki? Uzun bir yol geldiniz. Allah'ın planını gördünüz ve sizinle konuşan sesini işittiniz. İnsanları Mesih aracılığıyla kurtarmak Allah'a zevk verir. Bırakın O sizin günahlarınızın yerini alsın. Bırakın karmaşık olan şeyi O düzeltsin. Kendinizi O'nun güvenli kollarına teslim edin. O, tanıdığınız İyi Çoban'dır. O'nun kuzularından biri olun."

Bu öykü, İsa'nın en büyük arzularını karşıladığını öğrenen, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca kişinin deneyimini temsil

92 Bkz. Yuhanna 12:47.

ediyor. Allah'ın Kutsal Kitabı'nı kendi başlarına okumak için zaman ayıranların keşfettiklerini örnekliyor. Bu dersler Eski ve Yeni Antlaşmalar boyunca yolculuk etmenizi ve Allah'ı yeni gözlerle görmenizi sağladı. Petrus'un vaazını verdiği gün, 3000 kişi yeni gözlerle gördü ve İsa'nın sunduğu kurtuluşu günahlarının kefareti olarak kabul ettiler. Suçluluk ve utanç duygusundan arınmış bir hayat yaşamaya başladılar.

Elçilerin İşleri 2. bölüm, 41–47 ayetleriyle Petrus'un öyküsünü okumayı bitirebiliriz:

> *41 Onun sözünü benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı. 42 Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar. 43 Herkesi bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok belirtiler ve harikalar yapılıyordu. 44 İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. 45 Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. 46–47 Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu.*

Şimdi sıra bizde. Bu öykü önümüze bir örnek koydu. Kelimenin tam anlamıyla, **İsa'yı öldüren bizim günahlarımızdı, çünkü O dünyaya geldi ve tüm dünyanın günahlarının cezasını ödedi. O'nu çarmıha çıkaran bizim günahlarımızdı, O'nun dirilişle mağlup ettiği de bizim günahlarımızdı.** Tüm yapmanız gereken bu gerçekleri kabul etmek, böylece Allah günahlarınızı sonsuza dek affedecek ve size Kutsal Ruh armağanını verecek. İsa şöyle dedi:

> "Bana iman eden kişi, ölse de yaşayacaktır."[93]

Bu gökten verilen bir vaat. Bunu kabul edecek misiniz? Davetiye açık duruyor. İşte basit aşamalar:

93 Bkz. Yuhanna 11:25

1. Diz çökün ve Allah'ı müşfik bir baba olarak görüp O'nunla konuşun.

2. O'na, kurbanlık Kuzusu olan İsa aracılığıyla verdiği karşılıksız kurtuluş armağanına inandığınızı ve bunu kabul ettiğinizi söyleyin. O'na ailesinin bir ferdi olmak istediğinizi söyleyin ve İsa'nın günahsız hayatının erdemleri aracılığıyla O'nun ailesine katılın.

3. Günahlarınızdan tövbe edin. Bunları hatırlayabildiğiniz kadarıyla Allah'a sayın. Düşündüğünüz, söylediğiniz ve yaptığınız tüm kötülüğü. Bunların İsa Mesih'in adıyla ve temiz kanıyla kaldırılmasını isteyin. Bundan başka, kalbinizdeki hiçbir zaman eyleme dökülmemiş kötü düşüncelerden ve arzulardan da tövbe edin! Allah'ı sizi tamamen temizlemesi için davet edin. Ayrıca Allah'ın lütfunun yerini alabileceğini sanarak yaptığınız iyi işlerden de tövbe edebilirsiniz. Tıpkı bir arkadaşın evine yemeğe davet edilip, yemekten sonra yemeğin ücreti olarak tabağın altına 50 lira bırakmanızın hakaret olacağı gibi, Allah'ın bize verdiği armağana karşılık ücret olarak iyi işler yapmaya çalışmamız da O'na bir hakaret gibidir.

4. Bağışlanma dileyin ve aldığınıza inanın. Yasal sözleşme ile bir antlaşmaya giriyorsunuz, bu nedenle kendinizi bağışlanmış hissedip hissetmediğiniz, Allah'la bir antlaşma yaptığınız gerçeğinden daha az önemlidir. Padişah sarayında doğmuş bir bebek kendini "zengin" hissetmemiş olabilir, fakat bu onun aslında çok zengin olduğu gerçeğini değiştirmemiştir. Allah'ın vaadini kabul ederek, büyük bir servete mirasçı oldunuz.

5. İsa'ya şükredin. O yaşıyor ve dinliyor. O'nu ağabeyiniz olarak görün. O'na, O'nun huzurunu istediğinizi söyleyin. O'ndan yüklerinizi almasını isteyin, zira O "Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir" diyor.

6. Yeni Antlaşma'daki Efesliler kitapçığını okuyun ve İsa'yı kabul ederek Allah'ın ailesine katıldığınıza göre, tüm kutsallarla olan mirasınızın ne olacağını görün.

7. Çalışmaların bir sonraki dizisine hemen başlayabilmeniz için eğitmeninizle veya bir arkadaşınızla konuşun, ya da bu derslerin sistem operatörü ile iletişim kurun. Arzu ederseniz vaftiz için hazırlanmanıza yardımcı olacaklardır.

TARTIŞMA SORULARI

1. İsa'nın dirilişi pek çok mucize arasından sıradan biri mi, yoksa bunun benzersiz bir yönü mü var? Neden farklı?

2. İsa göğe yükseldiği zaman öğrencilerine hangi vaatte bulunmuştu?

3. Allah'ın Kutsal Ruhu insanlar için ne yapar?

4. Deniz'in öyküsünde olduğu gibi huzuru bulsaydınız, bunu başkalarına da söyler miydiniz?

5. Sizce Petrus halka niçin tövbe edip vaftiz olmalarını söyledi?

6. Dua ederek İsa Mesih'i Kurtarıcınız olarak kabul etmeye hazır mısınız?

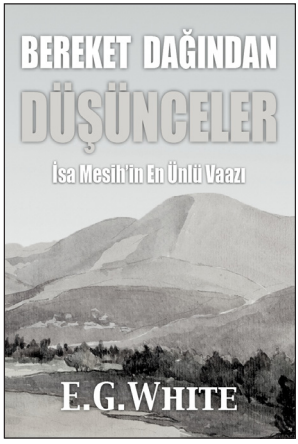
HAYATI DEĞİŞTİREN ÇALIŞMA SERİSİ

Kaderiniz İsa Mesih tarafından değiştirildikten sonra vaat edilen Hayatı Değiştiren'le tanışmanıza gerek var. İste buyurun, devam edelim.

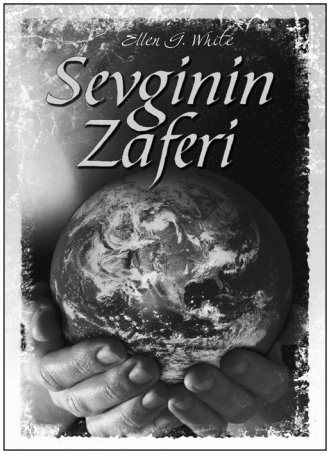
BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

İncil'de imanın temel değerlerini oluşturan ve özetleyen iki klasik kabul edilebilecek metin vardır. Dağdaki Vaaz ve Rabb'in Duası olarak bilinen bu metinlerin ikisi de Matta İncili'nin başlarında bulunur. "Sağ yanağına tokat atana sol yanağını da çevir," "Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin" gibi sarsıcı ve dünyevi değerlere ve durumlara ters düşen öğretiler İsa Mesih tarafından Dağdaki Vaaz'da dile getirilmiştir.

Günlük hayatta, edebiyat eserlerinde, filmlerde sıkça karşımıza çıkan Dağdaki Vaaz ve Rabb'in Duası, Ellen G. White'in kaleme aldığı Bereket Dağı'ndan Düşünceler adlı bu kitapta detaylı bir şekilde açıklanıyor. Bu kitabı okuduktan sonra Dağdaki Vaaz ve Rabb'in Duası'nı anlamakla kalmayacak aynı zamanda Rabb'in Sözü'nü temel değerlerini de kavramış olacaksınız.

SEVGİNİN ZAFERİ

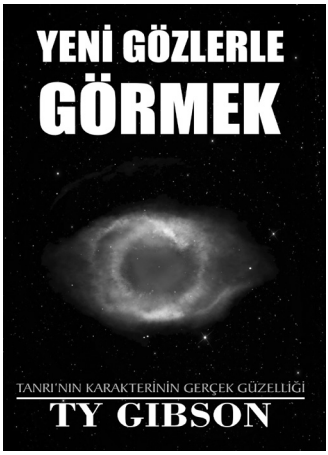
Kötülüğün kaynağı, henüz çözülememiş bir sırdır. Neden kötülük var? Nereden geliyor? Kötülüğün bir sonu olacak mı? Bunlar yanıtlanması gereken çok önemli sorulardır.

Büyük mücadele, görünen dünyayı, görünmeyen dünyadan ayıran perdeyi aralamakta ve bu dünyanın tüm sakinlerinin dahil olduğu doğaüstü savaşı gözler önüne ermektedir.

Kitap, uğrunda savaştıkları şey için çok önemli olan iki tarafın, iyinin ve kötünün arasında geçen evrensel savaşın nasıl başladığından ve nasıl sonlandırılacağından bahsetmektedir. Geçmişten, şimdiki zamandan ve gelecekten söz etmekte, çok dokunaklı bir ricayla ve ciddi bir uyarıyla sona ermektedir. Bu kitabı okurken, sanki Tanrı ile röportaj yapıyormuş hissine kapılacaksınız.

Güzel olduğu kadar şok edici bir yolculuğa çıkmaya hazırlanın. Okuduktan sonra artık aynı kişi olmayacaksınız.

YENİ GÖZLERLE GÖRMEK

Pek çok şeyi görebilmek için, kişinin gözleri açık olmalıdır. Fakat Allah ile öyle değil. Gözlerinizi çok fazla açarsanız ya da çok fazla yakından bakarsanız, O'nu gördüğünüzü düşünürken aslında O'nu gözden kaçırabilirsiniz. Pek çoğumuz tam da bu hatayı yaparız. Allah'ı görmeyi umarak insanlara bakarız. Dinlere bakarız. Hatta aynaya bakarız. Kaçınılmaz olarak da hayal kırıklığına uğrarız, zira İlahî Kişi'nin daha güzel bir resmini ummuştuk. Sayısız insan Allah'tan dönmüştür, çünkü O'nu bir kişide ya da bir toplulukta gördüklerini sanmışlar... ve açıkçası gördüklerinden hoşlanmamışlardır. Elinizde tuttuğunuz kitap Allah hakkındadır.

RUHLAR DÜNYASINA YOLCULUK

"Kabul et Morneau, kendi kendinin efendisi değilsin. Keşke öyle olsaydın, ama değilsin. Ruhlar sana bütünüyle sahipler ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi durumda olacaksın." Roland hızla zemini adımlamaya, ellerini ovuşturmaya başladı. "Sana söyleyeceğim şeyi kadim bir dostumdan ziyade bir düşmana söylemeyi tercih ederdim."

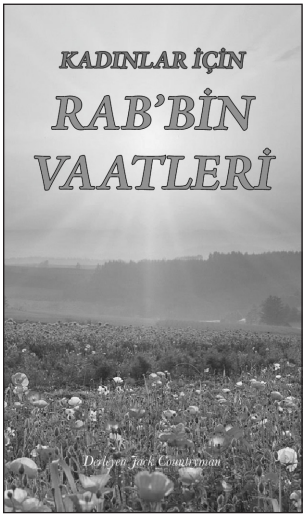
O esnada oda sıcak olmamasına rağmen çok fazla terliyordu. "Morneau, günlerin sayılı – seni efendiden uzaklaştırmaktan sorumlu olan o genç çiftin de öyle.

Benimle birlikte başrahibi görmeye gel. O, ruhların hoşnutluğunu yeniden kazanmanı sağlayacak ve her şey yoluna girecek. Böylece hiç kimse zarar görmeyecek."

İşte Roger Morneau'nun satanizmin dehşet verici dünyasından ilahî müdahaleyle kurtuluşunun öyküsü.

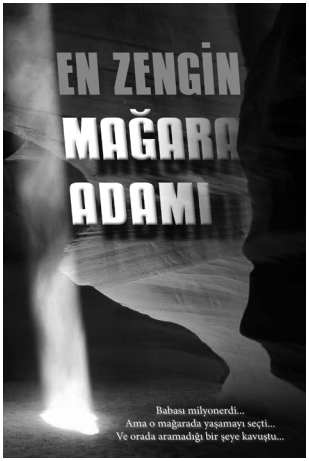

KADINLAR İÇİN RAB'BİN VAATLERİ

Tutulmayan sözler ailelerin dağılmasına, evliliklerin yıkılmasına, arkadaşlıkların bitmesine ve hayatların mahvolmasına neden oluyor. Fakat insanlığın verdiği sözleri tutamamalarının meydana getirdiği kargaşa içerisinde, sözünü kesin olarak tutan Biri var. Allah!

Bozulan bir ilişkinin, dostluğun, kariyerin, veya mahvolan bir yaşamın etkilerini hissediyorsanız, bu kitabı açın ve Allah'ın sizi sevdiğini, sizin için en iyiyi istediğini ve O'na güvenirseniz hayatınızdaki bozulan şeyleri düzelteceğini hatırlayın.

EN ZENGİN MAĞARA ADAMI

Milyoner bir baba ile gösteri dünyasında çalışan bir annenin oğulları olan genç Doug Batchelor, paranın satın alabileceği her şeye sahipti. Mutluluk hariç her şeye. Uyuşturucu kullandı, okulda kavgalar çıkardı ve intihar düşüncesiyle hayaller kurdu. Kendinden tiksinen ve hayatın hiçbir amacı olmadığına inanan Doug, yaşayabileceği tüm eğlence ve heyecanları yaşamayı kafasına koydu.

Arayışı sona ermeden önce dağlarda bulunan bir mağara, evi oldu. Babasının sahip olduğu yata, jete ve havayolu firmasına rağmen, Doug kendini çöp tenekelerinde yiyecek ararken buldu.

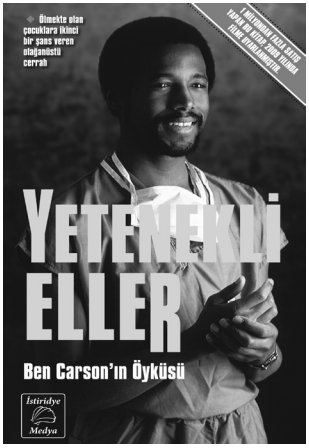
Doug'un aradığı mutluluk sürekli kendisinden kaçıyordu, ta ki bir "arayışçı" dostun mağarasında bıraktığı tozlu bir kitabı bulup okuyana dek. Bundan sonra olanlar ancak mucize olarak açıklanabilir.

BİNLERCESİ KIRILACAK

Franz Hasel, 40 yaşındaki bir pasifist, ön cephelerde köprüler kuran Hitler'in seçkin birliği 699. İstihkâm Bölüğüne atanmıştı. Dinî inancı üstleri tarafından pek hoş karşılanmamıştı. Kendisiyle "havuç yiyen" ve "İncil okuyan" diye alay edilmesine rağmen sonunda birliğinin saygısını kazanmıştı.

Çevrelerindeki binlerce insan savaşın dehşetine kurban giderken onlar meleklerin kanatları altındaydılar, hatta bazen gerçek anlamda. Bu, ne pahasına olursa olsun imanlı kalmayı seçen ve yüce Tanrı'nın gölgesinde sığınak bulan çaresiz bir ailenin yürek paralayan gerçek öyküsüdür.

YETENEKLİ ELLER

Dr. Ben Carson, beyin cerrahisindeki umut olmayan yere umut getiren yeniliklerle tüm dünyada tanınmaktadır. Yetenekli Eller'de, Detroit'in kenar mahallelerindeki çocukluğundan başlayarak, otuz üç yaşında Johns Hopkins Sağlık Kurumları'nda pediatrik beyin cerrahisi şefliğine uzanan ilham verici macerası anlatılıyor. Sizi, sayısız hayat kurtardığı ameliyathaneye götüren Ben Carson, görünürde imkânsız olanı başarmaya çalışan herkese örnek oluyor.

Etkileyici vaka tarihçeleriyle dolu olan bu çoksatar kitap, Ben Carson'un zorlukların üstesinden gelme çabasının ve onu günümüzün en büyük hayat kurtarıcılarından biri yapan iman ile dehanın dramatik ve ayrıntılı öyküsünü anlatıyor.

HRİSTİYANLAR NEDEN PAZAR GÜNÜ İBADET EDER?

Bilginler ve din görevlisi sınıfından olmayan araştırmacılar pazarın gerçekten Kitabı Mukkades'te belirtilen ibadet günü olup olmadığını sorguluyor.

Tarihçiler pazarın ibadet günü olarak nasıl, nerede ve ne zaman ortaya çıktığını açıklıyor.

İbadet gününün aşamalı olarak cumartesiden pazara geçişi, pazar günü çalışmayı yasaklayan yasaların yürürlüğe konulmasıyla sonuçlandı.

KADERİ DEĞİŞTİREN TANITIM KİTAPÇIKLARI

İnsanlık tarihi boyunca pek çok etkileyici erkek ve kadın yaşamıştır. Bazıları savaşlarda cesurca çarpışarak, diğerleriyse ölerek ün kazanmışlardır. Bazıları aletler, makineler ve yaşamı iyileştiren yöntemler icat ettikleri için meşhur olmuştur. Diğerleri cömertlikleriyle, derin düşünceleriyle ve edebiyata katkılarıyla tanınır. Bunları generaller, askerler, mucitler, hayırseverler, filozoflar ve yazarlar olarak tanıyoruz. Peki, günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu iddia ederek "dünyayı altüst eden" bir kişiye ne dersiniz? Ölümü tersine çevirmeye ve ölüp gömülmüş olan bir adama hayat vermeye gücü olan bir kişiye? Kendisine hizmet edilmesi yerine hizmet etmeyi seçen bir krala ne derdiniz? Suçluların özgür olabilmeleri için kendi hayatını veren ve ölüm cezasını çeken bir adama ne derdiniz? Böylesi bir adam için tek bir ad var: Kaderi Değiştiren!

Binlerce yıldır insanlar yalnızca kaderlerini denetim altına alabilmek için geleceği bilme arzusuyla yanıp tutuştular; bu kader kaçınılmaz görünüyordu ve adeta değiştirilemezdi. Bu nedenle soruyoruz: "Kader diye bir şey var mıdır?" Var ise, "kader değiştirilebilir mi?" Yanıt evetse, "Nasıl?" sorusunu sorarak yolumuza devam etmeliyiz. Dünyanın en eski olaylarını ve başrol oyuncularını araştırarak, bu önemli sorulara yanıt bulmaya çalışacağız. Geleceğe dair yanıtlar bulmak için geçmişe yaptığımız yolculukta bize katılın.

©2013

www.kaderidegistiren.com